

DEATH CIRCLE

Pushparaj Series

We have all the best stories

LoneThread Books

ବନ୍ଧୁ

Bes

DE

DEATH CIRCLE

കോട്ടയം പുഷ്പനാഥ്

LoneThread Books

ഒന്ന്

“അതാ, അങ്ങോട്ടു നോക്കൂ.... ആ പാറക്കെട്ടിന്റെ താഴെ വശത്ത്... ഒരു വെളുത്തനിറം കാണുന്നില്ലേ... ഫോക്കസ് ഒന്നു ശരിയാക്കൂ ... അതൊരു സാരിയുടെ അറ്റമാണെന്നു തോന്നുന്നു...”

“ആ വെളുപ്പു കാണുന്നതല്ലേ...”

“അതേ, മറ്റൊന്നും കാണാനില്ല... എന്റെ സംശയം ആ ഭാഗത്തേക്കു ചരിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണെന്നാണ്. അങ്ങോട്ടുപോയി നോക്കാം...”

“നിലക്കൂ, വരട്ടെ.... വിവരം പോലീസിൽ അറിയിക്കുകയാണ് നല്ലത്. നാം അവിടെ പോവുകയും നമ്മുടെ കാൽപ്പാടുകൾ അവിടെ പതിയുകയും ചെയ്താൽ കേസന്വേഷണത്തിനു തടസ്സം ഉണ്ടാവും”

കുറ്റാന്വേഷണ നോവലുകൾ വായിക്കുന്നതിൽ കമ്പക്കാരനായിരുന്ന അസീസ് തന്റെ സുഹൃത്തിനോട് പറഞ്ഞു.

“ശരിയാണ്.... അതാ അതാണ് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസറുടെ മുറി.... നമുക്ക് അങ്ങോട്ടു ചെല്ലാം.” ചന്ദ്രൻ അസീസിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു.

അവർ ഇരുവരും കേരളത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ ആ സുഖവാസ കേന്ദ്രം സന്ദർശിക്കുവാൻ ഇറങ്ങിയവരായിരുന്നു.

കടൽത്തീരകൾ ഉമ്മവയ്ക്കുന്ന മണൽത്തീരങ്ങൾ, വെള്ളത്തിലേയ്ക്ക് ഇറങ്ങി കാൽ നനച്ചു നിൽക്കുന്ന പാറക്കൂട്ടങ്ങൾ, തണൽ നൽകി നിൽക്കുന്ന കേരവൃക്ഷങ്ങൾ, എല്ലാംകൂടിയ ആ സ്ഥലം മനോഹരമായിരുന്നു. രണ്ടു ദിവസം അവർ അവിടെ ചുറ്റിക്കറങ്ങി നടന്നു. അന്നു വെളുപ്പിനു കടലിൽ ഒരു കുളികൂടി നടത്തി മടങ്ങുവാൻ പരിപാടിയിട്ടുവന്നപ്പോഴാണ് ചന്ദ്രൻ തന്റെ ബൈനോക്കുലേഴ്സിൽക്കൂടി ആ വെളുത്തനിറം കണ്ടത്. അവർ ഉടൻ തന്നെ സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസറെ വിവരം അറിയിച്ചു.

“എവിടെയാണ്?”

അദ്ദേഹം അവരോടൊപ്പം ഇറങ്ങിവന്നു ചോദിച്ചു

“അതാ, സാർ”

ചന്ദ്രൻ തന്റെ ദൂരദർശിനി ഓഫീസർക്കു നൽകി.

അദ്ദേഹം ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കി.

“അതെ, അതൊരു ശവമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഇവിടെ ഇങ്ങനെയൊരു സംഭവം ആദ്യമായാണ്. ഞാൻ ഉടൻ തന്നെ സ്റ്റേഷനിൽ വിവരം അറിയിക്കാം. അതിനുമുമ്പ് ഒരു കാര്യം കൂടി നമുക്ക് ചെയ്യാം. ഇവിടെ നിന്നു നോക്കിയിട്ട് വ്യക്തമായി നമുക്കു ഒന്നുംതന്നെ കണ്ടുകൂടല്ലോ. ബോട്ടിൽ പോയി അതൊന്നു പരിശോധിച്ചശേഷം വരാം..... അതാണു നല്ലത്.”

ഓഫീസർ ഉടൻതന്നെ ഒരു ബോട്ട്മാനെ വിളിച്ചു.

എൻജിൻ ഘടിപ്പിച്ച നാലു ഉല്ലാസ ബോട്ടുകൾ അവിടെ കിടന്നിരുന്നു. ബോട്ട്മാൻ സ്ഥലത്തെത്തി അതു വെള്ളത്തിൽ ഇറക്കി.

കടൽത്തീര അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അവർ അതിൽ കയറിയിരുന്നു. പിൻവാങ്ങിയ തിരയോടൊപ്പം ബോട്ട് കടലിലായി. ബോട്ടിന്റെ എൻജിൻ പ്രവർത്തിച്ചു.

മിനിറ്റുകൾക്കുള്ളിൽ അവർ സംഭവസ്ഥലത്തെത്തി.

“ഹോ!...”

ഓഫീസർ അങ്ങോട്ടുനോക്കി ശബ്ദിച്ചു.

അവിടെ ഒരു പരന്ന പാറയിൽ അതിസുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയുടെ പ്രേതം രക്തത്തിൽ കുളിച്ചുകിടന്നിരുന്നു. കടൽത്തീരകൾ എത്ര ആഞ്ഞുശ്രമിച്ചിട്ടും അവളുടെ പാദങ്ങളിൽ സ്പർശിക്കുവാൻ മാത്രമേ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. നീണ്ടുചുരുണ്ടതല്ലാത്ത അവളുടെ തലമുടി ഉലഞ്ഞു ചിതറി കിടന്നിരുന്നു.

മലർന്നുകിടന്നിരുന്ന, അവളുടെ ശരീരത്തിൽ അവർക്കു അധികസമയം നോക്കിനിൽക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവൾ. പൊക്കിൾക്കൊടിയുടെ താഴെ വച്ച് ഉടുത്തിരുന്ന സാരി രക്തത്തിൽ കുതിർന്നിരുന്നു. കയ്യിൽ കിടന്നിരുന്ന

സ്വർണ്ണവളകൾ ഇറുകിക്കിടന്നിരുന്നു. കഴുത്തിൽ ഞാണുകിടന്നിരുന്ന പവിഴമാലയുടെ പതക്കം വലതുവശത്തേയ്ക്കു ചരിഞ്ഞു പാറയിൽ അമർന്നു തിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാതിൽ പുതിയ രീതിയിലുള്ള ഒരു കർണ്ണാഭരണം കിടന്നു ഒളിമിന്നി. ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെ അവസാനരംഗംപോലെ അതു കാണപ്പെട്ടു.

“ശരി, ഇനി നമുക്കു പോകാം..

കരയിൽ എത്തിയിട്ട് രണ്ടു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ബോട്ടിൽ കാവൽ നിൽക്കുവാൻ അയക്കാം...

ഇങ്ങനെയൊന്നുള്ളതായി ആരും അറിയേണ്ട. ഇല്ലെങ്കിൽ മീൻവള്ളങ്ങളും കരയിൽ നിൽക്കുന്ന മീൻപിടുത്തക്കാരും ഇങ്ങോട്ടു പാഞ്ഞടുക്കും..”

ഓഫീസർ പറഞ്ഞു.

കരയിൽ എത്തിയശേഷം ഓഫീസർ സ്റ്റേഷനിലേക്കു ഫോൺ ചെയ്തു.

“നിങ്ങളെ ഇനി പരിചയപ്പെടാം.... ഇരിക്കൂ ഞാൻ അല്പം ചായ പറയട്ടെ....”

ഓഫീസർ ചോദിച്ചു.

"ശരി സാർ... പിന്നെ ഒരു കാര്യം താങ്കളെ ധരിപ്പിക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.”

അസീസ് പറഞ്ഞു.

“എന്താണ്?”

ഓഫീസർ തിരക്കി.

“ഇന്നു ഞങ്ങൾ മടങ്ങുവാൻ തീരുമാനിച്ചതാണ്.”

“അതിനെന്താ...ഏതായാലും സംഭവം നിങ്ങൾ അല്ലെ ആദ്യം കണ്ടത്. വലിയ തിരക്കില്ലെങ്കിൽ അവർ വന്നിട്ടു പോകാം.. അല്ല, പോലീസിനെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടോ?”

ഓഫീസർ ചിരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

“ഒരിക്കലും ഇല്ല. എനിக்கும் കേസന്വേഷണത്തോടു താല്പര്യമുണ്ട്. പക്ഷെ ഇന്നുകൊണ്ടു ലീവ് അവസാനിക്കുകയാണ്. എനിക്ക്

കോഴിക്കോട്ടുവരെ പോകേണ്ടതാണ്.”

അസീസ് ഒരു സിഗരറ്റിനു തീ കൊളുത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ഓഹോ ... പോകാമല്ലോ... ചായ കുടിക്കൂ.”

ഓഫീസർ ചുവരലമാരയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന കണ്ണാടിക്കടുത്തെത്തി തന്റെ മീശ വെട്ടി ഭംഗിവരുത്തുവാൻ തുടങ്ങി.

“ഇതൊരു പുലിവാലായല്ലോ”

ചന്ദ്രൻ മനസ്സിൽ മന്ത്രിച്ചു. എങ്കിലും പുറത്തു പ്രകാശിപ്പിച്ചില്ല. അസീസിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ സംഭവത്തിൽ താല്പര്യം തോന്നിയെങ്കിലും വേഗം മടങ്ങേണ്ടതു കൊണ്ട് ബുദ്ധിമുട്ട് അനുഭവപ്പെട്ടു. ഇനി പോലീസ് വന്നാൽ പലതും ചോദിച്ചെന്നു വരും. അതിനൊക്കെ തക്കതായ മറുപടി നൽകണം.

ചിലപ്പോൾ തങ്ങളെവരെ സംശയിച്ചെന്നു വന്നേക്കുമെന്നു അസീസിനുതോന്നി. എങ്കിലും കെയ്സുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ പൊതുജനങ്ങൾ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ സഹായിക്കണമെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അസീസ് സമാധാനിച്ചു. ചിലപ്പോൾ തങ്ങൾ ആ വാർത്ത പറയാതിരിക്കുകയും വൈകുന്നേരം ഒരു പ്രകൃതിക്ഷോഭത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ഒരു തിരമാലയിൽ ആ മൃതശരീരം കടൽ വിഴുങ്ങുകയും ചെയ്താൽ കുറ്റവാളികൾ തീർച്ചയായും രക്ഷപ്പെട്ടേയ്ക്കുമെന്നുവരാനും ഇടയുണ്ട്.

“എങ്കിൽ ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ സാർ ”

ചന്ദ്രൻ ഓഫീസറോടു പറഞ്ഞു.

“എന്തുവേണം?”

ഓഫീസർ തിരിഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾ റൂമിൽ പോയി കുളിച്ചു വേഷം മാറി വരാം ”

ചന്ദ്രൻ അറിയിച്ചു.

“ഏതു ഹോട്ടലിലാണ് നിങ്ങൾ മുറിയെടുത്തിരിക്കുന്നത്?”

ഓഫീസർ ചോദിച്ചു.

അസീസ് ഹോട്ടലിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു.

“ശരി അങ്ങിനെയാവട്ടെ.... പോലീസ് സ്ഥലത്തെത്തിയാൽ ഉടൻ ഞാൻ വണ്ടി അയക്കാം...”

ഓഫീസർ സമ്മതിച്ചു.

അവർ ഹോട്ടലിലേക്കു പോയി.

അവരെക്കുറിച്ച് യാതൊരുവിധ സംശയങ്ങളും ഓഫീസർക്കു തോന്നിയില്ലെങ്കിലും ആദ്യമായി സംഭവം കണ്ടവർ എന്ന നിലയ്ക്ക് അവരെ ആവശ്യമായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അവർ അറിയാതെ പിന്നാലെ അയച്ചു.

വേഗംതന്നെ അവർ കുളികഴിഞ്ഞു തയ്യാറായി.

ഹോട്ടലിനു മുന്നിൽ പോലീസ് ജീപ്പ് വന്നുനിന്നു ഹോൺ മുഴക്കി. അസീസും ചന്ദ്രനും ഇറങ്ങിച്ചെന്നു ജീപ്പിൽ ഇരുന്നു. ജീപ്പ് സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസറുടെ അടുത്തേക്കു പാഞ്ഞു.

കടൽത്തീരത്തു മീൻപിടുത്തം തുടങ്ങിയിരുന്നു. വിദേശികളായ ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനും കടൽത്തീരത്തു കൂടി നടന്ന് ഒരു മുവിക്യാമറായിൽ മീൻപിടുത്തം ഫിലിമിൽ പകർത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മണൽത്തരികൾ ചൂടുപിടിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നില്ല.

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറും സബ് ഇൻസ്പെക്ടറും മൂന്ന് പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കൂടെ നീല പാന്റ്സും വെള്ള ഷർട്ടും ധരിച്ച ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും കടൽത്തീരത്തുകിടന്ന ബോട്ടുകളുടെ അടുത്തു നിന്നിരുന്നു.

യൂണിഫോം ധരിക്കാത്ത ചെറുപ്പക്കാരനായ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഒരു സിനിമാ നടനെപ്പോലെ ഇരുന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ഒരു പ്രത്യേക ആകർഷണശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു.

“നിങ്ങളിൽ ആരാണ് അത് ആദ്യം കണ്ടത്?”

ചെറുപ്പക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാനാണ്....”

ചന്ദ്രൻ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിനിന്നു.

“ശരി, നമുക്ക് അങ്ങോട്ടുപോകാം..”.

മൂന്നു ബോട്ടുകളിലായി അവർ പ്രേതം കിടന്നിരുന്ന പാറക്കെട്ടിന്

അടുത്തേയ്ക്ക് നീങ്ങി.

“ഇവിടെ നിറുത്തു....”

ചെറുപ്പക്കാരൻ അസീസും ചന്ദ്രനും കയറിയിരുന്ന ബോട്ട് ഓടിച്ചിരുന്ന ആളോടു പറഞ്ഞു.

മറ്റു രണ്ടു ബോട്ടുകളിൽ ഒന്ന് ചെറുപ്പക്കാരനും മറ്റേതു സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറും ആയിരുന്നു ഓടിച്ചിരുന്നത്.

“നിങ്ങൾ ബോട്ടിൽത്തന്നെ ഇരുന്നുകൊള്ളൂ...”

ചെറുപ്പക്കാരൻ അവരോടു പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം പ്രേതം കിടന്നിരുന്ന പാറയുടെ മുന്നിലുള്ള ഒരു പാറയിലേക്കു ചാടിക്കയറി. അതോടൊപ്പം പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കയറി.

പാറക്കെട്ടിന്റെ ചരിഞ്ഞ വശങ്ങളിൽ ചെറുപ്പക്കാരൻ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

“ഇതാ, ഇവിടെ ആണികൾ അമർന്ന് താഴോട്ടു തെന്നിയ പാടു കാണുന്നില്ലേ?”

അദ്ദേഹം സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറെ അടുത്തേക്കു വിളിച്ചു. ഇൻസ്പെക്ടർ അടുത്തുചെന്നു.

“ആ കാണുന്ന ഉന്തിനിൽക്കുന്ന ഭാഗംവരെ ആരോ കയറിയിട്ടുണ്ട്. അതും ഒരാൾ മാത്രം.”

അദ്ദേഹം ശവശരീരത്തിന്റെ അടുത്തുവന്നു.

“ഇൻക്വസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കട്ടെ... അതിനുമുമ്പ് താങ്കൾക്കു എന്തെങ്കിലും ചെയ്യുവാനുണ്ടോ?”

ഇൻസ്പെക്ടർ ചോദിച്ചു.

“വെള്ളത്തിൽനിന്നുള്ള അളവെടുക്കുമ്പോൾ ആ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള ദൂരം എടുക്കണം. അതും ബോട്ടിൽ നിന്ന് ഒരാൾ ചാടിയാൽ എത്തുന്ന ദൂരം. അത് ആ ബോട്ട് അങ്ങോട്ടു നീക്കിയിട്ട ശേഷം എടുത്താൽ മതി.”

“അതെന്തിനാണ്?”

ഇൻസ്പെക്ടർ തിരക്കി.

“അതാ, അവിടെ ഒരു മോട്ടോർ ബോട്ടിന്റെ മുൻവശം കല്ലിൽ ഉരഞ്ഞ പാട് കാണുന്നുണ്ട്.” ചെറുപ്പക്കാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം മൃതശരീരത്തിന്റെ അടുക്കലെത്തി.

“പാറയിൽ തലയിടിച്ചിട്ടുണ്ട്... പിൻവശമാണ്... അതാ രക്തം കിടക്കുന്നു. ഈ സാരിയിൽ രക്തം എങ്ങിനെയാണു വന്നത്?” അദ്ദേഹം സ്വയം പറഞ്ഞു.

“അടിവയറ്റിൽ കുത്തേറ്റിരിക്കുമോ?”

ഇൻസ്പെക്ടർ ആരാഞ്ഞു.

“ഇല്ല, അതു ഞാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. സാരിയിൽ ഒരു കത്തി കയറിയ പാടുകളൊന്നും കാണുവാനില്ല.” ചെറുപ്പക്കാരൻ തന്റെ ഫ്ലാഷ് ക്യാമറ കയ്യിലെടുക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം മൃതശരീരത്തിന്റെ ഫോട്ടോ എടു കോണുകളിൽ നിന്നെടുത്തു. അതിനുശേഷം ബോട്ടിൽ കയറിനിന്ന് ആ സ്ഥലത്തിന്റെ ആകെക്കൂടിയുള്ള ഒരു ചിത്രമെടുത്തു.

“ഇനി ഇവിടെ നിന്നിട്ടു കാര്യമില്ല...”

അദ്ദേഹം ബോട്ടിൽത്തന്നെയിരുന്നു.

“താങ്കൾ ഇവിടെ നിൽക്കൂ... ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് നീങ്ങട്ടെ. ഇവരിൽനിന്നു മൊഴിയെടുത്തശേഷമാവാം പിന്നീടുള്ള കാര്യം. ഇവർക്കു പോകണമെന്നാണ് ഓഫീസർ പറഞ്ഞത്...”

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

സബ് ഇൻസ്പെക്ടറും മൂന്നു പോലീസുകാരും അവിടെ അവശേഷിച്ചു.

“ഇരിക്കൂ...”

ഓലമേഞ്ഞ വൃത്താകാരമായ ഒരു കോട്ടേജിൽ കയറിയ ഉടൻ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ അസീസിനെ നോക്കി പറഞ്ഞു. വട്ട മേശയ്ക്കുചുറ്റും അവർ ഇരുന്നു.

“പേരു പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?... നമുക്കൊന്നു പരിചയപ്പെടാം....”

ചെറുപ്പക്കാരൻ അവരുടെ നേർക്കുതിരിഞ്ഞു.

“എന്റെ പേര് കെ. മുഹമ്മദ് അസീസ്. കോഴിക്കോട് സ്വദേശം. ജോലി...റെയിഞ്ചറാണ്...”

“ഓഹോ! ഞാനതു മനസ്സിലാക്കിയില്ല. ഇദ്ദേഹം...?”

“ചന്ദ്രശേഖരൻ.... ഒരു അധ്യാപകനാണ്. ഞങ്ങൾ ഇവിടെയൊക്കെ ഒന്നുകണ്ടുപോകാൻ ഇറങ്ങിയതാണ്.”

“എന്നാണ് വന്നത്?

“വെള്ളിയാഴ്ച രാവിലെ...”

“ഇന്നുതന്നെ മടങ്ങണം അല്ലേ...”

“നാളെ ഡ്യൂട്ടിയിൽ പ്രവേശിക്കണം.”

“ഇവിടെയൊക്കെ കുറങ്ങിക്കണ്ടോ?”

“മിക്കവാറും....”

“ഇന്നലെ രാത്രി ഈ കടൽത്തീരം വഴി വന്നായിരുന്നുവോ?”

“പത്തുമണിവരെ ഞങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

“അപ്പോൾ മുതലേഹം കിടന്ന ഭാഗത്ത് എന്തെങ്കിലും കണ്ടതായി ഓർമ്മിക്കുന്നുവോ?”

“ഇല്ല, ആ ഭാഗം അവ്യക്തമായിരുന്നു....”

“കടപ്പുറത്ത് നിങ്ങളെ കൂടാതെ ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവോ?”

“വിദേശികളായ രണ്ടു പുരുഷന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

“അവരെക്കൂടാതെ...”

“കിഴക്കുഭാഗത്ത് വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കുന്ന ഒരാളെ ഞങ്ങൾ കണ്ടിരുന്നു.”

“അയാളുമായി സംസാരിച്ചുവോ?”

“മീൻപിടിക്കുന്ന രീതിയെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു.”

“മറ്റൊന്നും വിശേഷിച്ച് ഇതിനെക്കുറിച്ച് പറയുവാനുണ്ടോ?”

“ഇല്ല.”

“ബൈ-ദി-ബൈ ഒരു കാര്യം കൂടി...”

ചെറുപ്പക്കാരൻ സിഗററ്റിന്റെ ചാരം ആഷ്ട്രയിൽ നിക്ഷേപിച്ചു.

“എന്താണ്?”

അസീസ് ചോദിച്ചു.

“മരിച്ചുകിടന്ന സ്ത്രീയെ നിങ്ങൾ കണ്ടില്ലേ?”

"കണ്ടു."

"ഈ രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ എവിടെയെങ്കിലും വെച്ചു കണ്ടതായി ഓർക്കുന്നുണ്ടോ? ആലോചിച്ചു പറഞ്ഞാൽ മതി."

"ഈ കടൽത്തീരമെല്ലാം ഞങ്ങൾ അലഞ്ഞുനടന്നതാണ്. കണ്ടില്ല."

"ശരി. മേൽവിലാസം തന്നെശേഷം നിങ്ങൾക്ക് പോകാം. എന്തെങ്കിലും ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അറിയിക്കും."

അവർ വിലാസം നൽകി യാത്ര ചോദിച്ചിറങ്ങി.

"താങ്കളുടെ അഭിപ്രായം എന്താണ്.....ഒരു ആത്മഹത്യയുടെ എന്തെങ്കിലും സൂചനകൾ..."

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ അന്വേഷിച്ചു.

"ഒരിക്കലും ഇല്ല. ആരോ കൊലപ്പെടുത്തിയതാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമില്ല. പക്ഷേ അതെവിടെവെച്ചാണെന്നുള്ളതാണ് അറിയേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്. പോസ്റ്റുമോർട്ടം റിപ്പോർട്ടു വരുടെ പത്രക്കാരെ അറിയിക്കണം, ഫോട്ടോ പത്രത്തിൽ വന്നാൽ ഉടമസ്ഥർ അന്വേഷിച്ചേത്തും. അവിടെ നിന്ന് നമുക്ക് തുടങ്ങാം." ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞുനിർത്തി.

ഈയവസരത്തിൽ മധ്യവയസനായ ഒരു ദീർഘകായൻ കടൽത്തീരത്തിനു വടക്കുള്ള റോഡിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പാറക്കെട്ടിലേയ്ക്കു നോക്കുന്നത് അവർ കണ്ടു.

രണ്ട്

"ആ മനുഷ്യൻ മൃതദേഹം കിടക്കുന്ന ഭാഗത്തേയ്ക്കൊന്നു നോക്കുന്നത്."

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ ചെറുപ്പക്കാരനോടു പറഞ്ഞു.

"അതെ, ഞാനും അതു ശ്രദ്ധിച്ചു. അയാളെ നമുക്കു ശ്രദ്ധിക്കണം..."

അദ്ദേഹം അവിടെയിരുന്നുകൊണ്ടു കണ്ണോടിച്ചു.

മധ്യവയസ്കൻ തിരികെ നടന്നപ്പോൾ ചെറുപ്പക്കാരൻ പിന്നാലെ

ഗമിച്ചു. റോഡിൽക്കൂടി നടക്കുന്ന സമയത്തും അയാൾ ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു കണ്ണോടിച്ചിരുന്നു.

അയാൾ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് കയറിയ ശേഷം ചെറുപ്പക്കാരൻ കൗണ്ടറിൽ എത്തി.

“ആ പോയ വ്യക്തിയുടെ അഡ്രസ്സ് ഒന്നു വേണം.”

ചെറുപ്പക്കാരൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

“അദ്ദേഹം വലിയ ബിസിനസ്സ്മാൻ ആണ്.”

“പേരറിഞ്ഞശേഷം ഒന്നു പരിചയപ്പെടുവാനാണ്. ഞാൻ ഒരു പത്ര പ്രവർത്തകനാണ്...”

ചെറുപ്പക്കാരൻ പറഞ്ഞു.

റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് രജിസ്റ്റർ നീക്കിവച്ചു പേജുകൾ മറിച്ചു...

“ഇതാ” അയാൾ തൊട്ടുകാണിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരൻ വിലാസം കുറിച്ചെടുത്തശേഷം യാതൊരു മറുപടിയും നൽകാതെ തിരിച്ചുപോയി.

“അയാളുടെ പേര് റോബർട്ട് ജോൺസൺ....

എറണാകുളത്തെ ഒരു ബിസിനസ്സുകാരനാണ്. മേൽവിലാസം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഇവിടെ വന്നിട്ട് ഒരാഴ്ചയോളമായി. അയാളെക്കുറിച്ചു കൂടുതൽ പഠിക്കണം....”

ചെറുപ്പക്കാരൻ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറോടു പറഞ്ഞു.

“ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ.

.മിസ്റ്റർ പുഷ്പരാജ്, താങ്കൾ ഇവിടെ കുറെ ദിവസം താമസിക്കുന്നതു നല്ലതാണ്.”

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“അതെ, ഞാൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞു.”

പ്രസിദ്ധ കുറ്റാന്വേഷകനായ ഡിറ്റക്ടീവ് പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു. തികച്ചും യാദൃശ്ചികമായാണ് അദ്ദേഹം അവിടെ വന്നെത്തിയത്. ഒരു കേസ് അന്വേഷണം പൂർത്തിയാക്കി രണ്ടാഴ്ച വിശ്രമത്തിനുവേണ്ടി കന്യാകുമാരിയ്ക്കു പോവുകയായിരുന്നു. വഴിക്കുവെച്ചു തന്റെ സുഹൃത്തായ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറെ കാണുവാൻ കയറിയപ്പോഴാണ് ഇതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത്. സംഭവം

നടന്ന സ്ഥലവും ഒരു സുഖവാസ കേന്ദ്രവുമായതുകൊണ്ട് വിശ്രമവും അതിന്റെ കൂടെ നടക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം സമാധാനിച്ചു.

“ഏതായാലും മൃതശരീരത്തോടൊപ്പം ഞാനും വരുന്നുണ്ട്. ഇവിടുത്തെ ഡോക്ടർ ഓഫ് ഫോറൻസിക് മെഡിസിൻ എന്റെ ഒരു സ്പേഷലിറ്റിയാണ്. അദ്ദേഹവുമായി ഇതൊന്ന് കൺസൾട്ടുചെയ്യണം.

ഏതായാലും രണ്ടു ദിവസം കഴിയാതെ ഒരു തുടക്കം കുറിക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല.”

ഡിറ്റക്ടിവ് പുഷ്പരാജ് ബെയറർ മേശപ്പുറത്തുകൊണ്ടുവച്ച ചായ കുടിക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.

പത്രപ്രവർത്തകരിൽ ചിലർ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ അനുവാദത്തോടെ ബോട്ടിൽ പ്രേതം കിടന്നിരുന്ന സ്ഥലത്തെത്തി. അവർക്ക് പാറക്കെട്ടിൽ കയറുവാൻ അനുവാദം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും മൃതശരീരത്തിന്റെ ചിത്രം എടുക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

അജ്ഞാത മൃതശരീരം ആയിരുന്നതിനാൽ കേസന്വേഷണത്തിനു അവരുടെ സഹായം ആവശ്യമായിരുന്നു.

ഇൻക്വസ്റ്റ് തയ്യാറാക്കി പ്രേതം പോസ്റ്റ്മാർട്ടത്തിനയച്ചു. അന്ന് ഉച്ച കഴിഞ്ഞ് പോസ്റ്റ്മാർട്ടം നടത്തി. ബന്ധുക്കളെ കാത്ത് പ്രേതം കോൾഡ് സ്റ്റോറേജിലേയ്ക്കു നീക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിരുന്നു. അതിനു മുമ്പായി ഒരു തവണകൂടി അതു കാണുവാൻ ഡോക്ടറുടെ അഭിപ്രായം അനുസരിച്ച് ഡിറ്റക്ടിവ് പുഷ്പരാജ് ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോയി.

“വരു.. മോർച്ചറിയിൽ നിന്നും മാറ്റിയിട്ടില്ല...”

ഡോക്ടർ അദ്ദേഹത്തെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി.

പുഷ്പരാജ് മരുന്നിന്റെ ഗന്ധം തങ്ങിനിൽക്കുന്ന ആ മുറിക്കുള്ളിൽ കയറി. ഒരു ലോഹക്കട്ടിലിൽ സുന്ദരിയായ ആ യുവതിയുടെ മൃതശരീരം കിടന്നിരുന്നു. പലതരത്തിലുള്ള പ്രേതങ്ങളെയും കണ്ടിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകൾക്ക് ആ ശരീരത്തിൽ മാത്രം അധികസമയം തറച്ചു നോക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. .

നഗ്നമായ ആ ശരീരത്തിലെ ചൈതന്യം തുളുമ്പുന്ന കണ്ണുകളും കടഞ്ഞെടുത്ത കൈകാലുകളും സമൃദ്ധമായ കേശവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ ജലാർദങ്ങളാക്കുകയാണ് ചെയ്തത്.

കാൽമുട്ടുകൾ ഉയർത്തിവെച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ കാരണം അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു.

“ബലാത്സംഗം നടന്നതായി തെളിവില്ല. അതേ സമയം ജനനേന്ദ്രിയത്തിനു മുകൾഭാഗത്തു കാണുന്ന ആ കുത്തിൽക്കൂടി രക്തം വാർന്നിട്ടുണ്ട്. ഗർഭപാത്രത്തിനും കേടുസംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

പുഷ്പരാജ് അടുത്തുചെന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി അവളുടെ നാസികയിൽ പതിഞ്ഞു. നാസികയുടെ അഗ്രഭാഗത്തു രക്തം ഘനീഭവിച്ചതിന്റെ അടയാളം കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുളിവുകൾ ഉയർന്നു. സംശയദൃഷ്ടിയോടെ അദ്ദേഹം ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കുതന്നെ നോക്കിനിന്നു.

“എന്താണ് മിസ്റ്റർ പുഷ്പരാജ്?” ഡോക്ടർ തിരക്കി.

“ശ്വാസംമുട്ടി മരിച്ചതാണ്” പുഷ്പരാജ് മന്ത്രിച്ചു.

“എന്താണ് അങ്ങനെ തോന്നുവാൻ കാരണം?” ഡോക്ടർ അല്പം ജിജ്ഞാസ കലർന്ന സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

“അതു ഡോക്ടർ ശ്രദ്ധിച്ചില്ലേ? അങ്ങോട്ടുനോക്കൂ...” പുഷ്പരാജ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

“ഞാൻ ഈ കാരണം മാത്രമേ ശ്രദ്ധിച്ചുള്ളൂ... പിന്നെ ഒരു കാര്യം കൂടി... ഈ യുവതി ഗർഭിണിയായിരുന്നു. രണ്ടുമാസം പ്രായമുള്ള ഒരു ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെ എടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതാ ആ ഫ്ളാസ്കിൽ സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് സ്വയം ചെയ്തതിന്റെ ലക്ഷണം കാണുന്നുണ്ട്. എന്റെ ഊഹം ശരിയല്ലെങ്കിൽ ആത്മഹത്യയാണ് മരണകാരണം. സ്വയം താഴ്ത്തിയ പോലെയാണ് മുറിവ്. എന്നാൽ കത്തിയുമല്ല. കൂർത്ത ഒരു കണ്ണാടിയില്ല ഗർഭാശയത്തിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്.”

“സ്വയം ഭ്രൂണഹത്യയ്ക്കുള്ള ശ്രമമായിട്ടാണോ താങ്കൾ കരുതുന്നത്?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“അങ്ങനെയും സംശയിക്കുവാൻ വഴി കാണുന്നുണ്ട്.”

“ഇനി അതു തീർച്ചപ്പെടുത്തണമെങ്കിൽ ഈ യുവതിയെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ അറിയണം.”

“അവിവാഹിതയാണോ എന്ന്, അല്ലേ?”

“അതെ, കഴുത്തിൽ കിടന്ന മാലയിൽ മിനുണ്ടായിരുന്നുവോ?” ഡോക്ടർ ആരാഞ്ഞു.

“ഇല്ല, ഒരു ലോക്കറ്റു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.”

“അങ്ങനെയെങ്കിൽ” ഡോക്ടർ ഇടയ്കനിറുത്തി.

“എന്റെ സംശയം ആരോ ശ്വാസംമുട്ടിച്ചു കൊന്നതാണെന്നാണ്. അതും വളരെ മാർദ്ദവമായ എന്തോകൊണ്ട് അമർത്തിയിട്ടുണ്ടാകണം”.

ശ്വാസകോശങ്ങൾ പരിശോധിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുകയില്ലേ?”

“തീർച്ചയായും”

“അതുകൂടി ഡോക്ടർ ഒന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കൂ അതുകൂടാതെ വിഷ വാതകങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ശ്വാസനാളത്തിൽ കടന്നിട്ടുണ്ടോ എന്നും ശ്രദ്ധിക്കണം .”

“താങ്കളുടെ അഭിപ്രായം പോലെയാവട്ടെ.”

ഡോക്ടർ സമ്മതിച്ചു.

പുഷ്പരാജ് ഒരുതവണകൂടി ആ മൃതശരീരത്തിൽ കണ്ണാടിച്ചശേഷം അവിടെ നിന്നും മടങ്ങി. വലിയ വാടകയില്ലാത്ത ഒരു ഹോട്ടലിൽ അദ്ദേഹം മുറിയെടുത്തു.

മണി ഒമ്പതു കഴിഞ്ഞു.

ഡ്രസ്സ് മാറിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം മുറി പൂട്ടി പുറത്തിറങ്ങി കടൽത്തീരത്തേയ്ക്കു നടന്നു. കേരവൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിൽ വിളക്കുകൾ കത്തിനിന്നിരുന്നു. അവയ്ക്കിടയിൽ വിദേശജോഡികൾ പല വേഷങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും ആത്മനിർവൃതിയിൽ കിടക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അവിടവും കഴിഞ്ഞ് വെള്ളമണൽ വിരിച്ച തിട്ടയുടെ അരികിലുള്ള സിമന്റുവരമ്പിൽ അദ്ദേഹം എത്തി.

കടലിൽ തിരമാലകൾക്കു ശക്തികൂടിയിരുന്നു. അവ ആർത്തലച്ചു തീരങ്ങളിൽ ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് ഒരു തിരക്കൊഴിഞ്ഞ കോണിൽ ഇരുന്നു. തീരത്തോടു ചോർന്നിരുന്ന രണ്ടു യുവമിഥുനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനുനേർക്കു നടന്നുവന്നു. അവർ വിദേശികളായിരുന്നു.

പുരുഷൻ ഒരു ട്രൗസർ മാത്രം ധരിച്ചിരുന്നു. സ്ത്രീ കുടുകുകൾ അഴിഞ്ഞരീതിയിലുള്ള ഒരു ഗൗൺ ധരിച്ചിരുന്നു. അതു മുട്ടിനുമുകളിൽ ഉയർന്നുകിടന്നിരുന്നു. അവർ പുഷ്പരാജിനെ നോക്കി എന്തോ അടക്കം പറഞ്ഞശേഷം നടന്നുപോയി.

താൻ തനിച്ചിരിക്കുന്നത് കണ്ട് അവർ പരിഹസിക്കുകയായിരുന്നെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി.

കടൽക്കരയിൽ ഒരു വലിയ മീൻതോണി കിടന്നിരുന്നു. അത് ഇരുൾകൊണ്ടു തീർത്തതുപോലെ കാണപ്പെട്ടു. യാദൃശ്ചികമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോട്ടത്തിൽ അതിനടുത്തായി ചലിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യരൂപം കാണപ്പെട്ടു. ഒരു സിഗററ്റിനു തീ കൊളുത്തിയശേഷം തന്റെ പെൻ ടോർച്ചുമായി അദ്ദേഹം ആ ഭാഗത്തേയ്ക്കു നടന്നു. അദ്ദേഹം തോണിക്കടുത്തെത്തി.

"എന്താണ് സാർ ഈ രാത്രിയിൽ...? ആ രൂപം ചോദിച്ചു." അതൊരു മീൻപിടുത്തക്കാരനായിരുന്നു.

"കടൽ ശരിക്കു കാണണമെങ്കിൽ രാത്രി കാണണം. നിങ്ങൾ ആരാണ്?"

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ഒരു മീൻപിടുത്തക്കാരനാണ് സാർ. രാത്രി വലയ്ക്ക് കാവലിരിക്കുന്ന പതിവുണ്ട്.."

അയാൾ ഒരു ബീഡി മടിയിൽനിന്നു ചികഞ്ഞെടുത്തു ചുണ്ടിൽ വച്ചു തീപ്പെട്ടി ഉരച്ചു.

"എങ്കിൽ വരു...വലയ്ക്കടുത്തിരിക്കാം.."

പുഷ്പരാജ് വിരിച്ചിട്ടിരുന്ന വലയുടെ നേർക്ക് നടന്നു.

അവർ ഇരുവരും ആ വെള്ളമണലിൽ ഇരുന്നു.

"നിങ്ങൾ എത്രമണിവരെ ഇവിടെ ഉണ്ടാകും?"

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

"പ്രന്തണ്ടുമണിവരെ, അതുകഴിഞ്ഞ് വേറൊരാൾ വരും."

"എന്തിനാണ് ഈ വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കുന്നത്? ആരെങ്കിലും മോഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുപോകുമോ?"

"ചിലപ്പോൾ നായ്ക്കൾ കടിച്ചുകീറും. സൂക്ഷിച്ചില്ലെങ്കിൽ വെളുപ്പിനു വലയിടുവാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരികയില്ല."

"ഈ ഭാഗത്തേയ്ക്കു തിരമാലകൾ കടന്നുവരില്ലേ?"

"ഇല്ല. പക്ഷെ വർഷകാലമായാൽ പിന്നെ നോക്കേണ്ട. അന്ന് കടൽ അലറുവാൻ തുടങ്ങും."

"അന്ന് സന്ദർശകർ വരാറില്ലേ?"

"ഇല്ല. ആറുമാസമേ ഇവിടെ സീസൺ കാണുകയുള്ളൂ. അതു കഴിഞ്ഞാൽ ആരുംതന്നെ ഇങ്ങോട്ട് എത്തിനോക്കുകയില്ല."

"നിങ്ങളുടെ അറിവിൽ ഇവിടെ മുമ്പെങ്ങാനും മരണങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ടോ?"

പുഷ്പരാജ് തിരക്കി.

"അതെന്താ സാർ അങ്ങിനെ ചോദിച്ചത്?"

"ഞാൻ ഈ കടലിന്റെ ഭയങ്കരത്വം കണ്ടു ചോദിച്ചതാണ്."

"ഇന്നു രാവിലെ ആ പാറക്കെട്ടിൽനിന്നും ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൃതശരീരം കണ്ടെടുത്തിരുന്നു."

"അതിനുമുമ്പ്?"

"അതൊരു കഥയാണ് സാർ. ഞാൻ ആയിരുന്നു അതിന് സാക്ഷി നിന്നത്."

അയാൾ വലിച്ചു തീർന്ന ബീഡി മണ്ണിൽ താഴ്ത്തിയശേഷം വേറൊന്നുകൂടി കൊളുത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പുഷ്പരാജ് ഒരു സിഗററ്റ് അയാളുടെ നേർക്ക് നീട്ടി.

"വേണ്ട സാർ, ഞാൻ സിഗററ്റു വലിക്കാറില്ല. ബീഡിയാണിഷ്ടം." അയാൾ ബീഡി കൊളുത്തുന്നതിനു മുമ്പു പറഞ്ഞു.

"ആ കഥ പറയൂ. കേൾക്കട്ടെ."

അദ്ദേഹം ഔത്സുക്യപൂർവ്വം അയാളെ നോക്കി.

“രണ്ടുവർഷം മുമ്പായിരുന്നു. ഞാൻ ഇതുപോലെ വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. രാത്രി എട്ടുമണി കഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനുംകൂടി ഈ വഴിക്കു നടന്നുവന്നു. സാധാരണ അങ്ങിനെയുള്ള കാഴ്ചകൾ ആരും തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കാറില്ല. പക്ഷെ അവരുടെ സംസാര രീതിയും പോക്കും എന്നെ രസിപ്പിച്ചു. അവർ തോളിൽ കയ്യിട്ടു പറ്റിച്ചേർന്നാണ് നടന്നത്. ആ കാണുന്ന ഭാഗത്തുകൂടി അവർ നടന്നു.”

അയാൾ പടിഞ്ഞാറുവശത്തേയ്ക്കു കൈചൂണ്ടി.

ഇരുട്ടുകൊണ്ട് ആ ഭാഗം കാണാൻ പാടില്ലായിരുന്നു.

“അവിടെ ഒരു പാറക്കൂട്ടം ഉള്ളതു സാർ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? സാർ എപ്പോഴാണ് വന്നത്?”

“ഞാൻ ഇപ്പോൾ വന്നതേയുള്ളൂ.”

“അതു ശരി, അപ്പോൾ സാർ ആ പാറക്കൂട്ടം കണ്ടിരിക്കുവാൻ ഇടയില്ല.

അവിടെ തിരമാലകൾ ആഞ്ഞടിക്കാറുണ്ട്. ചിലപ്പോൾ ശക്തിയേറിയ ചുഴിയും കാണും.

അവർ നടന്നു ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറഞ്ഞു. അവർ അപ്രത്യക്ഷരായപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഒരു ശങ്ക തോന്നി.”

അയാൾ വളരെ വ്യക്തമായി സംസാരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“അതിന്റെ കാരണം?”

പുഷ്പരാജ് ആരാഞ്ഞു.

“കാരണം പ്രത്യേകിച്ചൊന്നുമില്ല. എനിക്കങ്ങനെ തോന്നിയെന്നേയുള്ളൂ. രാത്രിസമയത്ത് ആരും തന്നെ അങ്ങോട്ടുപോകാറില്ല. മാത്രമല്ല അവിടെ ഇരുട്ടുമാണ്.

ഈ തിരയുടെ ശബ്ദം കേട്ടാൽ ആരാണു കടലിനടുത്തേയ്ക്ക് നടക്കുന്നത്? പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു സ്ത്രീ.”

പുഷ്പരാജ് കടലിലേയ്ക്ക് നോക്കി.

അകലെ ചക്രവാളത്തിൽക്കൂടി ഒരു കപ്പൽ വളരെ സാവധാനത്തിൽ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒരു തീപ്പെട്ടിയുടെ

വലിപ്പം തോന്നിച്ചിരുന്ന അത് ഒരു തിളങ്ങുന്ന
ഒച്ചിനെപ്പോലെയായിരുന്നു. അതു തെക്കോട്ടു
പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു.

“ആ കപ്പൽ സിലോണിലേയ്ക്കുള്ളതാണ്. ആഴ്ചയിൽ ഒരിക്കൽ
അതു കാണാം.”

“ഈ അവസരത്തിൽ പുറംകടലിൽ മത്സ്യബന്ധനത്തിന് ആരും
പോകാറില്ലേ?”

“സാധാരണയില്ല. ചിലപ്പോൾ ചാളത്തടിയിൽ ചൂണ്ടയുമായി
പോകാറുണ്ട്. ഏതു ഭയങ്കര തിരയിലും ചാളത്തടിയാണ്
സുരക്ഷിതം.”

“നാം പറഞ്ഞുവന്ന കഥ ഇടയ്ക്കുവെച്ചു നിന്നുപോയി”

“അതെയതെ, ഞാനും വിട്ടുപോയി. ആ സ്ത്രീയും പുരുഷനും
അപ്രത്യക്ഷരായപ്പോൾ ഒരു ആശങ്ക തോന്നിയെന്നു ഞാൻ
പറഞ്ഞില്ലേ?

ഞാൻ സാവധാനം അവർ പോയ ഭാഗത്തേക്കു നടന്നു. മണലിൽ
ശബ്ദം ഉണ്ടാക്കാതെ വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാണു ഞാൻ നടന്നത്.
അവർക്ക് എന്തെങ്കിലും അപകടം പറ്റിയേക്കുമെന്ന് എനിക്കു
തോന്നി. ആ പാറയിൽനിന്നും കാൽ വഴുതിയാൽ ബാക്കി
കിട്ടില്ലെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.”

“നിങ്ങളുടെ കൈവശം ടോർച്ചുണ്ടായിരുന്നുവോ?”

“ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഞാൻ തെളിച്ചില്ല. ഈ കടപ്പുറത്ത്
വിളക്കെനിക്കാവശ്യമില്ല. ആ പാറക്കെട്ടിലായാൽപ്പോലും. ഞാൻ
നടന്നു.

പെട്ടെന്ന് വൈദ്യുതിത്തകരാറുകൊണ്ട് ആ കാണുന്ന
വിളക്കുകൾ അണഞ്ഞു. പരിപൂർണ്ണമായ അന്ധകാരം”
അതിനിടയ്ക്ക് ഒരു കാര്യം ഞാൻ ചോദിക്കുവാൻ മറന്നു.
പുഷ്പരാജ് ഇടയ്ക്കുകയറി പറഞ്ഞു.

“എന്താണ്?”

“അവരുടെ കൈവശം ലൈറ്റുണ്ടായിരുന്നുവോ?”

“ഉണ്ടായിരുന്നു. സാറിന്റെ കൈവശത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെ ഒന്ന്.

പക്ഷെ അയാൾ അത് ദുർല്ലഭമായേ തെളിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് കൂടുതൽ സംശയം എനിക്കുണ്ടായത്. ഞാൻ നടന്നു ചരിവിലൂടെ പാറയിൽ ചവിട്ടി നടന്നു. അത്യാവശ്യത്തിനു മാത്രം ഞാൻ ടോർച്ചു തെളിച്ചു. ഞാൻ ചുഴിയുള്ള ഭാഗത്തുചെന്നു. അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.”

“ചിലപ്പോൾ അവർ മുകളിലൂടെ കയറിപ്പോയിക്കാണുമോ?”

“അതല്ലേ പറയുവാൻ വന്നത്. ഞാൻ അപകടം നിറഞ്ഞ ആ പാറയിൽനിന്നും ലൈറ്റു തെളിച്ചപ്പോൾ ഒരു വസ്തു എന്റെ കണ്ണിൽപ്പെട്ടു.”

അയാൾ പഴയ സംഭവം ഓർമ്മിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ അല്പസമയം ഇരുന്നു.

“അതെന്തായിരുന്നു?” പുഷ്പരാജ് ജിജ്ഞാസയോടെ തിരക്കി.

മുൻ

അയാൾ തുടർന്നു

“ചിന്നിച്ചിതറിയ ഒരു കുപ്പിവളയുടെ രണ്ടു തുണ്ടുകൾ.”

“അപ്പോൾ?”

പുഷ്പരാജ് ആ സംഭവം മനസ്സിന്റെ തിരശ്ശീലയിൽ ദർശിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“പിന്നീട് ഞാൻ അവിടെയെല്ലാം ലൈറ്റ് തെളിച്ചുനോക്കി. പക്ഷെ അവരെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.”

“മുകളിലേയ്ക്കു കയറുവാൻ സാധ്യതയില്ലേ?”

“ഇല്ല, മുകളിൽ കയറുവാൻ പ്രയാസമാണ്. പ്രത്യേകിച്ച് ഒരു സ്ത്രീക്ക്.”

“അതിനുശേഷം എന്തു സംഭവിച്ചു?”

“രണ്ടുദിവസം കഴിഞ്ഞ് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെത്തന്നെ സംഭവിച്ചു. ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൃതശരീരം പാറക്കെട്ടിൽ അടിഞ്ഞു. അവൾ, ആ പുരുഷനോടൊപ്പം രാത്രി കണ്ടവൾ ആയിരുന്നു.

അതിൽ പിന്നീട് ആരെങ്കിലും കടപ്പുറത്ത് രാത്രി വന്നാൽ ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്.”

അയാൾ കത്തിത്തീർന്ന ബീഡി മണലിൽ താഴ്ത്തിയശേഷം പിന്നോട്ടു മലർന്നു ഇരുകൈകളും ഊന്നി അർദ്ധശയ്യാവലംബിയായി.

“ഇന്നലെ രാത്രി നിങ്ങൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നോ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“രാത്രി പന്ത്രണ്ടുമണി വരെ ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

അയാൾ മുന്നോട്ട് അല്പം ആഞ്ഞിരുന്നു.

“ആ സമയത്ത് കടപ്പുറത്ത് ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിയാമോ?”

“ആരും ഇല്ലായിരുന്നു.”

“ഞാൻ ചോദിച്ചത് നിങ്ങൾ ഇരുന്ന അവസാന നിമിഷംവരെയുള്ള സമയത്തെയാണ്.”

“പന്ത്രണ്ടുമണിക്കു ഞാൻ മടങ്ങുമ്പോൾ ആരും ഇല്ലായിരുന്നു.”

“അതിനുമുമ്പ് എട്ടുമണിക്ക് നിങ്ങൾ വരുമ്പോൾ സംശയകരമായി ആരെയെങ്കിലും കണ്ടതായി ഓർമ്മിക്കുന്നുണ്ടോ?”

“ഇല്ല.”

“വെളുത്ത സാരിയടുത്ത ആരെയെങ്കിലും ഒന്നുരണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?”

“ഇല്ല.”

“ആരെങ്കിലും കടപ്പുറത്തുവന്നാൽ നിങ്ങൾ കാണുമായിരുന്നില്ലോ?”

“തീർച്ചയായും ഇവിടെയിരുന്നാൽ കാണാൻ കഴിയുമല്ലോ..... സാർ തന്നെ നോക്കൂ...”

“അപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടുമണിക്കുള്ളിൽ ആരും വന്നിട്ടില്ല.”

പുഷ്പരാജ് മന്ത്രിച്ചു.

“ഇല്ല.... ഇല്ല”

അയാൾ തറപ്പിച്ചുപറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ പോയിക്കഴിഞ്ഞ് ആരാണ് വന്നത്... വല സൂക്ഷിക്കുവാൻ....?”

“എന്റെ മച്ചാനാണ്. അവൻ സാധാരണ ഇവിടെ മണലിൽ കിടക്കുകയേയുള്ളൂ.... ചിലപ്പോൾ അവനോടു ചോദിച്ചാൽ അതിനു ശേഷമുള്ള വിവരം അറിയാമായിരിക്കാം....”

“ഇപ്പോൾ അവൻ സ്ഥലത്തുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്. എന്തിനാണ് സാർ ഇതൊക്കെ അറിയുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നത്?”

“ഒന്നുമില്ല... ഇതൊക്കെ അറിയുകയെന്നത് എന്റെ ഒരു ശീലമാണ്...”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

കടൽത്തീരകൾക്ക് ശക്തികൂടിവന്നു.

“ഞാൻ മച്ചാനെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാം... സാർ വല നോക്കിക്കോണം. നായ്ക്കളുടെ ശല്യമുണ്ടാകും.”

“ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും.”

അയാൾ എണീറ്റു അപ്രത്യക്ഷനായി, പുഷ്പരാജ് ഏകനായി കടൽത്തീരത്തിരുന്നു. തനിച്ചുള്ള ആ ഇരുപ്പ് അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ രസകരമായി തോന്നി. അലറുന്ന ആ കടൽക്കരയിൽ അദ്ദേഹം മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ രണ്ടുപേർ നടന്നടക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. അതിൽ ഉയരം കുറഞ്ഞ ആൾ തന്നോടു സംസാരിച്ചിരുന്ന ആളുടെ മച്ചാൻ ആയിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി.

അവർ ഇരുവരും അടുത്തെത്തി.

“ഈ സാറിനു നിന്നെ കണ്ടാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്”.

അയാൾ പറഞ്ഞു. അവൻ മടിച്ചുമടിച്ച് അവിടെ ഇരുന്നു. ഇരുപതു വയസ്സിൽക്കൂടുതൽ പ്രായം അവനില്ലായിരുന്നു.

“എന്താണു സാറെ..?”

അവൻ ചോദിച്ചു.

“ഇനി ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും ഇവിടെ ഇരുന്നുകൊള്ളാം.”

പുഷ്പരാജ് പ്രായം കൂടിയ ആളോടു പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ കണ്ണൻകുട്ടി വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്ക്. ഞാൻ പോണം. ഒരു ബീഡി കത്തിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ നടന്നുകുന്നു.

“കണ്ണൻകുട്ടിയെന്നാണ് പേര് അല്ലേ?”

“ആണ് സാർ...”

“ഇന്നലെ രാത്രി കണ്ണൻകുട്ടി ഇവിടെ കാവൽ ഇരുന്നപ്പോൾ ഉറങ്ങിയോ?” പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“വലയ്ക്കു കാവലിരിക്കുമ്പോൾ ആരുറങ്ങാനാണ് സാർ.”

“കൊള്ളാം... അങ്ങിനെ വേണം...”

“ഇന്നലെ രാത്രി വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ കടപ്പുറത്ത് ആരെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നോ?”

“പന്ത്രണ്ടു മണിക്ക് ആരു കടപ്പുറത്തു വരാനാ സാർ...”

“ആരേയും കണ്ടില്ലേ?”

“ഇല്ല.”

“ഏതെങ്കിലും ബോട്ട് കടലിൽകൂടി നീങ്ങുന്നത് കണ്ടിരുന്നോ?”

“രാത്രി ബോട്ടുകൾ ഒന്നും വരാറില്ല സാർ...”

“അതല്ല ഞാൻ ചോദിച്ചത് കണ്ണൻകുട്ടി നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു നോക്കൂ. ഒരു മോട്ടോർ ബോട്ട് ആ ഭാഗത്ത് അടുക്കുകയുണ്ടായോ?”

“ആ പാറക്കെട്ടിന്റെ അടുത്തേക്കോ ?”

“അതെ.”

“അവിടെ അല്ലെ...?”

അവൻ ആലോചനയിൽ മുഴുകിയിരുന്നു.

“ശരിയാണു സാർ ഞാൻ ഒരു ബോട്ട് കണ്ടതായി തോന്നുന്നു.”

“അതുതന്നെയാണ് ഞാനും പറഞ്ഞത്. ഒരു മോട്ടോർ ബോട്ട് അവിടെ വന്നിരുന്നു. അല്പസമയം അതവിടെ കിടന്നു. പിന്നീട് തിരിച്ചു പോവുകയും ചെയ്തു....” .

“അതെ, സാർ ആ ബോട്ടിലുണ്ടായിരുന്നോ?”

“ഇല്ല... അങ്ങിനെയൊരു ബോട്ട് അവിടെ വന്നത് ഞാനും കണ്ടിരുന്നു. കണ്ണൻകുട്ടി ഉറങ്ങിയോ എന്നറിയുവാൻ ഞാൻ ചോദിച്ചതായിരുന്നു”

പുഷ്പരാജ് അവനെ അല്പം പുകഴ്ത്തിപ്പറഞ്ഞു. “ഞാനും ശങ്കിച്ചു. രാത്രിയിൽ എന്തിനാണ് ബോട്ടുവന്നതെന്ന്...”.

“അതിനുശേഷം ബോട്ട് എങ്ങോട്ടാണ് പോയത്?”

“പാറക്കെട്ടിന് അപ്പുറം കടന്നുപോയി.”

“അതു ശരി...”

പുഷ്പരാജ് എണീറ്റ് തീരത്തിനടുത്തുകിടന്നിരുന്ന വള്ളത്തിനടുത്തേയ്ക്കുപോയി.

അദ്ദേഹം കുറെ സമയം അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

അമ്പതടിക്കപ്പുറം ഇരുളിൽ ആണ്ടിരുന്നു.

അന്ധകാരത്തിൽ രൂപമെടുത്തു കരയിലേക്കു അലച്ചുവന്ന തിരകളെ അദ്ദേഹം കുറെസമയം നോക്കിനിന്നു.

“ഞാൻ പോകുന്നു.... നാളെ രാത്രി കാണാം. കണ്ണൻകുട്ടിയ്ക്ക് തനിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ ഭയമുണ്ടോ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ഇല്ലാ സാർ...” അവൻ മണലിൽ മലർന്നുകിടന്നു.

പുഷ്പരാജ് മണൽത്തിട്ടയിൽനിന്നും കരയ്ക്കുകയറി പടിഞ്ഞാറോട്ടുനടന്നു. ഇടതുവശത്തുള്ള ഹോട്ടലിൽ നിന്നും നൃത്തത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലസംഗീതം ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഹോട്ടലിൽ എത്തിയപ്പോൾ മണി ഒമ്പതു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

“സാർ, ചപ്പാത്തി റെഡി...”

ബെയറർ വന്നു അറിയിച്ചപ്പോഴാണ് ഭക്ഷണത്തിന്റെ കാര്യം പറഞ്ഞിട്ടാണ് താൻ പോയതെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹം ഓർമ്മിച്ചത്.

“ഇതാവുന്നു....”

വസ്ത്രം മാറി അദ്ദേഹം ഡൈനിംഗ് ഹാളിൽ എത്തി.

കൈകൾക്കി മേശയ്ക്കടുത്തിരുന്ന് അപ്പോൾ തന്റെ മുന്നിലിരുന്ന് ഐസിയ ബീയർ സാവധാനത്തിൽ കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു യുവതിയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടി പതിഞ്ഞു.

പരിചയസമ്പന്നയെപ്പോലെയാണ് അവൾ അതു കഴിച്ചിരുന്നത്.

പുഷ്പരാജ് ഭക്ഷണം കഴിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചപ്പോൾ അവൾ ബീയർ കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തുവന്നിരുന്നു.

“താങ്കൾ അല്പസമയം മുമ്പ് കടൽത്തീരത്തുണ്ടായിരുന്നു, അല്ലേ?” അവൾ ഒരു ഭാവഭേദവും കൂടാതെ ചോദിച്ചു.

“എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കി....?”

പുഷ്പരാജ് യാതൊരു ജിജ്ഞാസയും പ്രകടിപ്പിക്കാതെ ഭക്ഷണത്തിൽത്തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന മട്ടിൽ ഇരുന്നു.

“ഞാൻ അവിടെയൊരു കോട്ടേജിൽ ഇരുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സമയം കടൽകാണുവാൻ മനോഹരമാണ്. അവ്യക്തമായ കടൽ..... അവ്യക്തമായ തിരകൾ അപ്പോൾ കരയിൽ ആഞ്ഞടിച്ചുണ്ടാകുന്ന പതയ്ക്ക് അഴകുണ്ട്....”

അവൾ ഒരു സാഹിത്യകാരിയെപ്പോലെ പറഞ്ഞു.

“ശരിയാണ്.”

പുഷ്പരാജ് അവളുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു.

“താങ്കൾക്കും ഞാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ ഇഷ്ടമാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ടല്ലോ” അവൾ ചോദിച്ചു.

“അതെ”

“എങ്കിൽ ഇപ്പോൾ മുതലാണ് കടൽ കാണുവാനുള്ള സമയം. ഞാൻ ഈ ബീയർ കുടിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ഉടൻ തന്നെ പോകും. താങ്കൾ കൂടി വരുന്നുവോ ?”

അവളുടെ ആ ചോദ്യം പുഷ്പരാജിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ ഒരു ചോദ്യചിഹ്നം ഉളവാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താമണ്ഡലത്തിൽ ഒരുങ്ങിക്കൂടിയിരുന്ന ചിലന്തി സാവധാനം ഉണർന്നു ചുറ്റും കണ്ണോടിച്ചു.

അതു വലനെയുവാറുള്ള ഒരുക്കമായി.

ആ ചിലന്തിയെക്കൊണ്ടു വലനെയ്തിച്ച ശേഷം ആ വലയ്ക്കുള്ളിൽ ഇരയെക്കുടുക്കി അതിനെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവമായിരുന്നു. അതിവേഗം ചിലന്തി വല നെയ്തു. അതു ഇരയെ കാത്തിരിപ്പായി.

“പോകുന്നതിനുമുമ്പ് നാം തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടേണ്ടേ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“തീർച്ചയായും. എന്നെപ്പറ്റിത്തന്നെയാവാം. എന്റെ പേര് ഗ്രെയ്സി. ഞാൻ ജേർണലിസത്തിനു പഠിക്കുകയാണ്. വീട് കോട്ടയം. എം. എ. പാസ്സായിട്ടുണ്ട്.”

“നാം പരിചയപ്പെട്ടതു നന്നായെന്നു തോന്നുന്നു. ഞാനും ജേർണലിസ്റ്റാണ്. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് പത്രത്തിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഈ സ്ഥലത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു പഠനം നടത്തുവാനാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നത്. ഇന്നാണ് വന്നത്. പേര് രവീന്ദ്രനാഥ്.

“ഏതു പത്രത്തിലാണ് താങ്കൾ ജോലി ചെയ്യുന്നത്?”

അവൾ ചോദിച്ചു.

പുഷ്പരാജ് ആലോചനയോടെയാണ് രവീന്ദ്രനാഥ് എന്നു പറഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം പറയുവാനുദ്ദേശിച്ച പത്രത്തിൽ ഒരു രവീന്ദ്രനാഥ് ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൾ അന്വേഷിച്ചാൽത്തന്നെ അതിൽ തെറ്റുപറ്റരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ലക്ഷ്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം പത്രത്തിന്റെ പേരുപറഞ്ഞു.

“ഉവ്വ്, അങ്ങിനെയൊരാളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ അതു താങ്കളാണല്ലേ?”

അവൾ കുറേക്കൂടി അദ്ദേഹത്തോടടുക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

“അതെ” .

“ഞാൻ താങ്കളുടെ ലേഖനം വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ താങ്കൾ ലക്ഷദ്വീപിനെക്കുറിച്ചെഴുതിയിരുന്നു. അവിടെ എത്രനാൾ താമസിച്ചു?”

“ഒരു മാസം”.

“എനിക്കും അവിടെ പോകണമെന്നുണ്ട്. അടുത്ത യാത്ര അങ്ങോട്ടായിരിക്കും. താങ്കളേയും ഞാൻ ക്ഷണിച്ചിരിക്കുന്നു.”

“നന്ദി, സൗകര്യപ്പെടുമെങ്കിൽ .... ഞാൻ അറിയിക്കാം.”

മണി ഒമ്പതു മുട്ടാറായിരുന്നു.

“അപ്പോൾ നമുക്കിറങ്ങാം... ഞാൻ മുറിയിൽ പോയി വരാം.”
അവൾ എണീറ്റു.

പുഷ്പരാജ് ഡൈനിംഗ് ഹാളിൽ നിന്നും ഇടനാഴിയിൽ
എത്തിയപ്പോൾ അവൾ പതിമൂന്നാം നമ്പർ മുറിയിലേയ്ക്ക്
കയറുന്നതു കണ്ടു. പുഷ്പരാജിന്റെ മുറിയുടെ നമ്പർ
പന്ത്രണ്ടായിരുന്നു.

“റൂം നമ്പർ തെർട്ടീൻ...” പുഷ്പരാജ് മന്ത്രിച്ചു.

താൻ ഇടപെട്ടിട്ടുള്ള കേസുകളിലെല്ലാം റൂം നമ്പർ പതിമൂന്ന് .
കടന്നുവന്നിട്ടുള്ള കാര്യം അദ്ദേഹം തൽസമയം ഓർമ്മിച്ചു.
അന്നൊക്കെ ആ നമ്പറിൽ താമസിച്ചിരുന്നവരെല്ലാം
അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികളായിരുന്നു.

മുറി തുറന്ന് നീല പാൻസും കറുത്തനിറത്തിലുള്ള ഒരു ഇറുകിയ
ബനിയനും ധരിച്ചുകൊണ്ട് പുഷ്പരാജ് പുറത്തിറങ്ങി. അവൾ
തയ്യാറായി പുറത്തു നിൽപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

“വരു, നമുക്കു പോകാം.” അവൾ മുന്നിൽ നടന്നു. . : .

പുഷ്പരാജ് അവളെ അനുഗമിച്ചു.

റോഡിൽ ഇറങ്ങി അല്പം മുന്നോട്ടു നടന്നശേഷം
ഇടതുവശത്തേയ്ക്കു വളഞ്ഞുപോകുന്ന കോൺക്രീറ്റിടാത്ത
പാതയിൽക്കൂടി അവർ താഴേയ്ക്കുനടന്നു. അവളുടെ കയ്യിൽ
ടോർച്ചുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരുവശവും വളർന്നുനിന്നിരുന്ന
കേരവൃക്ഷങ്ങളുടെ നിഴൽ വീണിരുന്ന ആ വഴി
ഇരുളടഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും ചിരപരിചിതയെപ്പോലെ അവൾ
നടക്കുന്നതു കണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് അത്ഭുതം തോന്നി.

കടലോരത്തു പരന്നുകിടന്നിരുന്ന വെള്ളമണലിൽ ചന്ദ്രികയുടെ
കേശം നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. മണലിൽ കാൽ ചവിട്ടിയപ്പോൾ
അവരുടെ നിഴലുകൾ പരസ്പരം സ്പർശിച്ചു.

“നല്ല നിലാവ്”

അവൾ പറഞ്ഞു.

“അതെ, ഒരു കവിയായിരുന്നെങ്കിൽ പലതും എഴുതാമായിരുന്നു.”
പുഷ്പരാജ് സിഗരറ്റ് കീശയിൽ നിന്ന് എടുക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു.

“ആ കാണുന്ന പാറക്കെട്ടിൽ കയറിനിന്നാൽ വളരെ മനോഹരമായ കാഴ്ച കാണുവാൻ കഴിയും.... നമുക്കവിടെ പോകാം.” അവൾ പുഷ്പ രാജിന്റെ അഭിപ്രായത്തിനു കാത്തുനിന്നു.

“ഈ രാത്രിയിൽ നാം അവിടെ പോവുന്നത് ശരിയാണോ?”
അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“എന്തുകൊണ്ട്? എനിക്ക് യാതൊരു അധൈര്യവും ഇല്ല. പിന്നെ താങ്കൾ കൂടിയുള്ളപ്പോൾ ഞാൻ എന്തിനു ഭയപ്പെടുന്നു. പകലിനെക്കാളും രാത്രിയിലെ വെളിച്ചത്തിനുള്ളിലുള്ള കാഴ്ചകൾക്കാണ് സൗന്ദര്യം. വരു, നമുക്ക് അവിടെയൊന്നു പോകാം...”

“എനിക്ക് വരുന്നതിൽ വിരോധമില്ല. പക്ഷെ ആ സ്ഥലത്ത് ഇതുവരെ ഞാൻ പോയിട്ടില്ല. ആ പാറക്കെട്ടിനിടയിൽ വീള്ളലുകൾ ഉണ്ടെന്നു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു സ്ഥലത്ത് നാം എന്തിനീ ഭാഗ്യം പരീക്ഷിക്കണം. പിന്നെ നിർബന്ധമാണെങ്കിൽ ഞാൻ വരാം.”

പുഷ്പരാജ് അവളുടെ ഉദ്ദേശംതന്നെ നടക്കട്ടെയെന്നു തീരുമാനിച്ചു.

“അവിടേക്ക് അല്പം ദൂരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. ലൈറ്റ് കരുതിയിട്ടുണ്ടോ?” അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“ഉണ്ട്, ഇതാ ടോർച്ച്.”

അവൾ വിദേശനിർമ്മിതമായ ടോർച്ച് കൈക്കുള്ളിൽ ഒതുക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

അതിന് ഒരു തീപ്പെട്ടിയുടെ വലിപ്പമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇരുന്നൂറു വാരയകലെ വൃത്താകാരത്തിൽ വളരെ തെളിഞ്ഞ പ്രകാശം പതിപ്പിക്കുവാൻ ആ ലൈറ്റിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ കൈവശമുള്ള പെൻ ടോർച്ചിന്റെ പതിമടങ്ങുപ്രകാശം അതിനുണ്ടായിരുന്നു.

“ഈ ലൈറ്റ് ധാരാളം മതി. ഇത് എവിടെനിന്നാണ് ലഭിച്ചത്?”
അദ്ദേഹം അന്വേഷിച്ചു.

“എന്റെ ഒരു സഹോദരൻ ഗൾഫിൽ ജോലിചെയ്യുന്നുണ്ട്.
കഴിഞ്ഞതവണ വന്നപ്പോൾ തന്നതാണ്. അവർ അതു
പുഷ്പരാജിന്റെ കയ്യിൽനിന്നും വാങ്ങുവാൻ ശ്രമിച്ചില്ല.”

“ഈ ലൈറ്റുള്ളത് നന്നായി... ഇതെന്റെ കൈവശം ഇരിക്കട്ടെ,
കാരണം എനിക്കീ സ്ഥലം അപരിചിതമാണ്. ഗ്രേഡ്സിക്ക്
ഇവിടമൊക്കെ നല്ല പരിചയമുള്ളതുപോലെ തോന്നുന്നല്ലോ.....”
അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു..

“അതെ, നല്ല പരിചയമാണ്. അതുകൊണ്ടാണല്ലോ ഞാൻ ലൈറ്റ്
താങ്കളുടെ കൈവശം തന്നത്...”

അവർ അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു നടന്നു.

അവർ മണലിൽകൂടി തെക്കോട്ടു നടന്നു. അവിടെയും
മീൻപിടുത്തക്കാർ വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.
അവരെയും മറികടന്നു കിഴക്കു തെങ്ങുകൾ ധാരാളം നിൽക്കുന്ന
ഒരു സ്ഥലത്തിനടുത്തുകൂടി അവർ നീങ്ങി. വിദേശികളായ ഒരു
സ്ത്രീയും പുരുഷനും ഒരു തെങ്ങിൻ ചുവട്ടിൽ
ചാരിയിരുപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

അവർ ഇരുവരുടെയും ചുണ്ടിൽ ബീഡി തിളങ്ങുന്നതു പുഷ്പ
രാജ് കണ്ടു.

“വേഗം നടക്കൂ... നമുക്ക് അതിന്റെ മുകളിൽ എത്തേണ്ടേ...?”
അവർ നടത്തത്തിനു വേഗത കൂട്ടി.

അർദ്ധരാത്രിയിൽ വിളിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടുപോകുന്ന ഒരു
യക്ഷിയുടെ പിന്നാലെയെന്നതുപോലെ പുഷ്പരാജ് അവളെ
അനുഗമിച്ചു.

നാല്

“ആ പാറക്കെട്ടിലാണ് നമുക്ക് കയറേണ്ടത്.” അവൾ കൈചൂണ്ടി. നിലാവിന്റെ കരങ്ങൾ മുകൾപ്പരപ്പിൽ ചായം പുരട്ടിയിരുന്നു. എങ്കിലും നിഴലുകൾക്കുള്ളിൽ ഇരുൾ മറഞ്ഞിരുന്നു.

“ആ ചരിഞ്ഞ ഭാഗത്തുകൂടി നമുക്കു കയറാം, അതാ അവിടെ നായ്ക്കണങ്ങൾ വളർന്നുനിൽക്കുന്നതു കാണുന്നില്ലേ?” അവൾ പരിചിതയെപ്പോലെ പറഞ്ഞു.

അനായാസമായി അവൾ പാറയിൽക്കൂടി കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പുഷ്പരാജിന് ഓരോ ചുവടുവെയ്പിനും വെളിച്ചം ആവശ്യമായിരുന്നു.

മുകൾപ്പരപ്പിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം ചുറ്റുപാടും കണ്ണോടിച്ചു. അവിടവിടെയായി വിള്ളലുകൾ ഉണ്ട്. കാലുതെറ്റിയാൽ ഒരിക്കലും രക്ഷപ്പെടുവാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഇടുങ്ങിയ വിടവുകൾ ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു.

“നമുക്കിവിടെയിരിക്കാം. ഇവിടെയിരുന്നാൽ മൂന്നുവശവും കടലാണ്. അതാ തിരകൾക്കുശക്തി കൂടുന്നു.”

അവൾ താഴെയിരുന്നു.

സാരി അവൾ പാദത്തിൽനിന്നും മുട്ടുവരെ കയറ്റി വച്ചു. നിലാവിൽ അവളുടെ കണങ്കാലുകൾ വെണ്ണക്കല്ലിൽ കടഞ്ഞെടുത്തതുപോലെയിരുന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ കാറ്റിൽ ഷാംപു പുരട്ടി ലോലമാക്കിയ അവളുടെ തലമുടി പാറിപ്പറന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നും നിർഗ്ഗളിച്ച ഇന്റിമേറ്റിന്റെ പരിമളം അന്തരീക്ഷത്തിൽ കറങ്ങി നിന്നു.

“ഗ്രേഡ്സി ഇതിനുമുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. അല്ലേ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“രണ്ടുതവണ.”

“തനിച്ച്ചായിരുന്നുവോ?”

“അല്ല.”

“കൂടെ ആരാണുണ്ടായിരുന്നത്?”

“നാം തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടില്ലേ. അതുപോലെ ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ ഉണ്ടായ വെറും ബന്ധം ” .

“ഗ്രേയ്സി ഒരു സാധാരണ പെണ്ണല്ല.”

“തീർച്ചയായും അല്ല. നാം പരിചയപ്പെടുവാൻ പോകുന്നതല്ലേയുള്ളൂ ”

അവൾ മുടി പിന്നോട്ട് ഒതുക്കിവയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ പറഞ്ഞു. മണി പതിനൊന്നായി. തിരമാലകൾ പാറക്കല്ലിൽ ആഞ്ഞുതല്ലി. പാറയുടെ ചുഴികളിൽ അതു നുഴഞ്ഞുകയറി നുരഞ്ഞുപതഞ്ഞു. അലമാലകൾക്കു ശക്തി കൂടിവന്നു. അവിടവിടെയായി തീരങ്ങളിൽ ഒന്നിനു പിന്നിൽ ഒന്നായി അവ അണഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ സംസാരം തന്നെ തിരമാലകളുടെ ശബ്ദത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചോർന്നുപോയി.

“അതാ ഒരു ബോട്ട് ”

അവൾ കിഴക്കോട്ടു കണ്ണോടിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“എവിടെ”

പുഷ്പരാജ് തിരിഞ്ഞു.

“അതാ അവിടെ അതിങ്ങോട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു.”

അവൾ അല്പം പരിഭ്രമത്തോടെ പറഞ്ഞു.

“ ദൂരത്തിലുള്ള ബോട്ട് ഇങ്ങോട്ടാണെന്നു ഗ്രേയ്സിക്കെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി?”

“ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കൽ ഞാൻ ആ ബോട്ടു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അത് ഒരുമാസം മുമ്പായിരുന്നു. ഞാനും ഒരു സുഹൃത്തും കൂടി ആ തെങ്ങിൻതോപ്പിൽ ഇരിക്കുകയായിരുന്നു. അന്ന് ആ ബോട്ട് കിഴക്കുനിന്ന് അതിവേഗത്തിൽ പാഞ്ഞുവന്നു ഇവിടെ നിന്നു. അതിൽനിന്ന് രണ്ടുമൂന്നുപേർ ഈ പാറക്കെട്ടിൽ ഇറങ്ങി.

ഞങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ ഈ പാറയിൽ വച്ച് അപ്രത്യക്ഷനായി. അതിനുശേഷം ബോട്ട് വന്ന വഴി മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.”

“അതിൽ ഒരാൾ അപ്രത്യക്ഷനായി എന്നു പറഞ്ഞത് തീർച്ചയാണോ?”

“അങ്ങിനെയാണ് എനിക്കു തോന്നിയത്.”

“അപ്രത്യക്ഷനായാൽ അതെവിടെയായിരിക്കും.”

“ഒരു പക്ഷെ ഈ വിള്ളലിലെവിടെയെങ്കിലും വീണതായിരിക്കാൻ വഴിയില്ലേ?”

“അതോ വീഴ്ത്തിയതായിരിക്കുമോ?”

“അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“ഗ്രേയ്സി പറഞ്ഞത് ശരിയാണെന്നു തോന്നുന്നുണ്ട്. ആ ബോട്ടിന്റെ ലക്ഷ്യം ഇവിടമാണെന്നു തോന്നുന്നു.”

“അതെ, നാം ഇവിടെനിന്നും മാറുന്നത് നന്നായിരിക്കുകയില്ലേ?”
അവൾ ചോദിച്ചു. .

“വേണ്ട, അവർ ഇവിടെയെത്തുമ്പോൾ ഞാൻ ഈ ടോർച്ചു തെളിക്കും. അവർ ഒരിക്കലും ഈ പാറയിൽ കയറുകയില്ല നോക്കിക്കൊളു.”

പുഷ്പരാജ് ടോർച്ച് എടുത്ത് അവർ ഇരുന്നിരുന്ന ഭാഗത്തിനു പിന്നിലുള്ള വിടവിലേക്കു ടോർച്ചു താഴ്ത്തി തെളിച്ചു പരിശോധിച്ചു.

“കൊള്ളാം എന്തെങ്കിലും ദുരുദ്ദേശമാണെങ്കിൽ അവർ ഒരിക്കലും ഈ പാറയിൽ കയറുകയില്ല.”

അവൾ മുട്ടുമടക്കിവച്ച് അടിവശത്തു പറ്റിപ്പിടിച്ച മണൽത്തരികൾ തട്ടിക്കളഞ്ഞു.

ബോട്ട് അടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

അമ്പതുമീറ്റർ അടുത്തായപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് ലൈറ്റ് ആ ഭാഗത്തേക്കു ലക്ഷ്യം വച്ചു സ്വിച്ചിൽ വിരൽ അമർത്തി.

ബോട്ടു പെട്ടെന്നുനിന്നു. പിന്നീടതു സാവധാനത്തിൽ മുന്നോട്ട് അടുത്തുവന്നു. പാറയുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് വന്നശേഷം തിരിഞ്ഞ് വന്നതുപോലെ മടങ്ങി.

പക്ഷെ! പെട്ടെന്നാണതു സംഭവിച്ചത്. ബലിഷ്ഠകായരായ രണ്ടുപേർ പുഷ്പരാജിന്റെ മേൽ ചാടിവീണു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശമിരുന്ന ലൈറ്റ് തെറിച്ചുപോയി.

ആദ്യം മുന്നോട്ടാഞ്ഞുവന്ന ആളുടെ വലതുകൈയിൽ ശക്തിയായി പിടിച്ച് അദ്ദേഹം പിന്നിലേയ്ക്കു മാറിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടതുകാലിലെ ബൂട്ട് രണ്ടാമത്തവന്റെ മുഖത്തു ഊക്കോടെ പതിഞ്ഞു. അവൻ പിന്നോട്ടു മറിഞ്ഞു. അവൻ എണീക്കുന്നതിനുമുമ്പായി തന്റെ കൈയ്യിൽ ഒതുക്കിയ ആളെ ശക്തിയായി അദ്ദേഹം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അവൻ പാറക്കല്ലിൽ തട്ടി താഴേയ്ക്ക് ഉരുണ്ടുപോയി. താഴെ വീണ ആൾ എണീറ്റു വന്നത് ഒരു വലിയ കല്ലും താങ്ങിയെടുത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ അത് എറിയാൻ ഭാവിച്ചപ്പോൾ പുഷ്പരാജിന്റെ വലതുകാൽ പ്രവർത്തിച്ചു. തറയിൽ വീണ അയാളുടെ വലതു കൈപ്പത്തിയിൽ കല്ലു വീണു. അയാൾ നിലവിളിച്ചു. അവർ രണ്ടാളും പെട്ടെന്ന് എഴുന്നേറ്റു ഓടി ഇരുട്ടിലേക്ക് മറഞ്ഞു “ഇനി നമുക്കിവിടെ ഇരിക്കണോ?” വളരെ ലഘുവത്തോടെ പുഷ്പരാജ് ഗ്രേസിയോടു ചോദിച്ചു.

“പോകാം”

അവൾ പതർച്ചയോടെ പറഞ്ഞു.

“ലൈറ്റ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ”

“ഇല്ല. ഞാൻ അതു വീണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്.”

അവൾ അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം നൽകി.

താഴെ വീണുകിടന്ന ആളെ ലൈറ്റുതെളിച്ചു നോക്കിയശേഷം പുഷ്പരാജ് മുന്നോട്ടു നടന്നു. നായ്ക്കണയുടെ ഇടയിലൂടെ അവർ താഴെ വന്നു മണലിൽ ചവിട്ടി.

“അവർ ശക്തിമാന്മാർ ആയിരുന്നു. അല്ലേ?”

അവൾ ചോദിച്ചു.

“അതെ, പക്ഷെ ഞാനുമായി അവർ ആദ്യം ഏറ്റുമുട്ടുകയായിരുന്നു. ഇനി അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതുമുണ്ടാവുകയില്ല.”

പോക്കറ്റിൽ നിന്ന് സിഗരറ്റ് കെയ്സ് എടുത്ത് തുറന്ന് അതിൽ നിന്നും ഒരു സിഗരറ്റെടുത്തു ചൂണ്ടിൽ വച്ചു അദ്ദേഹം തീകൊടുത്തു.

“ആ ബോട്ട് അതാ പോകുന്നു. അവരെന്തുകൊണ്ടാണ് ലൈറ്റിന്റെ വെളിച്ചം കണ്ടപ്പോൾ നിന്നുകൊള്ളുന്നത്?”
ഗ്രേയ്സി ചോദിച്ചു.

“ചിലപ്പോൾ അവർ എന്തെങ്കിലും പ്രത്യേക ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി യായിരിക്കണം ഇവിടെ വന്നത്. ഇവിടെ ആൾ ഉണ്ടെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ മടങ്ങിയിരിക്കണം”

പുഷ്പരാജ് മണലിൽ ഇരുന്നു.

“ഇവിടെ ഇരിക്കുകയാണോ? ഇനിയും ഇങ്ങനെയുള്ള അപകടങ്ങൾ ഉണ്ടാവാൻ സാധ്യതയില്ലേ?”

ഗ്രേയ്സി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തിരുന്നു കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“ഇന്നത്തെ രാത്രി ഭയപ്പെടേണ്ട. കാരണം എന്നെ അപകടപ്പെടുത്തിയ വിവരം അവർ അറിയിക്കുന്നതുവരെ ആരും വരികയില്ല.”

“അതെന്താ താങ്കൾ അങ്ങനെ പറഞ്ഞത്?”

“ആരോ പറഞ്ഞതനുസരിച്ചാണ് അവർ വന്നത്. ആ ബോട്ടും അങ്ങിനെതന്നെ. നമ്മുടെ നോട്ടം തിരിച്ചുവിടുകയായിരുന്നു അതിന്റെ ലക്ഷ്യം, അതോടൊപ്പം പിന്നിൽനിന്നും ആക്രമിക്കുകയും, പക്ഷെ അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ തെറ്റിപ്പോയി”

“എന്നാൽ എനിക്കങ്ങനെയല്ല തോന്നുന്നത്.”

“ഗ്രേയ്സിയുടെ അഭിപ്രായമെന്താണ്?”

“ഞാൻ കാരണമാണ്.”

“ഗ്രേയ്സി കാരണമോ?”

“എന്നെ ഉപദ്രവിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് അവർ വന്നത്. താങ്കളെ അപകടപ്പെടുത്തിയശേഷം എന്നെ കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുവാനാണ് അവർ ശ്രമിച്ചത്.”

“അങ്ങനെയും വരാം, എന്തുകൊണ്ടും ഗ്രേയ്സി ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ കൂടെയുള്ളപ്പോൾ.

ഇനി മേലാൽ ഇങ്ങനെ രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഇറങ്ങിനടക്കുവാൻ ശ്രമിക്കരുത്. മന:പൂർവ്വം നാം എന്തിനു ആപത്തുകൾ

വലിച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. ഇനിയുള്ള ദിവസങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കണം ”

“ഞാൻ സൂക്ഷിക്കാം”

മണി പന്ത്രണ്ടുകഴിഞ്ഞു.

അവൾ വാച്ചു നോക്കി.

“നമുക്ക് അല്പസമയം കൂടി ഇവിടെയിരിക്കാം ഇനി ആ ബോട്ട് വരുമോ എന്നറിയട്ടെ”

“ഇനി അതു വരുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.”

“എങ്ങിനെ തീർച്ചയുണ്ട്?”

പുഷ്പരാജ് തിരക്കി.

“അല്ല, ഞാൻ അങ്ങിനെ പറഞ്ഞെന്നെയുള്ളൂ.”

“ശരി നമുക്കു പോകാം”

പുഷ്പരാജ് എണീറ്റു.

കടൽത്തീരത്തുകൂടി അവർ നടന്നു.

തിരമാലകൾ അവരുടെ കാൽച്ചുവടുകളെ തഴുകി കടന്നുപോയി. കാറ്റിൽ തെങ്ങോലകൾ ഒരുവശത്തേയ്ക്ക് ചരിഞ്ഞു നിശ്ചലമായി നിൽക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. വലയ്ക്കരിക്കിൽ മലർന്നുകിടന്നിരുന്ന ഒരാൾ തലപൊന്തിച്ചുനോക്കിയ ശേഷം എണീറ്റിരുന്നു.

ചുണ്ടൽ വള്ളങ്ങൾ കടലിൽ തെന്നിമറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. തീരത്തു വലകാവൽക്കാർ ഒഴികെ ആരുമില്ലായിരുന്നു. അവിടവും കടന്ന് വിശാലമായ മണൽപ്പുറത്ത് അവർ പ്രവേശിച്ചു. പുഷ്പരാജിന്റെ ഷൂസ് മണ്ണിൽ പൊതിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

പെട്ടെന്നു ആകാശത്ത് കാർമേഘപാളികൾ ഉരുണ്ടുകൂടി. തിരമാലകൾക്കു ഉയരം വർദ്ധിച്ചു. അതു കരയിലേയ്ക്ക് പാഞ്ഞുകയറി. നിലാവ് മേഘങ്ങൾക്കുള്ളിലായി. അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന മനോഹാരിതയ്ക്കു പകരം ഭീകരത ആ പ്രദേശത്തു സ്ഥലം പിടിച്ചു.

“വരു, നമുക്കു വേഗം പോകാം. ഒരു മഴയ്ക്കുള്ള ആരംഭമാണ്. പെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ നനയുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ.”

അവൾ ചെരുപ്പ് കാലിൽ നിന്ന് ഊരിയെടുത്തു നടത്തത്തിനു വേഗത കൂട്ടി.

വലതുവശത്തുകൂടി റോഡിൽ എത്താവുന്ന ഇടുങ്ങിയ പാതയിൽക്കൂടി അവർ കയറി.

ഹോട്ടലിൽ എത്തിയപ്പോൾ മണി ഒന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മുറിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞ സംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു.

“ഗ്രേയ്സി ഒരു അത്ഭുതജീവിയാണ്!”

അദ്ദേഹം ഡയറിയിൽ കുറിച്ചു.

അവളെ സംശയിക്കുവാനുള്ള കാരണമൊന്നും അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

അടുത്ത മുറിയിൽ സ്വിച്ചിൽ വിരൽ അമർത്തുന്ന ശബ്ദം അദ്ദേഹം കേട്ടു.

പുഷ്പരാജ് എണ്ണീറ്റു വാതിൽ സാവധാനത്തിൽ തുറന്നു പുറത്തുവന്നു. അവളുടെ മുറിയിൽ വാതിൽക്കൽ ചെന്നുനിന്നു അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു.

അവൾ ആരോടോ സംസാരിക്കുന്ന ശബ്ദം അദ്ദേഹം കേട്ടു.

പുഷ്പരാജ് വിസ്മയത്തോടെ അവിടെത്തന്നെ നിന്നു.

“അതെ, അപകടം ഒന്നുതന്നെയുണ്ടായില്ല. മടങ്ങിപ്പോന്നു. അടുത്തമുറിയിൽ ഉണ്ട്, നാളെ അവിടെയെത്തും, ഇതുവരെ ആളെ വ്യക്തമായിട്ടില്ല, സംശയം തോന്നുന്നുണ്ട്, രവീന്ദ്രനാഥ്, പത്രപ്രവർത്തകൻ, അന്വേഷിച്ചുനോക്കൂ

അവളുടെ വാക്കുകൾ സംശയദ്വയാതകങ്ങൾ ആയിരുന്നു.

അവൾ ഒരു രഹസ്യമാണ്.

ആരുമായോ അവൾ സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്നു. ആരായിരിക്കും അവൾ?

പുഷ്പരാജ് വീണ്ടും മുറിയിൽ കടന്നു വേഷം ധരിച്ചു.

അദ്ദേഹം പുറത്തുപോകുവാൻ തീരുമാനിച്ചു.

അതിനു കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

അവൾ നൽകിയ വിവരം അനുസരിച്ച് അവളുമായി

ബന്ധപ്പെട്ടവർ ചിലപ്പോൾ പുതിയ സന്നാഹങ്ങളുമായി വരാൻ ഇടയുണ്ട്. അതു കൊണ്ട് ഹോട്ടലിൽ നിന്നും തൽക്കാലം മാറിനിൽക്കുവാൻ തന്നെ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു.

പുഷ്പരാജ് ഒരു മുണ്ടും പഴയ ഷർട്ടും ധരിച്ചു.

ഒരു ക്യൂത്രിമത്താടിയും വച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ അമ്പതുവയസ്സു തോന്നിക്കുന്ന ഒരു സാധാരണ മനുഷ്യനായി അദ്ദേഹം മാറി. ഒരു തോർത്തെടുത്ത് തലയിൽ കെട്ടി. ഒരു മീൻപിടുത്തക്കാരനായി അഭിനയിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീർച്ചയാക്കി. ഹോട്ടലിൽ നിന്നു പുറത്തുവന്നു അതി വേഗം കടൽക്കരയിലേക്കു നടന്നു.

തലേദിവസം യുവതിയുടെ മൃതശരീരം കാണപ്പെട്ട പാറക്കെട്ടിനടുത്തുള്ള കടൽത്തീരത്തേക്ക് അദ്ദേഹം നടന്നു. അവിടം ശൂന്യമായിരുന്നു.

മഴയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കം അവസാനിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും ആകാശത്ത് അവിടവിടെയായി മേഘക്കുഴലങ്ങൾ ഒഴുകിനടന്നിരുന്നു. അത് നിലാവിന്റെ മുഖമെല്ലാം ചിലപ്പോൾ മറച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

മോട്ടോർ ബോട്ടു കിടന്നിരുന്നതിനടുത്തായി പുഷ്പരാജ് ഇരുന്നു. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഓളമടിച്ചു ഇളകി മറിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന കടലിൽ നിന്നും ഒരു മോട്ടോർ ബോട്ട് തന്റെ നേർക്ക് അടുത്തതായി അദ്ദേഹം കണ്ടു. മിനിറ്റുകൾക്കകം അതു തീരത്തെത്തി.

അതിൽ രണ്ടുപേരുണ്ടായിരുന്നു.

അതിൽ ഒരാൾ എൻജിൻ നിറുത്തിയ ബോട്ടിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങി അടുത്ത ഓളത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ബോട്ട് കരയിലേയ്ക്കു നീക്കി.

ബോട്ടിൽ ഇരുന്നിരുന്ന ആൾ സാവധാനം എണീറ്റു. അയാൾ വടികുത്തിപ്പിടിച്ചു ബോട്ടിൽനിന്നും കരയിലേയ്ക്കു ഇറങ്ങി. .

“അയാൾ!”

പുഷ്പരാജിന്റെ അധരം ചലിച്ചു.

കരയ്ക്കിറങ്ങിയ അയാൾ വടികുത്തിപ്പിടിച്ചു പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്കു നടന്നുവന്നു.

അയാൾ മുടന്തനായിരുന്നു!

ഒരു കാൽ മുന്നോട്ട് ഏന്തിവലിച്ച് അയാൾ പുഷ്പരാജിന്റെ അടുക്കൽ എത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊട്ടുമുന്നിൽ നിന്നുകൊണ്ട് അയാൾ കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിൽ നിന്നും ഒരു സിഗാർ എടുത്തു സാവധാനം അതിന്റെ പോളിത്തീൻ കവർ ഊരി തറയിൽ എറിഞ്ഞു ഒരു ഗ്യാസ് സിഗാർ ലെറ്റർ തെളിഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ പോയിക്കൊള്ളൂ, നാളെ ഈ സമയത്തുതന്നെ വരാൻ മറക്കരുത്.”

അയാൾ ബോട്ടോടിച്ചിരുന്ന ആളോടു പറഞ്ഞു.

അയാൾ പിന്നീട് അവിടെ നിൽക്കാതെ റോഡിൽ കയറി പടിഞ്ഞാറോട്ടു നടന്നു മറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് വലയ്ക്കു കാവൽ ഇരിക്കാത്തത്?” അയാൾ പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

“ഞാൻ മച്ചാണെ അവിടെയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.”

പുഷ്പരാജ് ഒരു ബീഡി ചെവിയിൽ നിന്നെടുത്തു തീപ്പെട്ടി ഉറച്ചു.

“നിങ്ങൾക്ക് മീൻവള്ളം തുഴയുവാൻ അറിയാമോ?”

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഈ കടപ്പുറത്ത് അതറിയാത്ത ആരുമില്ല”

പുഷ്പരാജ് മറുപടി നൽകി.

“മോട്ടോർ ബോട്ട് ഓടിക്കുവാൻ പരിചയമുണ്ടോ?

“ഉണ്ട് ഞാൻ ബോട്ട് ഓടിച്ച് സമ്മാനം വാങ്ങിയിട്ടുണ്ട്...”

പുഷ്പരാജ് ബീഡി ആഞ്ഞുവലിച്ചു പുക പുറത്തേക്ക് ഊതിവിട്ടു.

“നിങ്ങൾ ആരെയെങ്കിലും കൊന്നിട്ടുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്. രണ്ടുപേരെ തുഴയ്ക്കടിച്ചുകൊന്നിട്ടുണ്ട്. ഒരാളെ പാറക്കെട്ടിൽ ആഞ്ഞടിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിൽ എന്തു കാര്യമിരിക്കുന്നു...”

അഞ്ച്

“അതിനു നിങ്ങൾക്കെന്തു പ്രതിഫലം കിട്ടി?”

“അതൊക്കെ വൈരാഗ്യം തീർക്കലായിരുന്നു, കൂലിക്കല്ലായിരുന്നു.”

“കൂലി തന്നാൽ നിങ്ങൾക്ക് ആരെയെങ്കിലും കൊല്ലുവാൻ കഴിയുമോ?”

“എന്നെക്കാളും ബലവാനല്ലെങ്കിൽ നോക്കാം”.

“നിങ്ങളും അത്ര മോശക്കാരനല്ല. നല്ല ആരോഗ്യം തോന്നുന്നുണ്ട്. പ്രായത്തേക്കാൾ കുറഞ്ഞ ശരീരമാണ് നിങ്ങൾക്കുള്ളത്. നിങ്ങളുടെ കൈത്തണ്ടകൾ വല പിടിച്ചു കരുത്തേറിയതാണെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നോടൊപ്പം വരു.” അയാൾ ക്ഷണിച്ചു.

പുഷ്പരാജ് അയാളെ അനുധാവനം ചെയ്യുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു.

അവർ ഇരുവരും റോഡിൽ എത്തി. ആ സമയം ഒരു കാർ അവരുടെ അടുത്തായി വന്നു നിന്നു. അപരിചിതൻ പുഷ്പരാജിനെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി.

“ഈ കാറിൽ കയറൂ.”

അയാൾ ആജ്ഞാസ്പരത്തിൽ പറഞ്ഞു. പുഷ്പരാജ് അനുസരിച്ചു. കാർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. ഒരു വലിയ വളവിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ കാർ നിന്നു. മധ്യവയസ്കൻ അവിടെയിറങ്ങി.

പുഷ്പരാജിനോട് ഇറങ്ങാൻ അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല. കാർ വീണ്ടും പാഞ്ഞു. വഴിയ്ക്കുവച്ച് അവരെ കടന്ന് ഒരു കാർ പിന്നിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു കണ്ടു.

കാറിനുള്ളിൽ പുഷ്പരാജിനെ കൂടാതെ രണ്ടുപേരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുൻസീറ്റിലാണ് ഇരുന്നിരുന്നത്. കാർ ഒരു വലിയ ഹോട്ടലിന്റെ മുന്നിൽ നിന്നു.

വാച്ച്മാൻ ഇരുന്ന് ഉറങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കാർ നിന്നയുടനെ അതിന്റെ മുന്നിൽ ഇരുന്നവരിൽ ഒരാൾ പെട്ടെന്നിറങ്ങി വാച്ച്മാനെ കടന്നുപിടിച്ചു. പോക്കറ്റിൽ നിന്നു ഒരു തൂവാലയെടുത്തു അയാളുടെ നാസാദ്വാരങ്ങളിൽ അമർത്തുന്നതു പുഷ്പരാജ് കണ്ടു. ആ രംഗത്ത്

കടന്നുചെല്ലുവാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചില്ല. അവരുടെ നീക്കങ്ങൾ എന്താണെന്നു അറിയണമെങ്കിൽ ആ ഇടപെടൽ അനാവശ്യമായിത്തീരുമെന്ന് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞിരുന്നു.

“കയറിവരു”

അയാൾ പുഷ്പരാജിനെ വിളിച്ചു.

ഗോവണി കയറി അവർ ഒരു മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ എത്തി.

അവരിൽ ഒരാൾ പോക്കറ്റിൽ നിന്നും താക്കോൽ എടുത്തു

വാതിൽ തുറന്നു.

ലൈറ്റിടാതെ അയാൾ ടോർച്ചു തെളിച്ചു.

കട്ടിലിൽ ഒരു സ്ത്രീ മരിച്ചുകിടന്നിരുന്നു.

“വിവരങ്ങൾ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞുകാണുമല്ലോ.

ഈ മൃതശരീരം കടലിൽ താഴ്ത്തുകയാണ് നിങ്ങളുടെ ജോലി.

അതിനുള്ള പ്രതിഫലം കടൽത്തീരത്തുവെച്ചു തരും. ഒരു മോട്ടോർ

ബോട്ടും അവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കും.”

അവർ പിന്നീടൊന്നും സംസാരിച്ചില്ല.

മൃതശരീരം ഒരു ബെഡ്ഷീറ്റിൽ പൊതിഞ്ഞു രണ്ടുപേരും കൂടി

അതു ചുമന്നുകൊണ്ടു താഴെ വന്നു. കാനിന്റെ ഡിക്കിയ്ക്കുള്ളിൽ

തിരുകിടയെറ്റിവെച്ചു.

“കാനിൽ കയറൂ”

അവർ പുഷ്പരാജിനോടു പറഞ്ഞു. അവർ പിൻസീറ്റിൽ കയറി.

കാർ കടൽത്തീരത്തേക്കു പാഞ്ഞു.

അവർക്കു പ്രകൃതി വളരെ അനുകൂലമായിരുന്നു.

കേരവൃക്ഷങ്ങൾക്കിടയിലുള്ള വിളക്കുകൾ വൈദ്യുതിത്തകരാറു

മൂലം കെട്ടുപോയിരുന്നു. നിലാവും മേഘങ്ങളുടെ പിടിയിൽ

ഒതുങ്ങി നിന്നു. അന്ധകാരത്തിനുള്ളിൽ കടൽ ഇളകി മറിഞ്ഞു.

ഒരു മോട്ടോർ ബോട്ട് കരയിൽ ചേർന്നിരുന്നു.

റോഡിൽ കാർ നിറുത്തിയശേഷം ഡിക്കിയിൽ നിന്നും അവർ

മൃതശരീരം പുറത്തെടുത്തു ബോട്ടിൽക്കൊണ്ടു കിടത്തി.

“ഇതാ, അയ്യായിരം രൂപയുണ്ട്...”

ഒരു പൊതി കയ്യിൽ വെച്ചു കൊണ്ട് ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ തിരികെയെത്തുന്നതുവരെ ഞങ്ങൾ ഇവിടെത്തന്നെയുണ്ടാവും... അങ്ങു പുറംകടലിൽ കൊണ്ടുപോയി മരിക്കണം.”

സ്വിച്ച് കീ അയാൾ പുഷ്പരാജിന്റെ കൈവശം നൽകി.

പുഷ്പരാജ് ബോട്ടിന്റെ എൻജിൻ പ്രവർത്തിപ്പിച്ചു. അടുത്ത തിരയിൽ ബോട്ട് കടലിലായി.

ഓളങ്ങളിൽ പൊങ്ങി ഉലഞ്ഞുകൊണ്ട് ബോട്ട് കുതിച്ചു. കരയിൽനിന്നും ഇരുന്നൂറു മീറ്റർ അകലെയെത്തിയപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരാൾ തന്റെ കൈവശമുള്ള പെൻ ടോർച്ചു തെളിച്ചു അടയാളം നൽകി. അദ്ദേഹം പുറംകടലിലേയ്ക്കുതന്നെ ബോട്ടു വിട്ടു. ഇരുന്നൂറു മീറ്ററിലധികം വീണ്ടും കടന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പിന്തിരിഞ്ഞു. വളവു തിരിയുന്ന കാറിന്റെ പിന്നിലെ ചുവന്ന വെളിച്ചം അദ്ദേഹം കണ്ടു. ബോട്ടിന്റെ വേഗത കുറച്ച ശേഷം അദ്ദേഹം ടോർച്ചെടുത്തു മൃതശരീരത്തിനു നേർക്കു തെളിച്ചു.

പുഷ്പരാജ് തെട്ടിത്തരിച്ചുപോയി.

അടിവശത്തുള്ള ഒരു സൂഷിരത്തിൽക്കൂടി ജലം ശക്തിയായി ഉള്ളിലേയ്ക്ക് തള്ളിക്കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കാൽഭാഗത്തോളം ബോട്ടിൽ വെള്ളം നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു.

തന്നെയും അപകടത്തിലാക്കുവാനായിരുന്നവർ പദ്ധതിയിട്ടിരുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി.

പുറകടലിൽ ഓളങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു.

പുഷ്പരാജ് ബോട്ടു നിറുത്തിയശേഷം വെള്ളം പുറത്തുകളയുവാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടോ എന്നു നോക്കി. അതിനുള്ളിൽ സാധാരണ കരുതാനുള്ള തേവുപാത്രം ഇല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഷർട്ടു വലിച്ചു കീറിയശേഷം സൂഷിരത്തിനുള്ളിൽ തിരുകിവച്ചു.

വെള്ളം കൈകൊണ്ടു തേകാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും ഫലവത്തായില്ല. മൂണ്ടു അഴിച്ചെടുത്തു മടക്കി ഇരുകൈകളിലും പിടിച്ചു അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം വെള്ളം പുറത്തേയ്ക്കു വകുത്തറിയുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന പരിഭ്രമം അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുകുന്നു. ജല നിരപ്പു താണുകൊണ്ടിരുന്നു. അരമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ ജലം മുഴുവൻ പുറത്തായി. അകത്തേയ്ക്കുള്ള വരവ് നിലച്ചിരുന്നു. ബോട്ട് അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവിട്ടു.

പക്ഷെ നൂറ്റിയമ്പതു മീറ്റർ നീങ്ങിയപ്പോൾ പെട്രോൾ തീർന്നു. യന്ത്രം നിശ്ചലമായി.

“അവർ വിദഗ്ധരായിരുന്നു....” അദ്ദേഹം മന്ത്രിച്ചു.

അടുത്ത മാർഗ്ഗം ബോട്ടിൽ കമഴ്ന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു ഇരുകൈകളും ഉപയോഗിച്ചു. മുന്നോട്ടു തുഴയുകയായിരുന്നു. കുറെ ദൂരം തുഴഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം തളർന്നുകഴിഞ്ഞു. ഒരു മീറ്റർ പോലും മുന്നോട്ടു പോവുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. പെൻ ടോർച്ച് എടുത്ത് അദ്ദേഹം കടൽത്തീരത്ത് ഇടവിട്ടു തെളിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം തനിയ്ക്കു പരിചയമുള്ള മീൻപിടുത്തക്കാരനായിരുന്നു.

കരയിൽ തീപ്പെട്ടിക്കമ്പ് രണ്ടുതവണ തെളിഞ്ഞു.

അയാൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അതിനു മറുപടിയെന്നവണ്ണം പുഷ്പരാജ് വീണ്ടും ടോർച്ച് തെളിച്ചു. അദ്ദേഹം അയാളെ കാത്തു കടലിൽ കഴിഞ്ഞു.

പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനകം അയാൾ ചാളത്തടിയുമായി എത്തിച്ചേർന്നു.

“ആരാണത്?” മീൻപിടുത്തക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

“ബോട്ടിലെ പെട്രോൾ തീർന്നിരിക്കുന്നു. എങ്ങിനെയെങ്കിലും കരയ്ക്കടുക്കണം.”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“ബോട്ടിനുള്ളിൽ എന്താണ്?”

“കരയിൽ ചെന്നശേഷം പറയാം.”

ചാളത്തടിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കയറിൽ ബോട്ട് ബന്ധിച്ചശേഷം അയാൾ കരയിലേയ്ക്കു തുഴഞ്ഞു മിനിറ്റുകൾക്കകം ബോട്ട് കരയ്ക്കടുത്തു.

“നിങ്ങൾ സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിൽ ചെന്ന് ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ

ഇങ്ങോട്ടയയ്ക്കുവാൻ പറയൂ.”

പുഷ്പരാജ് അയാളോടു പറഞ്ഞു.

“എന്തു പറയണം?”

അയാൾ പരിഭ്രമിച്ചു.

“കടൽക്കരയിൽ ഒരു ശവം അടിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്നു ധരിപ്പിക്കണം.”

“എന്ത് ശവമോ?”

അയാൾ പതറിപ്പോയി.

“നിങ്ങൾ ഒട്ടുംതന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ ഒരു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്.”

“എന്ത്...”

“ഞാൻ പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്യൂ...”

“ഉവ്വ് സാർ...”

അയാൾ സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേയ്ക്ക് ഓടി.

പുഷ്പരാജ് ശവത്തിനു കാവൽ നിന്നു. പത്തു മിനിറ്റിനകം രണ്ടു പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്ഥലത്തെത്തി.

“നിങ്ങൾ ഇവിടെ നിൽക്കൂ... ഞാൻ ഇതാ വരുന്നു”

പുഷ്പരാജ് അവരോടു ആജ്ഞാസ്പരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“താങ്കൾ?”

അതിൽ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തിരക്കി.

“ഡിറ്റക്ടീവ് പുഷ്പരാജ്....”

അവർ ഉടൻതന്നെ സല്യൂട്ട് ചെയ്തു.

പുഷ്പരാജ് അപ്പോൾ ഒരു ട്രൗസർ മാത്രമായിരുന്നു ധരിച്ചിരുന്നത്. അതേ വേഷത്തിൽത്തന്നെ അദ്ദേഹം സെക്യൂരിറ്റി ഓഫീസിലേയ്ക്ക് പോയി. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം കൃത്രിമമത്താടി എടുത്തുനീക്കി.

“ഹലോ, ഇതെന്തൊരു വേഷം...” ഓഫീസർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

“അതൊക്കെ പിന്നെപ്പറയാം... ഹെഡ്ക്വാർട്ടേഴ്സിലേയ്ക്ക് മെസേജ് നൽകൂ... അതിനിടയ്ക്ക് ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് പോലീസ്

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയയ്ക്കണം. കൂടാതെ... 1336 നമ്പരിലുള്ള ഒരു കാർ കണ്ടാൽ പിടിച്ചെടുക്കണം. ഹോട്ടലിൽ താമസിക്കുന്നവരെ ചോദ്യം ചെയ്യണം. ഞാൻ ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് പോകുന്നു. അവിടെ മുറിയെടുത്തിട്ടുള്ള ഒരാളെ തെരഞ്ഞുപിടിക്കണം.”

പുഷ്പരാജ് ജീപ്പ് എടുത്തുകൊണ്ടു ഹോട്ടലിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

“റോബർട്ട് ജോൺസൺ എന്നു പേരുള്ള ഒരാൾ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ... അദ്ദേഹത്തെ എനിക്ക് അത്യാവശ്യമായി കാണണം.”

പുഷ്പരാജ് റിസപ്ഷനിസ്റ്റിനോടു പറഞ്ഞു.

അയാൾ റജിസ്റ്റർ എടുത്തു മറിച്ചു.

“അദ്ദേഹം പോയിക്കഴിഞ്ഞു. ”

റിസപ്ഷനിസ്റ്റ് മറുപടി നൽകി.

“എന്ത്? എപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം പോയത്?”

“ഒരു മണിക്കൂർ മുമ്പ്...”

“മുറിയിലുള്ള എല്ലാം കൊണ്ടുപോയോ?”

“കൊണ്ടുപോയി സാർ”

പിന്നീട് പുഷ്പരാജ് അവിടെ നിന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ താൻ മുറിയെടുത്തിട്ടുള്ള ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് പോയി. ഗ്രേഡ്സിന്റെ മുറിവാതിൽക്കൽ ചെന്ന് അദ്ദേഹം തട്ടി. രണ്ടുമൂന്നുതവണ തട്ടിയിട്ടും അവൾ ഉണർന്നില്ല.

ഹാളിൽ മേശയിൽ കമഴ്ന്നു കിടന്നുറങ്ങിയിരുന്ന മെലിഞ്ഞ ചെറുപ്പക്കാരൻ എണീറ്റു വന്നു.

“ആ മുറി ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുകയാണ് സാർ...”

അവൻ അറിയിച്ചു.

“ആ സ്ത്രീ.. അവർ ആരോടൊപ്പമാണ് പോയത്?”

“അറിഞ്ഞുകൂടാ സാർ...”

അവൻ ഉറക്കച്ചെടവുള്ള കണ്ണുകളോടെ ഡൈനിംഗ് ഹാളിലേയ്ക്കു പോയി

ഡിറ്റക്ടീവ് പുഷ്പരാജിന്റെ നെറ്റിയിൽ ചുളിവുകൾ ഉയർന്നു.
കിളികൾ കൂടുവിട്ടിരിക്കുന്നു.

ഇനി അവയെ പിടിക്കണമെങ്കിൽ താൻ തയ്യാറാക്കിയ വലയ്ക്കു
വിസ്താരം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതായി വന്നിരിക്കുന്നു. പോലീസ്
സ്ഥലത്തെത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അദ്ദേഹം പട്ടണത്തിലേയ്ക്ക്
തിരിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനിടയ്ക്ക് മൃതശരീരം
കിടന്നിരുന്ന ഹോട്ടലിൽ കയറി.

അവിടെയുണ്ടായിരുന്നവരും അപ്രത്യക്ഷരായിരിക്കുന്നു.
അദ്ദേഹം നേരെ ജീപ്പ് ഓടിച്ചു പോയി.

വഴിയ്ക്കുവെച്ചു പോലീസ് ജീപ്പ് എതിരെ വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.
ഇൻസ്പെക്ടറുമായി പതിനഞ്ചു മിനിറ്റു സംസാരിച്ചു. ആദ്യമായി
സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഹോട്ടലുകളിലെല്ലാം ഒരു തിരച്ചിൽ നടത്തി.
അവിടെയെങ്ങും യാതൊരു നേട്ടവും ലഭിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ കയറിയ
ഹോട്ടലിൽ മുറിയെടുത്തു.

സമയം അതിക്രമിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉറങ്ങുവാൻ
തീർച്ചയാക്കി.

നിദ്ര അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൺപോളകളെ തഴുകിയടച്ചു.
ഉണർന്നപ്പോൾ ഏഴുമണിയായിരുന്നു.

ഡോക്ടറുടെ അടുത്തേയ്ക്ക് പോകുവാൻ തന്നെ പുഷ്പരാജ്
തീർച്ചയാക്കി.

തലേ ദിവസത്തെ പത്രത്തിൽ മരണമടഞ്ഞ യുവതിയുടെ
ഫോട്ടോ കൊടുത്തിരുന്നു. ചിത്രത്തിനു താഴെ മൃതദേഹം
കോൾഡ് സ്റ്റോറേജിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി
രേഖപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

മണി ഒമ്പതായപ്പോൾ രണ്ടുപേർ കാനിൽ ഡോക്ടറുടെ മുറിയുടെ
വാതിൽക്കൽ എത്തി.

“ആരാണീ നിങ്ങൾ?”

ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.

ഒരാൾ അമ്പത്തിയഞ്ചിനു മുകളിൽ പ്രായവും, അടുത്തയാൾ
മുപ്പതിനോടടുത്ത വയസ്സുള്ള സുന്ദരനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരനും

ആയിരുന്നു.

“ഞങ്ങൾ പാലക്കാട്ടുനിന്നും വരികയാണ്.”

ചെറുപ്പക്കാരൻ താണ സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“വരു, കയറിയിരിക്കണം.”

ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു. അവർ അനുസരിച്ചു.

“ഒരു സംശയം ചോദിക്കട്ടെ....” പ്രായം ചെന്ന ആൾ പറഞ്ഞു.

“എന്താണ്?”

“അങ്ങാണോ ഡോക്ടർ വിജയൻ.”

“അതെ....”

“ഞാൻ, മരിച്ചതായി ഫോട്ടോയിൽ കണ്ട പെൺകുട്ടിയുടെ അച്ഛനാണ്. ഇതു സഹോദരൻ....”

“ഓഹോ! ഇന്നു നിങ്ങൾ വരുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചു.” ഡോക്ടർ പറഞ്ഞു.

“ഞങ്ങൾ വരുമെന്നോ?”

ചെറുപ്പക്കാരൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

“നിങ്ങൾ എന്നു ഞാൻ ഉദ്ദേശിച്ചത് മരിച്ച സ്ത്രീയുടെ ബന്ധുക്കൾ ആരെങ്കിലും....”

“ഇന്നലെ വൈകുന്നേരമാണ് ഞങ്ങൾ വിവരം അറിഞ്ഞത്. ഒരു സംശയത്തിന്റെ പേരിൽ ആണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നതും.”

“അതെന്താ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ആ ഫോട്ടോയും എന്റെ മകളുമായി വളരെയധികം സാമ്യം ഉണ്ട്. എന്നാൽ അവൾ ഇവിടെ വരേണ്ട ആവശ്യം മനസ്സിലാവുന്നില്ല.”

“മകൾ നിങ്ങളുടെ കൂടെ ആയിരുന്നുവോ?”

“അല്ല, അവൾ ബോംബെയ്ക്കു പോയിട്ടു മൂന്നു മാസം തികയുന്നു. മാത്രമല്ല അവൾ ഞങ്ങളുടെ കണക്കുവെച്ചു നോക്കിയാൽ ഇപ്പോൾ മസ്കറ്റിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ട്.” .

“മസ്കറ്റിലോ?”

പുഷ്പരാജ് നിവർന്നിരുന്നു.

“അതെ, മസ്കറ്റിൽ ഒരു ജോലി കിട്ടിയതനുസരിച്ച് അവൾ പോയതാണ്.”

“മസ്കറ്റിൽ പോയിട്ട് എത്രനാൾ ആകുന്നു.”

“ഒന്നരമാസം കഴിഞ്ഞു.”

“മസ്കറ്റിൽ എത്തിയെന്നുള്ളതിന് എന്താണ് തെളിവ്?”

പുഷ്പരാജ് വൈരുദ്ധ്യം നിറഞ്ഞ അയാളുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് നെറ്റിച്ചുളിച്ചു.

“ഇതാ, അവൾ മസ്കറ്റിൽ നിന്നയച്ച കത്ത്. അയാൾ മടിയിൽ നിന്ന് ഒരു പെഴ്സ് എടുത്ത് തുറന്ന് അതിൽനിന്നും ഒരു ഇൻലന്റ് എടുത്ത് പുഷ്പരാജിന്റെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു. പുഷ്പരാജ് കത്തുതുറന്ന് അതിൽ കണ്ണോടിച്ചു.

4-3-1970

പ്രിയ അച്ഛൻ,

ഞാൻ സുഖമായി എത്തിച്ചേർന്നു. കപ്പൽയാത്ര വളരെ രസമായിരുന്നു. ഇവിടെ താമസിക്കുവാൻ നല്ല ഒരു കെട്ടിടമാണു കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്. കൂടുതൽ വിശേഷം അടുത്ത കത്തിൽ. അതോടൊപ്പം പണവും അയയ്ക്കും . എല്ലാവരെയും അന്വേഷിച്ചതായി പറയുക.

- സ്വന്തം രേണുക

ഒപ്പ്)

“എങ്ങനെ ആണ് ജോലി ശെരിയായതു അവിടെ?”

“എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് വഴി ശെരിയായത് ആണ്.”

“ഏതായാലും നമുക്കു മുതശരീരം പോയി നോക്കാം..”

അവർ എണീറ്റു കോൾഡ് സ്റ്റോറേജിലേയ്ക്കു നടന്നു. അവർ കോൾഡ് സ്റ്റോറേജിന്റെ വാതിൽക്കൽ എത്തി.

ഡോക്ടർ വിജയൻ വാതിൽ തുറന്നു. മുറിക്കുള്ളിൽ മങ്ങിയ പ്രകാശം ഉണ്ടായിരുന്നു. നടുവിൽ തൂങ്ങിനിന്നിരുന്ന വിളക്ക് വിളറി നിന്നു.

ഡിറ്റക്റ്റീവ് പുഷ്പരാജ് ടോർച്ചു തെളിച്ചു.

വിറങ്ങലിച്ചുകിടന്ന നഗ്നമായ സ്ത്രീരൂപത്തിൽ എല്ലാവരുടേയും കണ്ണുകൾ ഒരേ സമയത്തു പതിഞ്ഞു.

“ഹയ്യോ!”

പ്രായം ചെന്നയാൾ പിന്നോട്ടു ചാഞ്ഞു. ചെറുപ്പക്കാരൻ അയാളെ താങ്ങിപ്പിടിച്ചു.

“നമുക്ക് പോകാം..”

പുഷ്പരാജ് പുറത്തേക്കിറങ്ങുവാൻ ഭാവിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരൻ മധ്യവയസ്കനെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് ഡോക്ടറുടെ മുറിയിൽ നിന്നും പുറത്തിറങ്ങി. പുഷ്പരാജ് എന്തോ ആലോചിച്ചിരുന്ന ശേഷം വീണ്ടും മൃതശരീരത്തിന്റെ അടുത്തു വന്നുനിന്നു. വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പോസ്റ്റുമോർട്ടം നടത്തിയിരുന്നതിനാൽ മൃതശരീരം വൈകൃതമല്ലായിരുന്നു. ആ കവിളുകൾ അപ്പോഴും തുടിച്ചുനിന്നിരുന്നു.

ഒരു തവണ കൂടി കണ്ണോടിച്ചു ശേഷം അദ്ദേഹം പുറത്തുവന്നു. താഴ് കൊളുത്തിൽ ഞാനു കിടന്നിരുന്നു. അതു പൂട്ടിയ ശേഷം താക്കോലുമായി പുഷ്പരാജ് ഡോക്ടറുടെ അടുക്കലെത്തി. അയാൾ മോഹാലസ്യത്തിൽ നിന്നും ഉണർന്നിരുന്നു.

“ആ യുവതി തന്നെയാണോ?”

പുഷ്പരാജ് ചെറുപ്പക്കാരന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

“അതവൾ തന്നെ.”

അയാൾ ആകെ തളർന്നമട്ടായിരുന്നു.

“അപ്പോൾ മസ്കറ്റിൽ പോയിയെന്നു പറയുന്ന നിങ്ങളുടെ സഹോദരി തന്നെയാണിത്, സംശയമില്ലല്ലോ.”

പുഷ്പരാജ് ഒരു തവണ കൂടി ചോദിച്ചു.

“അതെ....”

അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

“നമുക്കു മേൽ നടപടികളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കാം. അതിനുമുമ്പ് ഞാൻ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറുമായി ഒന്നു ബന്ധപ്പെടട്ടെ..”

പുഷ്പരാജ് ഫോണിനടുത്തേയ്ക്കു ചെന്നു.

റിസീവർ എടുത്തു ഡയൽ ചെയ്തു.

“ഞാൻ തന്നെ. പുഷ്പരാജ്.... മരിച്ച യുവതിയുടെ ബന്ധുക്കൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. കേസ്സ് കുഴഞ്ഞതാണ്. നാം പ്രതീക്ഷിച്ചതിൽ നിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇങ്ങോട്ട് ഉടൻ തന്നെ വരുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഹോസ്പിറ്റലിൽ നിന്നും ഡയൽചെയ്തതാണ്. കാത്തിരിക്കുന്നു... ഓക്കെ..”

റിസീവർ താഴെവച്ചശേഷം പുഷ്പരാജ് കസേരയിൽ ഇരുന്നു.

“മൂന്നുമാസം മുമ്പ് ബോംബെയിൽ എത്തിയതായി നിങ്ങൾ പറഞ്ഞല്ലോ. എന്നാൽ ബോംബെയിൽ എത്തിയ ശേഷം കത്തു വല്ലതും അയയ്ക്കുകയുണ്ടായോ?”

“ഇല്ല. അവിടെ ചെന്നതിന്റെ നാലാം ദിവസം കപ്പൽ തിരിക്കുമെന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്.”

“നിങ്ങളുടെ സുഹൃത്തിന് എന്താണ് ജോലിയെന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ലല്ലോ.” പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ഒരു പ്രൈവറ്റ് കമ്പനിയിലായിരുന്നു.”

“ഈ മൂന്നുമാസത്തിനിടയ്ക്ക് സുഹൃത്തിന്റെ എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങൾ നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നുവോ?”

“ഇല്ല. അതിന്റെ ആവശ്യമില്ലായിരുന്നല്ലോ....”

“എന്നാലും സ്നേഹിതൻ എന്ന നിലയ്ക്ക്...”

“ഇല്ല.”

“അയാളുടെ വിലാസം അറിയാമോ?”

“അറിയാം ...”

“അതൊന്നു പറഞ്ഞുതരാമോ?”

“തരാം”

അയാൾ വിലാസം നൽകി. പുഷ്പരാജ് അതു കുറിച്ചെടുത്തു.

“മൃതശരീരം നിങ്ങൾ നാട്ടിലേയ്ക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ടോ?”

“കൊണ്ടുപോകണം. അതിനുള്ള പണവുമായിട്ടാണ് ഞങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നത്.”

“ഏതായാലും ഇൻസ്പെക്ടർ വരട്ടെ.”

പത്തുമിനിറ്റിനുള്ളിൽ സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ സ്ഥലത്തെത്തി. അദ്ദേഹവും അവരെ ക്രോസ്സ് ചെയ്തു.

മൃതശരീരത്തോടൊപ്പം ഒരു രഹസ്യപോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനും പോകുവാൻ തയ്യാറായി. അതിനു കാരണവും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം പോയി വീടുകളുപിടിക്കുകയും അയൽക്കാരിൽനിന്നും ചില വിവരങ്ങൾ അറിയാനും അതു സഹായിക്കുമെന്നു പുഷ്പരാജ് അഭിപ്രായപ്പെട്ടതിൽ നിന്നാണ് അങ്ങിനെയൊരു തീരുമാനമുണ്ടായത്. മേൽ നടപടിയ്ക്കുശേഷം മൃതശരീരം ബന്ധുക്കൾക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു.

അന്നു വൈകുന്നേരം പുഷ്പരാജും ഡോക്ടറും കൂടി ഡോക്ടറുടെ വസതിയിൽ കൂടി.

പോസ്റ്റ്മാർട്ടം റിവൈസ് ചെയ്തതിൽ നിന്ന് എന്തു റിപ്പോർട്ടാണ് ലഭിച്ചത്.

“ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു കൊലപ്പെടുത്തിയതിന്റെ അടയാളം കാണാനുണ്ടായിരുന്നു. അതോടൊപ്പം ജനനേന്ദ്രിയത്തിൽ സെമൻ ഉണ്ടായിരുന്നതിന്റെ തെളിവു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. കൊലപാതകത്തിനുമുമ്പ് പുരുഷസംസർഗ്ഗം നടന്നിട്ടുണ്ട്. വളരെ മൃഗീയമായ ഒരു കൊലപാതകമാണിത്.”

ഫോറൻസിക് മെഡിസിൻ ഓഫീസർ ആയ ഡോക്ടർ വിജയൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“മസ്കറ്റിൽ പോയിയെന്നു പറഞ്ഞത് കളവായിരുന്നു. ആ കത്ത് മസ്കറ്റിൽ നിന്ന് അയച്ചതല്ല. പക്ഷെ ഇൻലാൻഡ് ആ നാടിന്റേതാണ്. എന്നാൽ അതിൽ അടിച്ചിരുന്ന മുദ്ര കൃത്രിമമാണ്.”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“അങ്ങിനെയൊക്കെങ്കിൽ ആ കത്ത് അവർക്കെങ്ങിനെ ലഭിച്ചു.” ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.

“ഒരു കത്ത് വീട്ടിൽ എത്തിക്കുവാൻ ഒരു പോസ്റ്റ്മേൻ മാത്രം വേണമെന്നില്ലല്ലോ...”

“അതു ശരിയാണ്. ”

“ഈ മൂന്നു മാസവും ആ യുവതി ബോംബെയിൽത്തന്നെയുള്ള

ഏതോ രഹസ്യകേന്ദ്രത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. അടുത്തദിവസം നടന്ന യുവതിയുടെ മരണവുമായി ഈ കെയ്സിനും ബന്ധമുണ്ട്.”

“എന്നാൽ അവർ അവിടെ വന്നതെങ്ങനെയാണ്.”

“അതു ഇനി ഹോട്ടലുകളിൽ അന്വേഷിച്ചെങ്കിലെ വ്യക്തമായി അറിയുവാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. അതിനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്നു രാത്രിതന്നെ ഞാൻ അങ്ങോട്ടു പുറപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ നിന്നും ചില വിവരം ശേഖരിച്ച ശേഷം ഞാൻ ബോംബെയ്ക്ക് പോകും. അവിടെയെത്തി ആ മേൽവിലാസക്കാരനെ കണ്ടുപിടിക്കണം. അയാളിൽ നിന്ന് കെയ്സിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള ഗതിയ്ക്ക് സഹായകമായ വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചേക്കാവൂന്ന് ഇടയുണ്ട്. ഇനി അതല്ല അയാളെ കണ്ടെത്തിയില്ലെങ്കിൽ ആകെ കുഴയുകയും ചെയ്യും. എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ സൂഹൃത്ത് ഇതിൽ നിരപരാധിയാണെന്നാണ്. അയാൾ അവർക്ക് ഒരു ഉപകാരം ചെയ്തുകൊടുത്തെന്നുള്ളൂ...”

പുഷ്പരാജ് വിശദീകരിച്ചു.

“താങ്കൾക്ക് പോസ്റ്റ്മോർട്ടത്തിന്റെ സമഗ്രമായ ഒരു റിപ്പോർട്ട് ഞാൻ നാളെത്തന്നെതരാം... ഇന്നത്തെ ചില പത്രങ്ങളിൽ വാർത്ത പൊടിപ്പും തൊണ്ടലും വച്ചു ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇതു കണ്ടുപിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ താങ്കൾക്കിതൊരു തോൽവിയായിരിക്കും.” ഡോക്ടർ ഒരു മുന്നറിയിപ്പെന്നവണ്ണം പറഞ്ഞു.

“എന്റെ ആശംസകൾ!”

ഭൂത്യൻ കൊണ്ടു വന്ന ചായക്കപ്പ് പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്കു നീട്ടി. അന്നു രാത്രി പുഷ്പരാജ് സുഖവാസകേന്ദ്രത്തിലേയ്ക്ക് തിരിച്ചു. അദ്ദേഹം നേരെ യുവതി മരിച്ചു കിടന്ന ഹോട്ടലിലേയ്ക്കായിരുന്നു. ആ മുറിയൊഴിച്ചു മറ്റെല്ലാത്തിലും താമസക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അതുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനടുക്കേണ്ടിവന്നു. റൂംനമ്പർ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ മുറി അദ്ദേഹത്തിനു തിരിച്ചറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും അതിനെക്കുറിച്ച് റിസപ്ഷനിസ്റ്റിനോട് അദ്ദേഹം ഒന്നുതന്നെ ചോദിച്ചില്ല. പക്ഷെ

അയാൾ സംശയപൂർവ്വം പുഷ്പരാജിനെ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. യുവതിയുടെ മൃതശരീരം കടൽത്തീരത്തുനിന്നും കണ്ടെടുത്ത വിവരം എല്ലാവരും അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും അവൾ പ്രസ്തുത ഹോട്ടലിൽ താമസിച്ചവളാണെന്നു റിസപ്ഷനിസ്റ്റിനും ഔസയാർക്കുമേ അറിയാമായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ മരണം അവിടെവെച്ച് സംഭവിച്ചതല്ലെന്നായിരുന്നു അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്.

മുറിയിൽ പോയി തിരികെ അദ്ദേഹം കൗണ്ടറിൽ എത്തി.

“എനിക്കു നിങ്ങളുമായി ചിലതു രഹസ്യമായി സംസാരിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുണ്ട്. എന്നെ നിങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിയശേഷമാവാം അത്. ഞാൻ ഒരു രഹസ്യപോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥനാണ്. കൃത്യമായ വിവരങ്ങൾ തരികയാണെങ്കിൽ ഈ ഹോട്ടലിന്റെ പേര് ഞാൻ സംഭവത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവാക്കാൻ ശ്രമിക്കും.”

“താങ്കൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?”

അയാൾ അല്പം പരിഭ്രമത്തോടെ ചോദിച്ചു.

“ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ കടൽത്തീരത്തുനിന്നും കണ്ടെടുത്ത മൃത ശരീരം ഞാൻ ഇപ്പോൾ എടുത്ത റൂമിൽ നിന്നും നീക്കം ചെയ്തതായിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് നിങ്ങൾക്കെന്തെങ്കിലും പറയുവാനുണ്ടോ?”

പുഷ്പരാജിന്റെ ചോദ്യം കേട്ടു അയാളുടെ നാവു വരണ്ടുപോയി. അങ്ങിനെയൊരു ചോദ്യം അയാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അപ്രതീക്ഷിതമായിരുന്നു.

“താങ്കൾ എന്താണീ പറയുന്നത്. അങ്ങിനെയൊരു സംഭവം ഇവിടെവെച്ചുണ്ടായിട്ടില്ല. ഇതൊരു കള്ളക്കഥയാണ്.”

“അല്ല. ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ ഇവിടെ പോലീസ് വന്നു അന്വേഷിച്ചില്ലേ.”

“ഉവ്വ്... പക്ഷെ അവർ ഇവിടെ കിടന്നു മരിച്ചതിനുള്ള തെളിവെന്താണ്.”

“തെളിവു ഞാൻ തന്നെ. നിങ്ങളുടെ മുറിയിലെ കട്ടിലിൽ അവൾ മരിച്ചു കിടക്കുന്ന ചിത്രം എന്റെ കൈവശം ഉണ്ട്.”

“എന്ത്?”

അയാൾ അത്ഭുതം നിറഞ്ഞ മിഴികളോടെ പുഷ്പരാജിനെ തറച്ചു നോക്കി നിന്നുപോയി.

“ഇനി ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ... ഇപ്പോൾ നിങ്ങളുടെ ആവശ്യം ഇവിടെ ഇല്ലല്ലോ. എന്റെ മുറിയിൽ വന്നിരുന്നു കുറെസമയം സംസാരിക്കാം....”

പുഷ്പരാജ് അയാളെ നിർബന്ധിച്ചു.

അയാൾ വഴങ്ങി. അവർ രണ്ടുപേരും കൂടി പുഷ്പരാജിന്റെ മുറിയിൽ എത്തി.

“വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് നാം സംസാരിക്കുന്നത്. അതായത് ഒരു കൊലപാതകത്തിന്റെ കഥ. അതിൽ വളരെ ആത്മാർത്ഥമായും സത്യസന്ധമായും താങ്കൾ എന്റെ ചോദ്യങ്ങൾക്കു മറുപടി നൽകിയാൽ താങ്കൾക്കും എനിக்கும் പ്രയോജനകരമായിരിക്കും.”

പുഷ്പരാജ് മുഖവുരയിട്ടു.

“പറയാം സാർ. ഇതിൽ ആർക്കും നഷ്ടം വരുന്ന കാര്യമില്ലല്ലോ. പക്ഷെ ആ യുവതി ഇവിടെവെച്ചു മരിച്ചുവെന്നു പറയുന്നത് എനിക്ക് വിശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല.”

“നിങ്ങൾ വിശ്വസിക്കണം. കെയ്സിന്റെ പുരോഗതിയാണ് ഞങ്ങൾക്കാവശ്യം. അതായത് ഒരു കുറ്റവാളിപോലും രക്ഷപ്പെടുവാൻ പാടില്ല.”

“ശരി സാർ ഞാൻ പറയാം.”

“അവർ എപ്പോഴാണ് ഈ ഹോട്ടലിൽ വന്നത്”

പുഷ്പരാജ് ചോദ്യം ആരംഭിച്ചു.

“ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം കൂടെ ഒരു പുരുഷനും.”

“അയാൾക്ക് എന്തു പ്രായം ഉണ്ടായിരുന്നു?”

“അമ്പതു വയസ്സു വരും.”

“കണ്ണട വച്ചിരുന്നുവോ?”

“ഉവ്വ്.”

“ഒരു കാൽ മുടന്തുണ്ടായിരുന്നു.”

“ശരിയാണ് സാർ... ഉണ്ടായിരുന്നു.” അവന്റെ കണ്ണുകൾ വിസ്മയം കൊണ്ടു തിളങ്ങി.

“മീറ്റിംഗിനുവേണ്ടി ഇവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്നുവെന്നാണ് രജിസ്റ്ററിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത് അല്ലേ?”

“അതെ.”

“സ്ത്രീയുടെ മനോഭാവം എന്തായിരുന്നു?”

“ഉത്സാഹവതിയല്ലായിരുന്നു.”

“ഭയം മുഖത്തുണ്ടായിരുന്നുവോ?”

“അറിഞ്ഞു കൂടാ.”

“മുറിയെടുത്തശേഷം അവർ ഇവിടെനിന്നും ആഹാരം കഴിച്ചിരുന്നതായി അറിയാമോ?”

“കഴിച്ചു.”

“ആ സ്ത്രീ തനിച്ച് നിങ്ങളോട് സംസാരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുവോ?”

“ഇല്ല സാർ. ആ മനുഷ്യൻ എപ്പോഴും അവരോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു.”

“വേറെ പുരുഷന്മാരുമായി അയാൾ സംസാരിച്ചുവോ?”

അയാൾ അല്പസമയം ചിന്തയിൽ ആണ്ടിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് അയാളുടെ മുഖത്തേക്കുതന്നെ നോക്കിയിരുന്നു.

“ഉവ്വ് സാർ, കാനിൽ നാലുപേർ വന്നിരുന്നു. അവരുമായി അയാൾ ദീർഘസമയം സംസാരിച്ചു.”

“അവർ എവിടെയാണ് മുറിയെടുത്തത്?”

“ഇവിടെയല്ലായിരുന്നു.”

“ഈ ഹോട്ടലിൽ ചെറുപ്പക്കാരനായ സ്ത്രീയും പുരുഷനും മുറിയെടുക്കാൻ വന്നാൽ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുമോ?”

“സാധാരണ ഭാര്യഭർത്താക്കന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കും. സംശയം തോന്നിയാൽ മുറി നൽകുകയില്ല. പക്ഷെ അവരെ അങ്ങിനെ സംശയിക്കേണ്ടി വന്നില്ല.

“ആ മദ്ധ്യവയസ്കൻ ഇതിനു മുമ്പ് ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ടോ?”

“ഇല്ല. ആദ്യമായിട്ടാണ്.”

“അയാൾ സംസാരിച്ചത് ഏതു ഭാഷയിലായിരുന്നു?”

“ഇംഗ്ലീഷിൽ. പക്ഷെ മലയാളിയാണ്.”

“ശരി, നിങ്ങളെ ഇത്രയും സമയം ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചതിൽ ക്ഷമിക്കണം. ഞാൻ പുറത്തേക്കിറങ്ങുകയാണ്”

പുഷ്പരാജ് എണീറ്റു.

“താങ്കൾ തനിച്ച് ഇതിനുള്ളിൽ ഉറങ്ങുമോ?

വിരോധമില്ലെങ്കിൽ എന്റെ മുറിയിൽ കൂടാം.

“കൊള്ളാം. എനിക്കു ഭയമോ?”

പുഷ്പരാജ് മന്ദഹസിച്ചു.

മണി ഒമ്പതു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഭക്ഷണം കഴിച്ചതിനുശേഷം പുഷ്പരാജ് കടൽത്തീരത്തേക്ക് പോയി. നിലാവിൽ കുളിച്ച കടൽത്തീരത്ത് അദ്ദേഹം തനിച്ചിരുന്നു.

അർദ്ധനഗ്നയായ ഒരു മദാമ്മ അദ്ദേഹം ഇരുന്നിരുന്നതിനു കുറെ അകലെയായി മണലിൽ മലർന്നുകിടന്നിരുന്നു. അവൾക്കരികിൽ പുക വലിച്ചുകൊണ്ടു ട്രൗസർ മാത്രം ധരിച്ച ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ശൂന്യതയിലേക്ക് കണ്ണുനട്ട് ഇരുന്നിരുന്നു. അവരുടെ ആ വിനോദം കുറെ സമയം അദ്ദേഹം നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പെട്ടെന്ന് ഗ്രേയ്സിയുടെ രൂപം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തിൽ കടന്നുവന്നു.

അവൾ തന്നെ. പാറക്കെട്ടിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചത് എന്ത് ഉദ്ദേശത്തോടെയായിരുന്നു.

തന്നെ അപകടപ്പെടുത്തുവാൻ ആയിരുന്നുവോ?

സംഭവഗതികൾ വച്ചുനോക്കുകയാണെങ്കിൽ അവളെ സംശയിക്കുവാനുള്ള എല്ലാ തെളിവുകളുമുണ്ട്. ആ പാറക്കെട്ടിൽ വച്ചു തന്നെ അപകടപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു അവളുടെ ലക്ഷ്യം. ആ ബോട്ട് അവിടെയെത്തുമെന്നും അതിനെ തുടർന്ന് രണ്ടുപേർ തന്നെ ആക്രമിക്കുമെന്നും അവൾക്കു മുന്നറിയിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ ഇത്രയും പരിചയപ്പെട്ട സ്ഥിതിയ്ക്ക് തന്നോടു പറയാതെ അവൾ ഒരിക്കലും പോവുകയില്ലായിരുന്നു.

അതോ അവളെ ആരെങ്കിലും കടത്തിക്കൊണ്ടു പോയതായിരിക്കുമോ?

ആയിരിക്കാം... പുഷ്പരാജിന്റെ ചിന്താഗതി വേറൊരു വഴിയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു.

ഈയവസരത്തിൽ പഴയ മീൻപിടുത്തക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേർക്കു നടന്നു വന്നു.

“സർ ഇതുവരെ പോയില്ലേ?”

അയാൾ അടുത്തുവന്നിരുന്നുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല, ഇവിടം വിട്ടുപോകുവാൻ തോന്നുന്നില്ല.”

പുഷ്പരാജ് അയാൾക്ക് ഒരു സിഗരറ്റു നൽകി.

ചൂണ്ടൽവള്ളങ്ങൾ കടലിൽ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നത് അവർക്കു കാണാമായിരുന്നു. ആകാശം നിർമ്മലമായിരുന്നു.

അടിച്ചുകയറുന്ന തിരമാലകളുടെ അരികുകളിൽ നിലാവ് വെള്ളിക്കസവു തുന്നിച്ചേർത്തിരുന്നു.

“അതാ മച്ചാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഇന്നു നേരത്തെ പോവുകയാണ്. നാളെ കാണാം.”

മറുപടിക്കു കാത്തുനിൽക്കാതെ അയാൾ നടന്നകല്പുന്നത് പുഷ്പരാജ് നോക്കിയിരുന്നു.

അയാൾ പോയശേഷം പുഷ്പരാജ് എണീറ്റ് അയാളുടെ ഭാര്യ സഹോദരന്റെ അടുത്തുപോയിരുന്നു.

ഏഴ്

“എന്താണ് ഇന്ന് മച്ചാൻ നേരത്തെ പൊയ്ക്കളഞ്ഞത്?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“മച്ചാനോ? എനിക്കങ്ങനെ ഒരു മച്ചാൻ ഇല്ലല്ലോ.”

അയാൾ അലസഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“എന്ത്?”

പുഷ്പരാജ് ഇതികർത്തവ്യാമൂഢനായി ഇരുന്നുപോയി.

"ആ പോയ മനുഷ്യനുമായി നിങ്ങൾക്കു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലേ?"

പുഷ്പരാജ് നാവുനനച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ഇല്ല."

അയാൾ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

"അയാളെ നിങ്ങൾ അറിയില്ലേ? രണ്ടുമൂന്നുദിവസമായി അയാൾ കടപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്നു."

"ഞാനും കണ്ടിരുന്നു."

അവൻ നിഷേധഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞശേഷം മണൽപ്പുറത്തു തുവർത്തു വിരിച്ചു കിടന്നു.

ഈയവസരത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീരൂപം പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്കു നടന്നു വരുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

അവൾ ഇരുളിന്റെ നിറമുള്ള സാരിയും ബ്ലൗസും അണിഞ്ഞിരുന്നു.

കാതിലും കഴുത്തിലും കിടന്ന ആഭരണങ്ങളിൽ പതിപ്പിച്ചിരുന്ന വൈരക്കല്ലുകൾ നക്ഷത്രങ്ങൾ പോലെ നിലാവിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ തിളങ്ങി.

അവർ ഇരുന്ന ഭാഗത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു നോക്കാതെ അവൾ കടൽത്തീരത്തേയ്ക്ക് നടന്നടുത്തു. അവിടെ കയറ്റിവച്ചിരുന്ന തോണിയുടെ അടുത്തുപോയി നിന്നു. ഒരു ചലച്ചിത്രത്തിലെ രംഗംപോലെ തോന്നിക്കുന്ന ആ കാഴ്ച പുഷ്പരാജ് കുറെ സമയം നോക്കിനിന്നു. അവൾ ആരെയോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. അതോ അഭിനയമാണോ?

ഗ്രേയ്സിയുടെ മറ്റൊരു പതിപ്പാണോ?

പുഷ്പരാജിന്റെ ചിന്താസരണിയിൽ ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി ചോദ്യങ്ങൾ ഉയർന്നുവന്നു. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ നിന്ന് ഇറങ്ങിവന്ന ഒരു ഗന്ധർവ്വകന്യകയെപ്പോലെ അവൾ നിൽക്കുകയാണ്. ഇരമ്പുന്ന കടൽത്തീരത്ത് അതും അസമയത്ത് തനിച്ചുവന്നു നിൽക്കുവാനുള്ള അവളുടെ വികാരമെന്താണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായില്ല. കൂടെയിരുന്ന

പതിനാറുവയസ്സുകാരൻ ആ സ്ത്രീരൂപത്തത്തന്നെ കണ്ണടക്കാതെ നോക്കിയിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് അവൻ പിന്നോട്ടു നിരങ്ങി നീങ്ങി. ചാടിയെണീറ്റു വാണത്തിന്റെ തിരിക്ക് തീപിടിച്ചതുപോലെ കിഴക്കോട്ടോടി ഇരുളിൽ മറഞ്ഞു. അവൻ ഭയന്നു മാറിയതാണെന്നു പുഷ്പരാജിനു തോന്നി.

ഇപ്പോൾ കടപ്പുറത്ത് അദ്ദേഹവും അവളും മാത്രമേയുള്ളൂ. പത്തു മിനിറ്റു സമയം അദ്ദേഹം അവളെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു.

അവൾ നിശ്ചലമായി ഒരു പ്രതിമയെപോലെ നിൽക്കുകയാണ്.

അവൾ പിന്തിരിഞ്ഞു തന്റെ സമീപം എത്തുമെന്നുകരുതിയ അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു. അവളുടെ ശ്രദ്ധ തിരിക്കാനെന്നവണ്ണം പുഷ്പരാജ് തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പെൻ ടോർച്ച് അവൾ നിൽക്കുന്ന ഭാഗത്തേക്ക് ലക്ഷ്യം വെച്ചു തെളിച്ചു. അവളുടെ നിഴൽ തോണിയിൽ പതിഞ്ഞു. പുഷ്പരാജ് ലൈറ്റ് ഓഫ് ചെയ്തു.

അവൾ തിരിഞ്ഞു പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്ക് നടന്നുവന്നു.

അദ്ദേഹം അവിടെത്തന്നെയിരുന്നു.

“താങ്കളാണോ ലൈറ്റുതെളിച്ചത്?”

അവൾ ചോദിച്ചു.

“അതെ”

നിസ്സാരമട്ടിൽ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“എന്തിനാണ്?”

“നിങ്ങൾ ആതാമഹത്യ ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിക്കയാണെന്നു സംശയിച്ചു.”

“കൊള്ളാം. നിങ്ങളുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ അങ്ങിനെയൊരു തെറ്റായരീതിയിൽ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് താങ്കൾ...”

അവൾ അതേനിൽപ്പിൽ പറഞ്ഞു..

“താങ്കൾ എന്താണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?”

അവൾ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത് ഒരു ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ്”

പുഷ്പരാജ് അവളിൽ നിന്ന് എന്തെങ്കിലും അറിയുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമാരാഞ്ഞു.

“ഞാനും..” .

“എങ്കിൽ ഇരിക്കൂ... ഇപ്പോൾ നാം കൂട്ടുകാരായിത്തീർന്നു.”
അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

അവൾ സുന്ദരിയാണെന്ന് ഒറ്റവാക്കിൽ പറയാം.

അവർ തൊട്ടടുത്തുള്ള ഷാക്കിൽ കയറി. അവിടെ ഒരു നർത്തകി അവരെ ശ്രദ്ധിച്ചു ഇരിക്കുന്നത് പുഷ്പരാജ് കണ്ടു.

“ഇന്നാണ് ഇവിടെ വന്നത് അല്ലേ?”

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“അതെ”

അവൾ സമ്മതിച്ചു.

“ആരെയോ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ ആരോ പ്രേരിപ്പിച്ചു ശരിയല്ലേ?”

അദ്ദേഹം അവളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി.

സിഗരറ്റ് കെയ്സ് എടുത്ത് അതിൽ നിന്നും ഒരു സിഗരറ്റ് എടുത്ത് ചൂണ്ടത്തുവച്ച് ലൈറ്റർ തെളിച്ചു.

“താങ്കൾ മദ്യപിക്കുമോ?” അവൾ ചോദിച്ചു

“ഇല്ല”

“കൊള്ളാം. വളരെ നേരമ്പോക്കായിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ ലിക്കർ ഉപയോഗിക്കാത്തവരാരുണ്ട്?”

അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

“ശരിയായിരിക്കാം. അതൊക്കെ അൽപ്പനേരത്തേയ്ക്കുള്ള ഒരു മാറ്റമല്ലേ. ആ മാറ്റം ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല.” പുഷ്പരാജ് പുക ഊതിവിട്ടുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ഇനി നമുക്കു സംസാരിക്കാം.”

അവൾ തുടർന്നു.

“ഞാനൊരു നർത്തകിയാണ്”

“ഒരു നർത്തകിയാണോ?”

പുഷ്പരാജ് ആശ്ചര്യം നടിച്ചു.

“അതെ, ബോംബെയിലും ഡെൽഹിയിലും ഉള്ള അനവധി ഹോട്ടലുകളിൽ ഞാൻ നൃത്തം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.”

“അപ്പോൾ പലരെയും പരിചയം കാണുമായിരിക്കുമല്ലോ?”

“ചോദ്യം മനസ്സിലായില്ല...”

അവൾ തിരിഞ്ഞു.

“അതായത് സമൂഹത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവരിൽ പകുതിപേരെക്കെങ്കിലും”

“ആ പകുതി ആരെയാണ് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്?”

“കള്ളക്കടത്തുകാർ, കള്ളപ്പണക്കാർ, വലിയ സിനിമാനിർമ്മാതാക്കൾ എന്നിവരൊക്കെ...”

“അറിയാം. ഞാൻ ചില സിനിമകളിൽ അഭിനയിച്ചിട്ടുണ്ട്.” അവൾ അഭിമാന പുരസ്സരം പറഞ്ഞു.

“നർത്തകിയായിട്ടോ... അതോ?”

“നർത്തകിയായിട്ട്.”

“ഇവിടെ വരുവാനുള്ള കാരണം?”

“ഞാൻ ഒരാളെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതാണ്, ഒരു കുറ്റാന്വേഷകനെ.”

“ആരെ?”

“ഒരു കുറ്റാന്വേഷകനെ.” അവൾ ഉറച്ച സ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു

“കണ്ടുകിട്ടിയോ?”

“ഇവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അയാൾ ബോംബേയ്ക്ക് പോയതായി അറിഞ്ഞു.”

“എന്തിനാണ് അയാളെ അന്വേഷിക്കുന്നത്?”

പുഷ്പരാജ് സാധാരണമട്ടിൽ ചോദിച്ചു.

“അങ്ങിനെയൊരു നിർദ്ദേശം എനിക്കു ലഭിച്ചു.”

“ആരിൽനിന്ന്?”

“അതെനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ... താങ്കളെക്കുറിച്ച് ഇതുവരെ പറഞ്ഞില്ലല്ലോ?”

അവൾ സംശയം നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ പുഷ്പരാജിന്റെ

നേർക്കുതിരിഞ്ഞു.

“ഞാൻ ഒരു എഴുത്തുകാരൻ ആണ്”

പുഷ്പരാജ് വലിച്ചു തീർന്ന സിഗരറ്റ് തറയിലിട്ടു ചവിട്ടിക്കൊടുത്തി.

അവൾ പുഷ്പരാജിന്റെ കണ്ണുകളിലേയ്ക്ക് നോക്കി.

“ഞാൻ ബോംബെയിൽനിന്നു വന്നതാണ്.”

“അതെനിക്കു മനസ്സിലായി.”

“ഞാൻ അന്വേഷിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഇവിടെ ഒരു ഹോട്ടലിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. അയാളുടെ ഫോട്ടോ എന്റെ പക്കൽ ഉണ്ട്.”

“അതൊന്നു കാണിക്കുന്നതിൽ വിരോധമുണ്ടോ”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“തീർച്ചയായും. ഒരുപക്ഷേ താങ്കൾ അയാളെ കണ്ടിരിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. താങ്കൾ കുറെ ദിവസമായി ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നല്ലെ പറഞ്ഞത്.”

അവൾ അകത്തേയ്ക്കു പോയി നിമിഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തിരികെയെത്തി.

“ഇതാ...” അവൾ പോസ്റ്റുകാർഡ് വലിപ്പത്തിലുള്ള ഒരു ചിത്രം പുഷ്പരാജിന്റെ കൈയ്യിൽക്കൊടുത്തു.

അദ്ദേഹം അതുവാങ്ങി അത്ര താൽപ്പര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാത്ത മട്ടിൽ കണ്ണോടിച്ചു.

“എന്ത്?” അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധരങ്ങൾ അറിയാതെ ചലിച്ചുപോയി.

“ആ മധ്യവയസ്കന്റെ ചിത്രം...!”

പുഷ്പരാജിന്റെ അന്തരംഗം പിറുപിറുത്തു.

കണ്ണുകളിൽ തെളിഞ്ഞുവന്ന അത്ഭുതം മറച്ചുപിടിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് പുഷ്പരാജ് ആ ഫോട്ടോ അവൾക്കു തിരിച്ചു കൊടുത്തു.

“ഈ മനുഷ്യനെ താങ്കൾ അറിയുമോ?”

അവൾ തിരക്കി.

“ഞാൻ ഇദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ കടൽത്തീരത്തുവെച്ച് ഞാൻ

രണ്ടുതവണ സംസാരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അടുത്തദിവസം അദ്ദേഹം ബോംബെയ്ക്കുപോയതായി ഞാൻ അറിഞ്ഞു.”

“താങ്കൾ ഇദ്ദേഹത്തെ അന്വേഷിക്കുവാൻ കാരണമെന്താണ്?”

അപ്രതീക്ഷിതമായ ഒരു ചോദ്യം അവൾ തൊടുത്തുവിട്ടു.

“ഇദ്ദേഹം ഒരു അസാധാരണ മനുഷ്യനാണെന്നു എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു. ഞാൻ ആദ്യമെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞല്ലോ ഞാൻ ഒരു എഴുത്തുകാരനാണെന്ന്. ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി എന്തെങ്കിലും കഥകൾ കാണുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നു. പരിചയപ്പെട്ടാൽ ഒരു നോവലിനുള്ള പഴുതു എനിക്കു ലഭിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതി. അതേയുള്ളൂ.”

“ഞാൻ കരുതി...”

ബാക്കി പറയാതെ അവൾ ഫോട്ടോയുമായി അകത്തുകയറി. നർത്തകി അപ്പോഴും അവരെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ എന്നാൽ അതൊന്നും ഗൗനിയ്ക്കാത്ത മട്ടിൽ കടലിലേയ്ക്ക് കണ്ണുനട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് അവൾ ബെയററെ വിളിച്ചു. ആ സമയം കൊണ്ട് അല്പം വിസ്കി കഴിക്കുകയും ചെയ്തു.

പുഷ്പരാജിന്റെ ഉള്ളിൽ സംശയത്തിന്റെ നൂലാമാലകൾ രൂപം കൊണ്ടു. താൻ കണ്ട മധ്യവയസ്കൻ ഒരു കുറ്റാന്വേഷകൻ ആണെന്നാണ് അവൾ അവകാശപ്പെടുന്നത്.

എന്തായിരിക്കും അതിന്റെ അർത്ഥം?

അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ അയാൾ ബോംബെയ്ക്ക് പോയതെന്തിനാണ്?

അവളിൽനിന്നും അയാളെക്കുറിച്ച് കൂടുതൽ എന്തെങ്കിലും വിവരങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കാമെന്ന് പുഷ്പരാജ് കരുതി.

അവൾ തിരികെ വന്നു കസേരയിൽ ഇരുന്നു.

“നാം തമ്മിൽ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടും ഇതുവരെ ഭവതിയുടെ പേര് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.”

“ഞാൻ മറന്നു. എന്റെ പേര് ഫ്ലോറിഡാ വില്ല്യം... താങ്കൾ....”

“ഞാനും മറന്നു..... രവീന്ദ്രനാഥ് ....”

“രവീന്ദ്രനാഥ്... ഞാൻ ആ പേര് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. താങ്കൾ ഇതിനുമുമ്പ് യാത്രാവിവരണങ്ങൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. ”

“അതെ, ഫ്ലോറിഡാ അതു വായിച്ചുകാണുമല്ലോ...”

“ഞാൻ വായിച്ചിട്ടില്ല. പക്ഷേ കേട്ടിട്ടുണ്ട്.

അതുപോലെ, ഇവിടെയുള്ള എന്റെ ദൗത്യം അവസാനിപ്പിരിക്കുന്നു. നാളെ ഞാൻ ഇവിടെനിന്നും മടങ്ങും. ഇനി താങ്കളെ ഞാൻ എന്നു കാണും....”

“അടുത്തുതന്നെ നാം എവിടെയെങ്കിലും വെച്ചു കണ്ടുമുട്ടും. അതു തീർച്ചയാണ്.”

പുഷ്പരാജ് എണീറ്റു.

“താങ്കൾ പോവുകയാണോ?”

“അതെ.”

“നാളെ ഞാൻ രാവിലെതന്നെ പോകും.”

“ബോംബെയ്ക്ക് ഉടൻതന്നെ തിരികുമോ?”

“തീർച്ചയില്ല. കൊച്ചിയിൽ ചെന്നശേഷം തീരുമാനിയ്ക്കും .”

“ശരി, ഗുഡ്നൈറ്റ്.”

പുഷ്പരാജ് നടന്നു.

തന്റെ മുറിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംശയങ്ങൾ ഇരട്ടിച്ചു. അവൾ പറഞ്ഞതെല്ലാം നുണയാണെന്നും തന്നെ അവൾ മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു തീർച്ചയായി. അവൾ തന്നെ തേടിയെത്തിയതാണെന്ന് പുഷ്പരാജ് ഊഹിച്ചു. അവളെ പിന്തുടർന്നാൽ എന്തെങ്കിലും തെളിവുകൾ ലഭിച്ചേക്കുമെന്നു അദ്ദേഹം അനുമാനിച്ചു.

അതിരാവിലെ പുഷ്പരാജ് ഉണർന്നു.

അവൾ താമസിപ്പിരുന്ന ഹോട്ടലിന്റെ ഗെയ്റ്റു കടന്ന് ഒരു കാർ ഫ്ലോറിഡയെ പിൻസീറ്റിൽ ഇരുത്തി പാഞ്ഞുപോകുന്നത് പുഷ്പരാജ് കണ്ടു. ഒരുങ്ങിയിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം തന്റെ സ്യൂട്ട്കെയ്സുമായി ഇറങ്ങി.

ഒരു ടാക്സി വിളിച്ച് പ്രസ്തുത കാനിനെ പിന്തുടരുവാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശം നൽകി. കാനിന്റെ നമ്പർ അദ്ദേഹം

മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

നഗരത്തിലെത്തിയശേഷം അവൾ സഞ്ചരിച്ച കാർ വിമാനത്താവളത്തിലേയ്ക്കാണ് പോയത്. അവൾ കൊച്ചിയിലേക്ക് പ്ലെയിനിൽ ആണ് പോകുന്നത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ പുഷ്പരാജ് ഒരു വലിയ ഹോട്ടലിന്റെ മുന്നിൽ ടാക്സി നിറുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു.

എയർപോർട്ടിലേയ്ക്ക് ഫോൺ ചെയ്തപ്പോൾ കൊച്ചിയിലേക്കുള്ള പ്ലെയിൻ ഒൻപതു മണിക്കാണെന്നു മനസ്സിലായി.

പുഷ്പരാജ് വാച്ചുനോക്കി.

മണി അഞ്ചു പതിനഞ്ച്.

പത്തു മണിക്ക് കൊച്ചിയിൽ എത്തിയാൽ അവളെ കണ്ടുമുട്ടാൻ കഴിയുമെന്ന് പുഷ്പരാജിന് മനസ്സിലായി.

“നാലു മണിക്കൂർകൊണ്ട് കൊച്ചിയിലെത്താൻ കഴിയുമോ?” പുഷ്പരാജ് ഡ്രൈവറോട് ചോദിച്ചു.

“ബുദ്ധിമുട്ടാണ് സാർ.”

“ശരി, വിട്ടോളൂ. ഞാൻ പറയുന്ന സ്ഥലത്തു നിറുത്തിയിട്ടു നിങ്ങൾക്കു പോകാം.”

പുഷ്പരാജ് കാർ ഡോക്ടർ വിജയന്റെ വസതിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു വിട്ടു.

ഡോക്ടർ ഉണർന്നിരുന്നില്ല.

ബെൽ അമർത്തിയപ്പോൾ കണ്ണുകൾ തിരുമ്മിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം എണീറ്റു വന്നു.

“എന്താണ് ഇത്ര രാവിലെ” ഡോക്ടർ അന്വേഷിച്ചു.

“താങ്കളുടെ കാർ ഒന്നുവേണം. കൊച്ചിവരെ പോകാനാണ് അവിടെയെത്തിയാൽ കൊടുത്തുവിടാം. വളരെ അർജുനാണ്.”

പുഷ്പരാജ് ഒറ്റ ശ്വാസത്തിൽ പറഞ്ഞുതീർത്തു.

“തീർച്ചയായും... ഞാൻ കീ എടുത്തുകൊണ്ടുവരട്ടെ.”

ഡോക്ടർ അകത്തേക്കു പോയി.

“കാർ കൊടുത്തുവിടണം. ഇന്നു വൈകുന്നേരം എനിക്കു

കന്യാകുമാരി വരെ പോകേണ്ടതാണ്.”

ഡോക്ടർ മുന്നറിയിപ്പു നൽകി.

“ഞാൻ രഘു വശം എത്തിക്കാം.”

പുഷ്പരാജിന്റെ ഒരു സുഹൃത്തായിരുന്നു രഘു.

സ്വിച്ച് കീ ലഭിച്ച ഉടൻതന്നെ പുഷ്പരാജ് ഷഡ്സ് തുറന്നു കാർ എടുത്തു.

കഴിവതും വേഗം കൊച്ചിയിലെത്തുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. കടൽത്തീരത്തുകൂടിയുള്ള നാഷണൽ ഹൈവേയിൽ കൂടി പുഷ്പരാജ് കാർ വിട്ടു. ആക്സിലേറ്ററിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാൽ അമർന്നു. വളവുകൾ സീൽക്കാരം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് തിരിഞ്ഞു. വാഹനങ്ങൾ അധികം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ഡ്രൈവിംഗ് സുഗമമായിരുന്നു. കാർ പാഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

കടൽപ്പാലവും കടന്നു ടെർമിനൽസ്റ്റിൽ എത്തിയപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് വാച്ചുനോക്കി. മണി ഒമ്പതു. സാധാരണ തങ്ങളുള്ള ഹോട്ടലിലേയ്ക്ക് കാർ വിട്ടു. ഗെയിറ്റുകടന്ന് കാർ പോർട്ടിക്കോവിൽ ഇട്ടശേഷം അദ്ദേഹം രഘുവിന് ഫോൺ ചെയ്തു. അവൻ പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനകം സ്ഥലത്തെത്തി.

“രഘു, ഈ കാർ തിരുവനന്തപുരത്തെത്തിക്കണം. അതിനുശേഷം തിരിച്ചുപോന്നോളൂ. ഇതാ വഴിച്ചെലവിന് ഈ രൂപായിരിക്കട്ടെ.”

പുഷ്പ രാജ് പെഴ്സസ് തുറന്നു.

പണവും വാങ്ങി രഘു പോയിക്കഴിഞ്ഞയുടനെ പുഷ്പരാജ് തനിക്ക് കുവേണ്ടി ഒരു മുറി ബുക്കു ചെയ്തു..

എട്ട്

പുഷ്പരാജ് എയർപോർട്ടിലേയ്ക്ക് ഫോൺ ചെയ്തു.

പ്ലെയിൻ ഉടൻ എത്തുമെന്ന് വിവരം ലഭിച്ചു.

സ്യൂട്ട്കെയ്സ് തുറന്നു അതിൽനിന്നും മുഖത്തും തലമുടിയിലും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തുവാനുള്ള ചെറിയ പെട്ടി അദ്ദേഹം പുറത്തെടുത്തു.

കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ എട്ടു മിനിറ്റ് ചിലവാക്കിയപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് ഒരു അമ്പതു വയസ്സുകാരനായി. ഒരു ജൂബിയം ഷർട്ടും ധരിച്ചു ഒരു കണ്ണടയും വച്ചുകഴിഞ്ഞ് ഒരു ടാക്സിയിൽ അദ്ദേഹം എയർപോർട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

പ്ലെയിൻ വട്ടമിടുന്നതു കണ്ടുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം വിമാനത്താളത്തിൽ എത്തിയത്.

അവൾ ഗാരേജിൽക്കൂടി ഇറങ്ങിവരുന്നത് അദ്ദേഹം ബൈനോക്കുലേഴ്സസിൽക്കൂടി കണ്ടു. അവളെ കണ്ടയുടനെ അദ്ദേഹം പുറത്തുവന്നു ടാക്സിയിൽ കയറിയിരുന്നു.

അവൾ ഒരു ഫിയറ്റു കാറിലാണ് കയറിയത്. ആ കാർ താൻ ഇരുന്ന കാനിനടുത്തുകൂടി കടന്നുപോയപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. അതിനുള്ളിൽ അവളോടൊപ്പം അയാൾ ഇരിക്കുന്നു, ആ മധ്യവയസ്ക്കൻ.

ആ കാറിനെ പിൻതുടരുവാൻ തന്നെ പുഷ്പരാജ് തീരുമാനിച്ചു. കായൽക്കരയിലുള്ള വലിയ ഹോട്ടലിന്റെ മുന്നിലെത്തിയപ്പോൾ കാർ നിന്നു.

“നമുക്കു തിരിച്ചുപോകാം...”

പുഷ്പരാജ് ഡ്രൈവറോടു പറഞ്ഞു.

ഹോട്ടലിൽ എത്തിയ ഉടനെ അദ്ദേഹം ഡിറ്റക്ടീവ് സുധീറിനു ഫോൺ ചെയ്തു.

“ഹലോ, സുധീറല്ലേ. ഞാൻ തന്നെ..... താങ്കൾ ഹോട്ടൽ ഈഗിളിൽ മുറിയെടുക്കണം. അവിടെ ഒരു യുവതിയും ഒരു മധ്യവയസ്കനും മുറിയെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ നീക്കങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ച് എന്നെ അറിയിക്കുക. അവർ പകൽ അവിടെ നിന്നും നീങ്ങിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ ഞാൻ രാത്രി എട്ടുമണിയ്ക്ക് അവിടെയെത്തും. ഒരു മുറി എനിയ്ക്കുവേണ്ടിയും റിസർവുചെയ്യുക...”

ഫോൺനമ്പർ കൊടുത്തശേഷം പുഷ്പരാജ്

പ്രഭാതകർമ്മങ്ങൾക്കായി നീങ്ങി.

തലേരാത്രിയിലെ ഉറക്കമില്ലായ്മ അദ്ദേഹത്തെ തളർത്തിക്കളഞ്ഞിരുന്നു. ക്ഷീണം തീർക്കുവാനായി മയങ്ങിയെങ്കിലും ഫോൺ ബെൽ അടിച്ചാൽ ഉടൻതന്നെ ഉണരുവാൻ തയ്യാറായിത്തന്നെയാണ് അദ്ദേഹം കിടന്നത്. അൽപ സമയം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ സൂധീരിന്റെ ഫോൺ വന്നു.

രാത്രിയായതുകൊണ്ട് തന്റെ പുതിയ വേഷം ആരും മനസ്സിലാക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഉറപ്പായി. തോൾവരെയെത്തുന്ന ചുരുണ്ടതലമുടികൊണ്ടുള്ള വിഗ് അദ്ദേഹത്തിന് നന്നേ യോജിച്ചു. താഴേയ്ക്ക് അല്പം വളഞ്ഞുള്ള മീശയും കൂടിയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ആകെ മാറി.

ഹോട്ടൽ ഈഗിളിലേയ്ക്കു പുഷ്പരാജ് യാത്രയായി..

നഗരത്തിലുള്ള എല്ലാ ഹോട്ടലുകൾക്കും പുഷ്പരാജും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളായ കുറ്റാന്വേഷകരും ചിലപേരുകൾ നൽകിയിരുന്നു. അപരിചിതർ കൂടെയുള്ളപ്പോഴും ഫോൺ ചെയ്ത വിവരങ്ങൾ അറിയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നത്.

ഹോട്ടൽ ഈഗിളിൽ എത്തി ഡിറ്റക്റ്റീവ് സൂധീർ പതിനഞ്ചാം നമ്പർ മുറിയിലാണ് താമസിക്കുന്നത് എന്ന് റിസെപ്ഷനിസ്റ്റിനോട് ചോദിച്ചു പുഷ്പരാജ് മനസിലാക്കി

പതിനഞ്ചാം നമ്പർ മുറിയുടെ വാതിൽക്കൽ എത്തി അദ്ദേഹം ബെൽസ്പിച്ചിൽ വിരൽ അമർത്തി. സൂധീർ വാതിൽ തുറന്നു.

ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചുനോക്കിയശേഷം സൂധീർ ചിരിച്ചു.

“വേഷം അസ്സലായിട്ടുണ്ട്. കയറിവരു...”

സൂധീർ ക്ഷണിച്ചു. .

“എനിക്കുള്ള മുറി ഏതാണ്...?”

പുഷ്പരാജ് തിരക്കി.

“ഇതു തന്നെയാണ്, ഞാൻ ഉടൻതന്നെ പോവുകയാണ്.”

സൂധീർ വസ്ത്രം മാറി തയ്യാറെടുത്തിരുന്നു.

“എവിടെയാണ് അവർ തങ്ങിയിരിക്കുന്നത്?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“അടുത്ത മുറിയിൽ... പതിനാറ്. ഞാൻ അതിനുള്ളിൽ ഒരു ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ വെച്ചിട്ടുണ്ട്.”

സുധീർ പറഞ്ഞു.

“ആരാണ് സഹായിച്ചത്?”

“ഒരു സ്ത്രീ! അവളെ ഇവിടെ വെച്ചു പരിചയപ്പെട്ടതാണ്. ഈ ഹോട്ടലിലെ നർത്തകിയാണ്.”

“എങ്ങിനെയാണ് ....”

“ഞാൻ ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ അവൾക്കു നൽകി. അത് അവൾ ടീപ്പായിൽ വെച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ അത് ഒരിക്കലും കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ല.”

“അതു തിരിച്ചെടുക്കുവാനുള്ള വഴി?”

“അവർ ഹോട്ടൽ വിട്ടശേഷമേ സാധിക്കൂ....”

“അങ്ങിനെയാണെങ്കിൽ നാം ഉദ്ദേശിക്കുന്ന കാര്യം നടപ്പിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുമ്പോൾ അവർ വളരെ ദൂരം കടന്നിരിക്കും, അവർ പോകുന്നതിനു മുമ്പ് അതു എടുക്കുവാൻ ശ്രമിക്കണം. അതു ഞാൻ നോക്കിക്കൊള്ളാം.”

“എങ്കിൽ ഞാൻ ഇറങ്ങുന്നു. വിഷ് യു ഓൾ ലക്ക്...”

സുധീർ യാത്ര പറഞ്ഞിറങ്ങി.

പുഷ്പരാജ് സൂട്ട്കെയ്സ് കട്ടിലിന്റെ അടിയിൽ ഒതുക്കിവെച്ചശേഷം ഒരു തവണകൂടി കണ്ണാടിയിൽ നോക്കി തൃപ്തിപ്പെട്ടു. .

“ഇനി അവർ ഒരിയ്ക്കലും തിരിച്ചറിയുകയില്ല. പ്രത്യേകിച്ച് ഡൈനിംഗ് ഹാളിലെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ...”

അദ്ദേഹം മന്ത്രിച്ചു.

മണി എട്ടു.

പുഷ്പരാജ് ഡൈനിംഗ് ഹാളിലേക്കു കടന്നു.

അവിടവിടെ ചിതറിക്കിടക്കുന്ന രീതിയിൽ നിരത്തിയിരിക്കുന്ന ചെറിയ മേശകൾക്കു ചുറ്റും നാലു കസേരകൾവീതം ഇട്ടിരിക്കുന്നു. മുകളിൽ ഞാന്നുകിടക്കുന്ന ഷെയ്ഡിനുള്ളിലുള്ള

ചെറിയ ബൾബുകളിൽ നിന്നും താഴെ വൃത്താകാരത്തിൽ നീലവെളിച്ചം പ്രകാശിക്കുന്നു. തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാത്ത മനുഷ്യരൂപങ്ങൾ അവിടവിടെയായി കൂടിയിരുന്നു മദ്യവും അതിനുചേർന്ന ഭക്ഷണങ്ങളും കഴിക്കുന്നു. എല്ലാ മേശയിലും ജോഡി തികച്ചാണിരിക്കുന്നത്.

സ്റ്റുവാർഡ് അകത്തുവന്നു.

“സാർ”

അയാൾ ചെറിയ ബുക്കുനിവർത്തി പെൻസിലുമായി നിന്നു, പുഷ്പരാജ് മേശപ്പുറത്തുള്ള ഫ്ളവർ വെസലിൽ ചാരിവച്ചിരുന്ന മെനുകാർഡ് കയ്യിലെടുത്തു പ്രകാശവൃത്തത്തിനുള്ളിൽ പിടിച്ചു.

“ത്രീ, സെവൻ, നയൻ....”

സ്റ്റുവാർഡ് നമ്പർ കുറിച്ചെടുത്തശേഷം പോയി. അടുത്തനിമിഷം തണുത്തവെള്ളം ബെയറർ കൊണ്ടുവച്ചു. അന്നു ഡാൻസുള്ള ദിവസമാണെന്ന് പുഷ്പരാജ് അറിഞ്ഞിരുന്നു.

സ്റ്റേജിൽ ചുവന്ന തിരശ്ശീല ഉയർന്നിരുന്നില്ല. സംഗീത ഉപകരണങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള പാശ്ചാത്യസംഗീതം അദ്യശ്യമായ സ്പീക്കറുകളിൽകൂടി ആ ബ്ലൂറുമിൽ പ്രവഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് കഴിവതും തന്റെ മുഖം പ്രകാശത്തിൽ വരുത്താതെ നിഴലിൽത്തന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

ട്രേയിൽ ഭക്ഷണവുമായി ബെയറർ വന്നു.

“രണ്ടു നാൻ ഒരു തന്തുരി ചിക്കൻ ഐസിട്രകാപ്പി.. മേശപ്പുറത്തു നിരന്നു.

പുഷ്പരാജ് ഫോർക്കു കുത്തിപ്പിടിച്ചു കത്തികൊണ്ട് നാൻ മുറിച്ചെടുത്തു ചിക്കനിൽ തടവി വായിലിട്ടു ചവച്ചു.

പെട്ടെന്നു സംഗീതം നിലച്ചു. അനൗൺസ്മെന്റ് മുഴങ്ങി.

"Welcome all of you, Now we are introducing Sebeena before you"

കോംഗോ ഡ്രമ്മിന്റെ ശബ്ദം മുഴങ്ങി. എല്ലാവരുടെയും നയനങ്ങൾ ഭക്ഷണത്തിൽനിന്ന് സ്റ്റേജിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

പുഷ്പരാജ് നാനിന്റെ അടുത്തത്തുണ്ടും മുറിച്ചെടുത്തു വായിലിട്ടു.

കർട്ടൻ സാവധാനം മുകളിലേയ്ക്ക് ഉയർന്നു. .

മങ്ങിയവെളിച്ചം സ്റ്റേജിൽ പരന്നു. ഒരു നിഴൽ പോലെ സെബീനാ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

ആ നിഴൽ ചലിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് അതിനുരൂപമുണ്ടായി സ്റ്റേജിൽ എവിടെനിന്നോ അവളെമാത്രം പ്രകാശം തഴുകി.

“ഒരു സ്വർണ്ണസർപ്പം” പുഷ്പരാജിന്റെ അന്തരംഗം പിറുപിറുത്തു. ഇങ്ങനെയുള്ള രംഗങ്ങൾ ധാരാളം കണ്ടിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് പുഷ്പരാജിനു നൃത്തത്തിൽ അത്ര താല്പര്യം തോന്നിയില്ല. താൻ ഡെനിംഗ് ഹോളിൽ വന്നതിന്റെ ഉദ്ദേശം നിറവേറ്റുവാൻ അദ്ദേഹം ബദ്ധപ്പെട്ടു. ഹോട്ടലിൽ വന്നതിനുശേഷം പരിചയപ്പെട്ട ഒരു ബോയിയിൽ നിന്നാണ് അവർ ഡെനിംഗ് ഹോളിലേയ്ക്കു പോയിട്ടുണ്ടെന്നറിഞ്ഞത്. അവിടെവെച്ച് അവരുടെ നീക്കങ്ങൾ പഠിക്കുകയും അവർ ആരൊക്കെയായി ബന്ധപ്പെടുന്നുണ്ടെന്നും അറിയുവാൻ അദ്ദേഹം വെമ്പൽ കൊണ്ടു.

ഡിറ്റക്ടിവ് പുഷ്പരാജിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആ മങ്ങിയ വെളിച്ചം ഒരു പ്രശ്നമല്ലായിരുന്നു. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പ്രകാശത്തിൽ അല്പം കുറവു വന്നാൽ പോലും വസ്തുക്കൾ വ്യക്തമായി കാണുവാനുള്ള ഒരു ഉപകരണം അദ്ദേഹം കരുതിയിരുന്നു.

“ഇൻഫ്രാറെഡ് ഐ...” എന്നുപേരുള്ള ഒരു ചെറിയ ഉപകരണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ചെറിയ ബാറ്ററികൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ആ ഉപകരണം കണ്ണിൽപിടിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ഒരു മാർജാരൻ രാത്രിയിലെ മങ്ങിയ വെളിച്ചത്തിൽ ഇരപിടിക്കുന്നതുപോലെ തന്റെ എതിരാളികളെ കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ഇടതുകൈ പോക്കറ്റിൽ ഇട്ടു പുഷ്പരാജ് ആ ഉപകരണം എടുത്തു കണ്ണിൽവെച്ചു. ഹോളിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പരതിനോക്കി. അവിടെ ഇരുന്നവരിൽ കൂടുതലും വിദേശികളും കപ്പൽ ജോലിക്കാരുമായിരുന്നു. എല്ലാവർക്കും കൂട്ടുകാരികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. മിക്കവരും മദ്യത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ ഉന്മത്തരായിരുന്നു. ഓരോ മേശയിലും പുഷ്പരാജിന്റെ നോട്ടം എത്തി.

ഒടുവിൽ അദ്ദേഹം അവരെ കണ്ടുപിടിച്ചു.

ആ മദ്ധ്യവയസ്കനും ഫ്ലോറിഡായും ഒരു മേശയുടെ ഇരുവശങ്ങളിലായി ഇരിക്കുന്നു. ഒരു കുപ്പി വിസ്കി അവരുടെ മുന്നിൽ ഇരുപ്പുണ്ട്. അടുത്തായി പൊട്ടിച്ച സോഡാക്കുപ്പികളും ഐസ് നിറച്ച പാത്രവും നിരത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കൊത്തിനുറുക്കിവരുത്ത മാംസം രണ്ടുപാത്രങ്ങളിലായി പാതി തീർന്നിരിക്കുന്നു. പുഷ്പരാജ് തന്റെ കൃത്രിമകണ്ണിന്റെ ഫോക്കസ് ഒന്നു കൂടി ശരിയാക്കി.

വിസ്കി കാൽഭാഗത്തോളം തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

അവർ ആരെയോ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ പുഷ്പരാജിനുതോന്നി.

“ബോംബെക്കുപോയിയെന്നു പറഞ്ഞ കുറ്റാന്വേഷകൻ ഇരിക്കുന്നു...”

പുഷ്പരാജ് ചിന്തിച്ചു.

അവിടെനിന്നും എണ്ണീറ്റുചെന്ന് അയാളെ പിടിച്ചിറക്കിക്കൊണ്ടു പോകണമെന്നു പെട്ടെന്നു തോന്നിയെങ്കിലും അവിടംകൊണ്ടു പ്രശ്നം അവസാനിക്കില്ലെന്നു ബോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ആ സാഹസത്തിനു അദ്ദേഹം മുതിർന്നില്ല. സാവധാനം ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം അവരുടെ ചെയ്തികളെത്തന്നെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

സംഗീതത്തിനു പിരിമുറുക്കം വന്നു. സെബീനായുടെ ഓരോ അവയവങ്ങളും ചലിച്ചു.

ചില അവസരങ്ങളിൽ അവളുടെ കരങ്ങൾ നാഗങ്ങളെപ്പോലെ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഇഴഞ്ഞു. അടുത്തനിമിഷം അതു വാൾപോലെ ചലിച്ചു.

“ഹോ!” പിന്നിൽനിന്ന് ആരോ പറഞ്ഞു.

പുഷ്പരാജിന്റെ കണ്ണുകൾ മദ്ധ്യവയസ്കനെയും ഫ്ലോറിഡായെയും ഉഴിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവർ പരസ്പരം എന്തൊക്കെയോ സംസാരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇടയ്ക്കിടെ അവർ വാതിൽക്കലേയ്ക്കു നോക്കുന്നതായി പുഷ്പരാജിനു തോന്നി.

നൃത്തം കൊടുമ്പിരികൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ആ സമയം പുഷ്പരാജ് പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെതന്നെ ഒരാൾ വാതിൽ തുറന്നു അകത്തു കടന്നു. അയാൾ നേരെ നടന്നു യാതൊരു സംശയവും ഇല്ലാതെ മദ്ധ്യവയസ്കനും ഫ്ലോറിഡായും ഇരുന്ന മേശയ്ക്കരികെയെത്തി കസേരയിൽ ഇരുന്നു. അവിടെ മൂന്നാമതൊരു ഗ്ലാസ്സിരുന്ന് അപ്പോഴാണ് പുഷ്പരാജ് കണ്ടത്.

അയാൾ ഗ്ലാസ്സ് എടുത്തു തറയിൽ കമഴ്ത്തിപ്പിടിച്ചശേഷം നിവർത്തി അതിൽ പകുതിയോളം വിസ്കി പകർന്നു ഒരു സോഡായും ഒഴിച്ച് ഒറ്റവലിയ്ക്ക് അകത്താക്കി.

വേഷംകൊണ്ടും ഭാവംകൊണ്ടും അയാൾ ഒരു കപ്പൽക്കാരനാണെന്നു പുഷ്പരാജിനു മനസ്സിലായി. വളരെ ആധികാരികമായി അയാൾ അവരോടു പെരുമാറുന്നതായി അദ്ദേഹത്തിനുതോന്നി, മദ്ധ്യവയസ്കനും അയാളുമായി സംസാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു. ഫ്ലോറിഡാ അതിൽ ഇടയ്ക്കൊക്കെ പങ്കുകൊള്ളുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവൾക്ക് അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ അധികം പങ്കില്ലെന്ന് പുഷ്പരാജ് അനുമാനിച്ചു.

പതിനഞ്ചു മിനിറ്റുകൂടി അവർ അവിടെയിരുന്നശേഷം എണീറ്റു. അതിനകം വിസ്കി കാലിയായിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് ഇരുന്നതിന്റെ പിന്നിൽ കൂടി അവർ നടന്നു. വാതിൽ തുറന്ന് അവർ പുറത്തിറങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹവും എണീറ്റു നൃത്തം നടക്കുന്ന വർണ്ണശബളമായ സ്റ്റേജിലേയ്ക്ക് ഒരു തവണകൂടി കണ്ണോടിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം കത്തിയും ഫോർക്കും ചേർത്തുവെച്ചു.

അതു മനസ്സിലാക്കിയ ബെയറർ ബില്ലുകൊണ്ടുവന്നു. ഒരു നോട്ട് മേശപ്പുറത്തിട്ടശേഷം പുഷ്പരാജ് അയാൾക്ക് പ്രതിവന്ദനം പറഞ്ഞ് എണീറ്റ് വാതിൽക്കലേയ്ക്കു നടന്നു. ഇടനാഴിയിൽകൂടി നടന്നു ലിഫ്റ്റിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ അത് മുകളിലേയ്ക്കുയർന്നു പോകുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. പുഷ്പരാജ് ഗോവണിപ്പടി ചവിട്ടി അതിവേഗം മൂന്നാമത്തെ നിലയിലെത്തി തന്റെ മുറിക്കുനേരെ നടന്നു.

പതിനാറാം നമ്പർ മുറിയുടെ വാതിൽ അടഞ്ഞുകിടന്നിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് തന്റെ മുറി തുറന്നു അകത്തു കയറി. വാതിൽ താഴ് ഇടാതെ അദ്ദേഹം കസേരയിൽ ഇരുന്നു. അടുത്തുള്ള മുറിയിൽ എന്താണ് നടക്കുന്നതെന്നറിയാൻ അദ്ദേഹത്തിനു ആകാംക്ഷ വർദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും ആ സമയം തനിയെ ഇരിക്കുവാനേ നിർവാഹം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

ആ മുറിക്കുള്ളിൽ ഒരു ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ ഉണ്ടെന്നുള്ള ആശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മസ്തിഷ്കത്തെ തണുപ്പിച്ചു.

അപ്പുറത്തു വാതിൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു.

പുഷ്പരാജ് സാവധാനം എണീറ്റു തന്റെ മുറിയുടെ വാതിൽ തുറന്നു പെട്ടെന്നു പുറത്തേക്കിറങ്ങി.

“നാളെ രാത്രി ഞാൻ വരും”

പുറത്തിറങ്ങിയ ആൾ അകത്തേയ്ക്കു നോക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

അതിനുശേഷം അയാൾ പുഷ്പരാജിന്റെ ഇടതുഭാഗത്തുകൂടി അതിവേഗം നടന്നു ലിഫ്റ്റിൽ കയറി. പുഷ്പരാജ് അയാളോടൊപ്പം കയറിയില്ല. അദ്ദേഹം ഗോവണിയെ ആശ്രയിച്ചു വളരെവേഗം താഴെവന്നു. അപ്പോഴേയ്ക്കും അയാൾ ഹോട്ടലിനുപുറത്ത് എത്തിക്കഴിഞ്ഞു പുഷ്പരാജ് അയാളുടെ പിന്നാലെയെത്തി.

അയാൾ തന്റെ മോട്ടോർസൈക്കിൾ പൂച്ചെട്ടിയുടെ അടുത്തുനിന്നും തള്ളി നീക്കി സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചു.

എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അതു സ്റ്റാർട്ട് ആകാതെവന്നപ്പോൾ അയാൾ സ്റ്റാൻഡിൽ കയറ്റിവച്ചു. അയാളുടെ കൈവശം ടോർച്ചുണ്ടായിരുന്നില്ല.

പോക്കറ്റിൽനിന്നും സിഗാർ ലൈറ്റർ എടുത്തു രണ്ടുതവണ തെളിച്ചെങ്കിലും കായലിൽ നിന്നും ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാറ്റിൽ അതു കെട്ടുപോയി.

വിദേശഭാഷയിൽ ചീത്തവാക്കുകൾ വിളിച്ചുകൊണ്ട് അയാൾ വീണ്ടും മോട്ടോർസൈക്കിൾ സ്റ്റാർട്ടുചെയ്യുവാൻ ശ്രമിച്ചു, പക്ഷെ അത് വിഫലമായി.

ആ അവസരം ശരിക്കും ഉപയോഗിക്കുവാൻ പുഷ്പരാജ്

തീരുമാനിച്ചു.

“What happened?” പുഷ്പരാജ് അടുത്തുചെന്നു.

“ഇതു സ്റ്റാർട്ടാവുന്നില്ല”

അയാൾ കോപസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

വിസ്കിയുടെ ഗന്ധം, അയാളിൽ നിന്നും വമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഒമ്പത്

“ഞാനൊന്നു ശ്രമിച്ചുനോക്കട്ടെ.” പുഷ്പരാജ് അന്വേഷിച്ചു.

“Oh yes...” അയാൾ മാറിനിന്നു പോക്കറ്റിൽ നിന്നും ഒരു അഡ്മിറ്റൽ സ്പെഷ്യൽ സിഗാർ പുറത്തെടുത്ത് അതിന്റെ പോളിത്തീൻ കവർ ഊരിയെടുത്ത് താഴെയിട്ട് ചവിട്ടിയരച്ചു. സിഗാർ ലൈറ്റർ അയാൾ വീണ്ടും തെളിച്ചപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് അയാളുടെ മുഖം കണ്ടു.

തലമുടി പറ്റിവെട്ടി കൃതാവ് നീട്ടി മീശവയ്ക്കാത്ത ഒരു പ്രത്യേക തരത്തിലുള്ള മുഖമായിരുന്നു അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അയാളുടെ മുഖത്തിൽ രൗദ്രഭാവം പ്രകടമാക്കിയിരുന്നു. എന്തു ചെയ്യുവാനും മടിക്കാത്ത ഒരു മനുഷ്യനാണ് അയാളെന്ന് പുഷ്പരാജ് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ മനസ്സിലാക്കി.

പുഷ്പരാജ് മോട്ടോർ സൈക്കിളിനടുത്തെത്തി. ടോർച്ച് തെളിച്ച് അദ്ദേഹം പരിശോധിച്ചു.

സ്റ്റാർട്ടറിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു വയർ വിട്ടുകിടക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു.

“ഇതാണ് കാരണം.”

പുഷ്പരാജ് പോക്കറ്റിൽനിന്നും ഉപകരണമെടുത്തു അതിന്റെ തകരാറുനീക്കുന്ന ശ്രമത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

“നിങ്ങൾ ഒരു മെക്കാനിക്ക് ആണെന്ന് തോന്നുന്നല്ലോ.”

അയാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു.

“അല്ല, ചില്ലറ പണികളൊക്കെ അറിയാം. ഇതാ

ശരിയായിരിക്കുന്നു”

പുഷ്പരാജ് മോട്ടോർ സൈക്കിൾ സ്റ്റാർട്ടു ചെയ്തു. .

“വളരെ നന്ദി നിങ്ങളുമായി ഒരു കമ്പനി കൂടുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. നാളെ ഈ ഹോട്ടലിലെ ബാറിൽ നമുക്ക് ഒമ്പതുമണിക്ക് സന്ധിക്കാം ”

“ശരി,”

പുഷ്പരാജ് സമ്മതിച്ചു.

അയാൾ മോട്ടോർ സൈക്കിൾ ഓടിച്ച് അപ്രത്യക്ഷനായി.

പുഷ്പരാജ് തിരികെ നടന്നു തന്റെ മുറിയിൽ എത്തി.

ഇടനാഴിയിൽ കൂടി നടന്നപ്പോൾ പിന്നിൽ ആരോ തന്നെ പിന്തുടരുന്നുവെന്നു തോന്നി പുഷ്പരാജ് തിരിഞ്ഞുനോക്കി.

“ഞാനാണ് മോട്ടോർ സൈക്കിളിനു കേടുവരുത്തിയത്”

ഒരു സ്ത്രീ സ്വരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതുകളിൽ പതിഞ്ഞു.

ആരാണെന്നറിയുവാൻ അദ്ദേഹം ടോർച്ച് താഴേയ്ക്കു തെളിച്ചു.

“ഗ്രേയ്സി !”

പുഷ്പരാജ് മന്തിച്ചു.

“നീയെങ്ങിനെ ഇവിടെയെത്തി”

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“പറയാം സാർ ”

അവൾ പറഞ്ഞു.

അവളെയും കൂട്ടി പുഷ്പരാജ് മുറിയിൽ എത്തി.

“താങ്കൾ ഇവിടെ വരുമെന്ന് എനിക്കറിയാമായിരുന്നു.

സോഫയിൽ ഇരുന്നു മുഖത്തു പരന്നുകിടന്നിരുന്ന തലമുടി പിന്നിലേക്കു ഒതുക്കി വച്ചുകൊണ്ട് അവൾ പറഞ്ഞു.”

“എങ്ങിനെ?”

പുഷ്പരാജ് ഒരു സിഗരറ്റ് കൊളുത്തി സംശയഭൃഷ്ടിയോടെ അവളെ വീക്ഷിച്ചു.

“അതു പറയുന്നതിനുമുമ്പ് ഞാൻ അവിടെനിന്നും താങ്കളോടു പറയാതെ പോന്നതെന്തിനാണെന്നു പറയാം.”

അവൾ പഴയ വിഷയത്തിലേക്കു കടന്നു.

“അതും അറിയണം. അതിനുമുമ്പ് ഒരു കാര്യംകൂടി ചോദിക്കട്ടെ ”

“എന്താണ്?”

“ഞാൻ ആരാണെന്ന് നിനക്കറിയാമോ?”

“അറിയാം. താങ്കൾ ഒരൈഴുത്തുകാരൻ അല്ലെന്ന് എനിയ്ക്ക് നിശ്ചയമുണ്ട്.”

“പിന്നെ”

“ഒരു കുറ്റാന്വേഷകൻ. ഡിറ്റക്ടീവ് പുഷ്പരാജ് ’

“കൊള്ളാം, വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു.

ഇനി നമുക്കു ആ വിധത്തിൽ ബന്ധപ്പെടാം. നീ ആരാണ്”
പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

മച്ചിൽ കുറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഫാനിലേക്കു ദൃഷ്ടി പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അവൾ നിമിഷങ്ങളോളം ഇരുന്നു. പണ്ടു കണ്ടതിലും അവൾ സുന്ദരിയാണെന്നു പുഷ്പരാജിനു തോന്നി. അകൃത്രിമമായ ഒരു ചന്തം അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.

“ഇതുവരെ ഞാൻ താങ്കളോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതൊക്കെ കളവായിരുന്നു.”

“എന്ത്?”

പുഷ്പരാജ് ആകാംക്ഷവരുത്തിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

“അതെ, അപ്പോൾ താങ്കളോട് അങ്ങിനെ പറയണമെന്ന് എനിക്ക് തോന്നി. ഇന്നതിൽ ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.”

അവൾ പുതിയ ഒരു തുടക്കമിട്ടു.

“ഇപ്പോൾ പറയുന്നതും ശരിയാണെന്നു ഞാൻ എങ്ങിനെ വിശ്വസിക്കും?”

“ശരിയാണ്. താങ്കൾ ഒരിക്കലും ഒന്നും വിശ്വസിക്കുന്ന ആളല്ല എന്നെനിക്കറിയാം.”

“അതെങ്ങിനെ?”

“താങ്കൾ ഒരു കുറ്റാന്വേഷകനല്ലേ”

“അതെങ്ങിനെ മനസ്സിലായി എന്നു പറഞ്ഞില്ല.”

“താങ്കൾ അവിടെ വന്നതുതന്നെ എന്തിനുവേണ്ടിയാണെന്നും, ആ കെയ്സ് എന്താണെന്നും എനിക്കറിയാം , അതെങ്ങിനെ നടന്നതാണെന്ന് എനിക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. എന്നാൽ അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ചിലരെ എനിക്കറിയാം.”

“ആരൊക്കെയാണ്?”

“അടുത്ത മുറിയിൽ താമസിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് അതുമായി അടുപ്പം ഉണ്ട് . എന്നാൽ അയാൾ മാത്രമല്ല, അയാളെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന എന്തോ ഒരു ശക്തിയുണ്ട്. അതൊരു വലിയ ചങ്ങലയാണെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നു. അതിൽ അകപ്പെട്ടുപോയ ഒരു പെൺകുട്ടിയാണ് അന്ന് അവിടെ മരിച്ചു കിടന്നത്.”

“അതു ശരി, ഗ്രേയ്സി ആരാണെന്നുള്ള പുതിയ കഥ പറയൂ”
പുഷ്പരാജ് ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ഇതു കഥയല്ല ”

അവൾ എണീറ്റു ജനാല തുറന്നിട്ടു. തണുത്ത കാറ്റ് മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നുവന്നു.

പടിഞ്ഞാറു കടലിൽ കപ്പലുകളിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന, വെളിച്ചം ഒരു പട്ടണത്തിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിച്ചു. തലങ്ങനെയും വിലങ്ങനെയും ചെറുബോട്ടുകൾ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

പുഷ്പരാജ് സോഫയിൽ നിന്നെണീറ്റ് അവളുടെ അടുത്തുപോയിരുന്നു. അവളുടെ ശരീരത്തിൽനിന്നു നിർഗ്ഗമിച്ച ഇന്റിമേറ്റിന്റെ പരിമളം മുറിക്കുള്ളിൽ തങ്ങിനിന്നു.

“പറയാം. കേട്ടോളൂ, ഞാൻ ബി എസ് സി നഴ്സിംഗ് പാസായിട്ടുണ്ട്. പഠിച്ചത് ഡൽഹിയിലായിരുന്നു. എന്റെ പേരിനു മാറ്റമില്ല.”

“അപ്പോൾ ഗ്രേയ്സി എന്ന പേര് എനിക്കു ഉറപ്പിക്കാമല്ലോ?”
പുഷ്പരാജ് ഇടയ്ക്കു ചോദിച്ചു.

“ഉവ്വ്. ഞാൻ വേണമെങ്കിൽ എന്റെ സർട്ടിഫിക്കറ്റ് കാണിക്കാം.”

“അതു വേണ്ട പറഞ്ഞുകൊള്ളൂ.”

“ഞാൻ പാസായശേഷം അവിടെയുള്ള ഒരു പ്രൈവറ്റ് ആശുപത്രിയിൽ ഒരു മാസം ജോലിനോക്കി. അന്നു ഞാൻ ഒരു സ്ത്രീയുമായി പരിചയപ്പെട്ടു. അവർക്കു വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി

ധാരാളം പരിചയം ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ മുഖാന്തിരം പലരും പുറം രാജ്യങ്ങളിൽ ജോലിയ്ക്ക് പോയിട്ടുണ്ട്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ ജോലി കിട്ടുവാൻ എളുപ്പമാണെന്നും ധാരാളം ശമ്പളം കിട്ടുമെന്നും അവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അങ്ങിനെ ഞാനും അതിനു തയ്യാറായി. അവർ എന്നോടു പ്രതിഫലം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ സമ്മതിച്ചു.

എനിയ്ക്ക് ബാങ്കിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന രൂപായും ആഭരണങ്ങൾ വിറ്റു കിട്ടിയ പണവും ചേർത്ത് അവർക്ക് ഞാൻ പണം നൽകി. ഒരു മാസത്തിനകം ജോലി തരപ്പെടുത്തി എൻ. ഒ. സി. തരമാക്കാമെന്നു അവർ ഉറപ്പുനൽകി. പാസ്പോർട്ട് ഞാൻ നേരത്തെതന്നെ എടുത്തിരുന്നു.

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അവർ ബോംബെയിൽ ഉള്ള ഒരു അഡ്രസ്സ് തന്നു. അവിടെ നിന്നും അയച്ചതായ ഒരു കത്തും അതിനോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. ചില അസൗകര്യങ്ങൾ ഉള്ളതിനാൽ തൽക്കാലം അവർക്കു വരുവാൻ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു.

ഞാൻ തനിച്ച് ബോംബെയിൽ പോയി.

അവർ നൽകിയ വിലാസം ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു. അത് ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളുമായി മത്സ്യവ്യാപാരം നടത്തുന്ന ഒരു കമ്പനിയായിരുന്നു. അവിടെ ജോലിക്കാരായി സ്ത്രീകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടാഴ്ച കഴിഞ്ഞു കപ്പൽ പുറപ്പെടുകയുള്ളൂ എന്നവർ എന്നോടു പറഞ്ഞു. അതു വരെ അവിടെയുള്ള ഒരു ടൈപ്പിസ്റ്റിനോടൊത്തു താമസിക്കുവാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു തന്നു.”

“അവരുടെ പെരുമാറ്റം എങ്ങിനെയുള്ളതായിരുന്നു?” പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“വളരെ നല്ല പെരുമാറ്റമായിരുന്നു. അവിടെയാണ് എനിക്ക് അപകടം സംഭവിച്ചതും. ഇല്ലെങ്കിൽ അന്നേ ഞാൻ രക്ഷപ്പെടുമായിരുന്നു. ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു ഒരു രാത്രി ടൈപ്പിസ്റ്റ് എന്ന ഒരു യാത്രയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. വളരെ അടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ കാറിലാണ് യാത്ര ചെയ്തത്. സ്ത്രീകൾ മാത്രം താമസിക്കുന്ന ഒരു

ഹോസ്റ്റലിലാണ് ഞങ്ങൾ ചെന്നത്. അവിടെയുള്ള ചില സ്ത്രീകളും എന്നോടൊത്തു പുറപ്പെടുവാൻ തയ്യാറെടുത്തു നിൽക്കുകയായിരുന്നു. അവരൊക്കെ ഉന്മേഷവതികളായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ തിരികെ പോന്നു. അവർ എന്നെ കൊണ്ടുപോയതു ഏതോ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നുവെന്ന് പിന്നീടാണ് എനിക്ക് മനസ്സിലായത്.”

“ഒരാഴ്ചകൂടി കഴിഞ്ഞു.” അവൾ തുടർന്നു.

“ഒരു കാർ വന്നു ഞാൻ താമസിക്കുന്ന വീടിന്റെ പടിഞ്ഞാറ് വന്നുനിന്നു. അതിൽ രണ്ടു സ്ത്രീകളും രണ്ടു പുരുഷന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒരാൾ ഇറങ്ങിവന്നു ടൈപ്പിസ്റ്റുമായി സംസാരിച്ചു. കപ്പൽ രാവിലെ പുറപ്പെടുമെന്നും ഞാൻ എന്റെ അത്യാവശ്യസാധനങ്ങളുമായി ഉടൻ തിരികണമെന്നും അറിയിച്ചു. ടൈപ്പിസ്റ്റിന്റെ നിർബന്ധത്തിനു വഴങ്ങി ഞാൻ പുറപ്പെട്ടു.

കാർ തുറമുഖത്തെത്തി. പക്ഷെ, ഗൾഫിലേക്കുള്ള യാതൊരു കപ്പലുകളും ഞാൻ അവിടെ കണ്ടില്ല. നാലു കാർഗോഷിപ്പുകൾ തുറമുഖം ചേർന്നു കിടന്നിരുന്നു.”

“ഈ കപ്പലിലാണ് നിങ്ങൾക്കു പോകേണ്ടത്.”

പുരുഷന്മാരിൽ ഒരാൾ പറഞ്ഞു.

“ഈ ചരക്കു കപ്പലിലോ”

ഞാൻ തിരക്കി.

അതെയെന്നയാൾ തറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

ഒരു അപകടത്തിൽപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി എന്റെ മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു.

പക്ഷെ, ഞാൻ യാതൊന്നും പുറത്തുകാട്ടാതെ അവരോടൊപ്പം

കപ്പലിൽ കയറി. ഞങ്ങൾ കപ്പലിൽ കയറിയ ഉടൻതന്നെ

പുരുഷന്മാർ സ്ഥലം വിട്ടു. ഞങ്ങൾ ഒരു വില്ലനച്ചരക്കായി

മാറിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി എനിക്ക് ബോധ്യമായി.

പെൺവാണിഭത്തിൽ കൂടുങ്ങിയ ഒരുവളായി ഞാനും

തീർന്നിരിക്കുന്നതായി എനിക്ക് തീർച്ചയായി. പക്ഷെ, ഞാൻ

ദുർബലയായില്ല. എങ്ങിനെയെങ്കിലും രക്ഷപ്പെടണമെന്നു ഞാൻ

തീർച്ചയാക്കി.

ക്യാപ്റ്റന്റെ മുറി ഞാൻ കണ്ടുപിടിച്ചു അകത്തു കടന്നു. അയാൾ ഒരു ആംഗ്ലോ ഇന്ത്യൻ ആയിരുന്നു. എന്നെ കണ്ടയുടനെ ഇരയെ കണ്ട ചെന്നായയെപ്പോലെ നോക്കി. അയാൾ വിസ്കി കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ അയാളുടെ അടുത്തുചെന്നിരുന്നു. വിസ്കി ഗ്ലാസ്സിൽ പകർന്നു കൊടുത്തു. അയാൾ മദ്യത്തിന്റെ പിടിയിൽ അമർന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ സാവധാനം ആടി ആടി എണീറ്റ് എന്നെ കടന്നുപിടിച്ചു. ഞാൻ എതിർപ്പു പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല.

അതിനിടയിൽ ഹോട്ടലിൽ ഞാൻ ഒരു പെട്ടി മറന്നുവെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അതെടുക്കാൻ സഹായിക്കണമെന്നും പറഞ്ഞു. അയാൾ എന്റെ ആവശ്യത്തിനു വഴങ്ങിയെന്നുമാത്രമല്ല എന്നോടൊപ്പം പോരാമെന്നും സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ ഒരു കാനിൽ യാത്രതിരിച്ചു. ഒരു ടാക്സിയിലാണ് നഗരത്തിലേയ്ക്കു പോന്നത്. അപ്പോൾ സമയം രാത്രി രണ്ടുമണി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എനിക്ക് പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ഹോട്ടലിൽ കാർനിർത്തുവാൻ ഞാൻ പറഞ്ഞു. അയാൾ എന്നെ വിശ്വസിച്ച് കാനിൽത്തന്നെയിരുന്നു. ഹോട്ടലിൽ കയറിയ ഞാൻ പിന്നീട് പുറത്തുവന്നില്ല അവിടെയുള്ള ഒരു ബെയററുടെ സഹായത്തോടെ എനിയ്ക്കൊരു മുറി ലഭിച്ചു. നേരം വെളുത്തു ഞാൻ റോഡിൽ നോക്കിയപ്പോൾ ആ കാർ കണ്ടില്ല. അന്ന് എന്നെ തുറമുഖത്തേയ്ക്കു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയ രണ്ടുപേരിൽ ഒരാളാണ് അടുത്ത മുറിയിൽ താമസിക്കുന്ന ആൾ. അന്നത്തെ സംഭവത്തിനുശേഷം ഞാൻ എന്റെ വേഷത്തിലും മറ്റും മാറ്റം വരുത്തി. ഇപ്പോൾ അയാൾ എന്നെ തിരിച്ചറിയുകയില്ല. കഴിഞ്ഞ ദിവസം ഞാൻ അയാളെ ഈ ഹോട്ടലിൽ വെച്ചു വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടി. അയാളോടൊപ്പം രണ്ടു സ്ത്രീകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ പ്രായംചെന്നതായിരുന്നു. ചെറുപ്പക്കാരിയെ അടുത്ത ദിവസം കാണാതായി. ആ സ്ത്രീയാണ് കഴിഞ്ഞദിവസം പാറക്കെട്ടിൽ മരിച്ചുകിടന്നത്. അന്നു മുതൽ ഞാൻ അയാളെ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. അയാൾക്ക് ഇവിടെ അടുത്തൊരു പഴയ കെട്ടിടവുമായി ബന്ധമുണ്ട്. എന്നാൽ ആ കെട്ടിടത്തിൽ ആരും താമസമില്ല.”

അവൾ പറഞ്ഞു നിറുത്തി.

അവൾ പറഞ്ഞതൊക്കെ ശരിയായിരിക്കുമെന്ന് പുഷ്പരാജിനു തോന്നി. അടുക്കും ചിട്ടയും അതിനുണ്ടായിരുന്നു. ബോംബെയിൽ അവൾ പറഞ്ഞ ചെമ്മീൻ കമ്പനി പുഷ്പരാജിന് അറിയാമായിരുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് ചില സംശയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു പണ്ടേയുണ്ടായിരുന്നു. അതു മാത്രമല്ല ഒരു കെട്ടിടത്തെക്കുറിച്ച് അവൾ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഇവിടെ ഗ്രേഡ്സി എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ നേഴ്സിംഗ് ഹോമിൽ ജോലി ചെയ്യുന്നു. ഈ മനുഷ്യനെ കണ്ടുമുട്ടിയശേഷം ഞാൻ അവധിയിലാണ്. അയാളെ പിൻതുടരുന്നത് ഒരു രസമായി എനിക്കു തോന്നുന്നു. എവിടെയെങ്കിലും വച്ച് ഞാൻ അയാളെ പിടിക്കും !”

“എന്തിനാണ് അയാളോടുമാത്രം ഇത്ര വൈരാഗ്യം?”

“അയാളെ പോലീസിൽ ഏൽപ്പിച്ചാൽ ഈ സംഭവങ്ങളുടെ തിരശ്ശീലമാറുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.”

“പക്ഷെ, അയാളെ അറസ്റ്റുചെയ്യുവാൻ തക്ക തെളിവുകൾ ഇതുവരെ ഗ്രേഡ്സി പറഞ്ഞതിൽ അടങ്ങിയിട്ടില്ല. അതിനു ആവശ്യമായത് ആ മരണത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കുകയെന്നുള്ളതാണ്. അതിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ ഒന്നു കൂടി ചോദിയ്ക്കട്ടെ.”

“എന്താണ്?”

അവൾ തിരിഞ്ഞ് പുഷ്പരാജിനു അഭിമുഖമായി നിന്നു.

“അന്നൊരു രാത്രിയിൽ പാറക്കെട്ടിൽവെച്ച് എനിക്കുണ്ടായ അപകടത്തെക്കുറിച്ച് ഗ്രേഡ്സി ഓർക്കുന്നുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്. ഞാൻ മന:പൂർവ്വമാണ് താങ്കളെ അങ്ങോട്ടുകൊണ്ടുപോയത് അവിടെ ഒന്നുരണ്ടു രാത്രി അടുപ്പിച്ച് ബോട്ടുവരുന്നത് ഞാൻ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതെന്താണെന്ന് കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ വേണ്ടിയാണ് താങ്കളെ ഞാൻ ക്ഷണിച്ചത്. അപ്പോഴും താങ്കൾ ആരാണെന്നു എനിക്ക് അറിയാമായിരുന്നു.”

“എന്നിട്ട് എന്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞില്ല?”

“അപ്പോൾ എനിക്കു അങ്ങനെ തോന്നി. താങ്കൾ പറഞ്ഞ കള്ളക്കഥ ഞാൻ വിശ്വസിച്ചതായി നടിച്ചുവെങ്കിലും വീണ്ടും കണ്ടുമുട്ടാമെന്നുള്ള പ്രതീക്ഷ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.”

“പക്ഷെ അന്നു ഗ്രേയ്സി എന്നോടു പറയാതെ പോയത് എന്തുകൊണ്ടായിരുന്നു?”

“അതൊരു രസകരമായ കഥയായിരുന്നു. അടുത്ത മുറിയിൽ താമസിക്കുന്ന ആളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ പറഞ്ഞല്ലോ. ഞാൻ പോയതിന്റെ തലേ രാത്രിയിൽ അയാളെ കാണുവാൻ ഒരു വൃദ്ധസ്ത്രീ വരുമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്നല്ലോ?

അവർ വന്നിരുന്നു. അവരോടൊപ്പം ഒരു യുവതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. അയാളെ കണ്ടതിനുശേഷം അവർ മടങ്ങി. അവരെ പിന്തുടരുകയായിരുന്നു എന്റെ ലക്ഷ്യം. പക്ഷെ, ഇവിടെവരെ ഞാൻ അവരെ അനുധാവനം ചെയ്തു. പക്ഷെ അവർ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു കടന്നുകളഞ്ഞു. ആ സ്ത്രീ ഈ കഥയിലെ ഒരു പ്രധാന കണ്ണിയാണ്.”

“എന്നെ എന്തുകൊണ്ട് അറിയിച്ചില്ല?”

“എന്ത്?”

“അവരെ പിൻതുടരുന്ന കാര്യം?”

“ഞാൻ താങ്കളെ തിരക്കി ഹോട്ടലിൽ വന്നിരുന്നു. താങ്കൾ ഉറക്കമാണെന്നു ബോധി പറഞ്ഞു. ”

“എന്നെ അറിയിക്കേണ്ടതായിരുന്നു”

“കഴിഞ്ഞതിനെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞിട്ടെന്തുകാര്യം?”

“ആ മോട്ടോർ സൈക്കിൾക്കാരനെ എന്തുകൊണ്ടു കബളിപ്പിച്ചു?”

പത്ത്

അയാളും ഇതിൽ ഒരു കണ്ണിയാണ്. അയാളുമായി സംസാരിച്ച

ദിവസമാണ് ആ സ്ത്രീ മരണമടഞ്ഞത്. അയാൾ ഒരു ബോട്ട്മെൻ ആണെന്നു ഞാൻ സംശയിക്കുന്നു. അവർ തമ്മിൽ നടന്ന സംസാരം എന്താണെന്നറിയുവാനുള്ള വഴി ഞാൻ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

“എങ്ങനെ?”

ഒരു ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ അവിടെവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ശബ്ദം കേൾക്കുമ്പോൾ മാത്രം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒന്ന്, അതു താങ്കളുടെ സ്നേഹിതൻ തന്നെയാണ്.”

“ഡിക്റ്റീവ് സുധീരോ?”

“അതെ.”

“അദ്ദേഹവുമായി എങ്ങിനെ പരിചയപ്പെട്ടു?”

അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ഇതിനുമുമ്പ് കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാൻ സ്വയം പരിചയപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഏൽപ്പിച്ച ജോലി ഞാൻ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്തു.”

“ആ ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ എങ്ങിനെയാണ് പുറത്തെടുക്കുക” പുഷ്പരാജ് ചിന്തിച്ചു.

പെട്ടെന്ന് ഒരു യൂക്തി തോന്നി. അദ്ദേഹം കാന്റീനിലേയ്ക്കുള്ള ബെല്ലിൽ വിരൽ അമർത്തി.

രണ്ടു മിനിറ്റിനകം ബയറർ സ്ഥലത്തെത്തി.

“ഇതാ, ഇതു കയ്യിൽ ഇരിക്കട്ടെ, രണ്ടു മിനിറ്റു സമയത്തേക്ക് നിങ്ങളുടെ യൂണിഫോം എനിക്ക് തരണം.”

പുഷ്പരാജ് ഒരു നോട്ട് അയാളുടെ കയ്യിൽ വെച്ചു കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

അയാൾ അഴിച്ചുകൊടുത്ത യൂണിഫോം പുഷ്പരാജ് ധരിച്ചു.

ചുരുണ്ട മുടിയുള്ള വിഗ് അഴിച്ചു പകരം വേറൊന്നു വെച്ചു.

കണ്ണടമാറ്റി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അദ്ദേഹം ഒരു ഹോട്ടൽ ബോയി ആയിത്തീർന്നു.

“നിങ്ങൾ ഇവിടെ നിൽക്കൂ. ഞാൻ ഇതാ വരുന്നു”

പുഷ്പരാജ് ഇറങ്ങിപ്പോയി.

“അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ എത്തുമോ?” അയാൾ ഗ്രേസിയോടു

ചോദിച്ചു.

“അല്പം താമസിച്ച്േക്കും. നിങ്ങൾ പോയി വിശ്രമിക്കൂ, ഇതാ ഈ ലൂക്കി എടുത്തുകൊള്ളൂ ”

ഗ്രേയ്സി ട്രൗസറും ബനിയനും ധരിച്ചു കൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന അയാൾക്ക് ലൂക്കി നൽകി.

രൂപാ മടിയിൽ തിരുകിക്കൊണ്ട് അയാൾ മുറിവിട്ടുപോയി.

പുഷ്പരാജ് പതിനാറാം നമ്പർ മുറിയുടെ വാതിൽക്കലുള്ള ബെല്ലിൽ വിരൽ അമർത്തി. വാതിൽ തുറക്കപ്പെട്ടു. ഫ്ലോറിഡ ആയിരുന്നു വാതിൽ തുറന്നത്.

“വരു ഞങ്ങൾ വിളിക്കുവാൻ ഭാവികുകയായിരുന്നു.”

അവൾ പറഞ്ഞു.

പുഷ്പരാജ് അകത്തുകയറി ടീപ്പോയിൽ കണ്ണോടിച്ചു. ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ അവിടെത്തന്നെയുണ്ട്.

“രണ്ടുലാർജ് വിസ്കി, കൂടെ ന്റ്സും വേണം.”

മധ്യവയസ്കൻ ഓർഡർ നൽകി. ആഷ് ട്രെയിൽ ആയിരുന്നു ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ

ആഷ് ട്രെയിൽ സിഗരറ്റിന്റെ ചാരം നിറഞ്ഞിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് അതു കയ്യിൽ എടുത്തു.

“Remove that ash”

മധ്യവയസ്കൻ പറഞ്ഞു.

“Yes sir”

പുഷ്പരാജ് ആഷ് ട്രെയുമായി പുറത്തുകടന്നു മുറിയിലെത്തി.

“എങ്ങിനെ സാധിച്ചു?”

ഗ്രേയ്സി സന്തോഷത്തോടെ ചോദിച്ചു.

“അവർ എന്നെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് ബയറർക്കുവേണ്ടി ബെൽ അമർത്തി.

അയാൾ ലൂക്കിയുടുത്തുകൊണ്ട് കയറിവന്നു.

“ഇതാ നിങ്ങളുടെ വേഷം, പിന്നെ വേറൊന്ന് അടുത്ത മുറിയിൽ രണ്ടു ലാർജ് വിസ്കിയും ന്റ്സും കൊടുക്കണം. ഇതാ ഈ

ആഷ്ട്രിയം വച്ചേക്കണം, ഇതിനുമുമ്പു വന്ന ആളെ തിരക്കിയാൽ അയാളുടെ ഡ്യൂട്ടി അവസാനിച്ചതായി പറയണം. ഈ രൂപകൂടി ഇരിക്കട്ടെ.”

പുഷ്പരാജ് അയാൾക്കു വീണ്ടും പണം നൽകി.

അയാൾ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തി. പുഷ്പരാജ് നൽകിയ ആഷ്ട്രിയമായി പുറത്തേയ്ക്കുപോയി.

“താങ്കളെ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നുവോ?”

ഗ്രേയ്സി ചോദിച്ചു.

“എന്നെയല്ല ഒരു ബോയിയെ, ഞാൻ വേഷമൊന്നുമാറട്ടെ.”

പുഷ്പരാജ് തന്റെ യഥാർത്ഥവേഷത്തിലായി.

“ആഷ്ട്രിയലുള്ള ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ എടുക്കൂ.”

ഗ്രേയ്സി പറഞ്ഞു.

പുഷ്പരാജ് ആഷ്ട്രിയുടെ അടിയിൽ ഭദ്രമായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ചെറിയ ടേപ്പ് റെക്കോർഡർ പുറത്തെടുത്തു റീവൈൻഡ് ചെയ്തശേഷം അദ്ദേഹം അടുത്ത ബട്ടൺ അമർത്തി.

“ഞാൻ ഡ്രസ്സ് മാറട്ടെ, സോണി അവിടെയിരിക്കൂ.”

റെക്കോർഡർ ശബ്ദിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു.

“അവൻ അവിടെ വന്നിരുന്നു, ഇല്ലേ.?”

“വന്നിരുന്നു.” സ്ത്രീശബ്ദം.

“നിന്നിൽനിന്ന് എന്തെങ്കിലും രഹസ്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയോ?”

“ഒരിക്കലും ഇല്ല.”

(കോളിംഗ് ബെല്ലിന്റെ ശബ്ദം)

“അതാ അയാൾ വന്നുകഴിഞ്ഞു. ഒരു “നൂയിസൻസ്” ആണയാൾ. ആ പണം പോരെന്നാണ് പറയുന്നത്.”

(വാതിൽ തുറക്കുന്ന ശബ്ദം)

“ഹലോ! ഞങ്ങൾ കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു.”

(ബൂട്ടിന്റെ ശബ്ദം-)

“ഞാൻ അല്പം താമസിച്ചുപോയി.”

(പുതിയ മനുഷ്യന്റെ ശബ്ദം)

“ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് നിങ്ങളോട് ആരെങ്കിലും സംസാരിച്ചുവോ?”

“എന്നോടെന്തിനു സംസാരിക്കുന്നു?”

“അല്ല, പോലീസ് നിങ്ങളെ അന്വേഷിക്കുന്നുണ്ട് ”

“കൊള്ളാം, നല്ലകഥ, എന്നെയെന്തിനു പോലീസ് അന്വേഷിക്കുന്നു. ഞാൻ ബോട്ട് ഓടിക്കുക മാത്രമെ ചെയ്തുള്ളൂ, നിങ്ങൾ കൊല്ലാൻ താമസിച്ചു. ഇല്ലെങ്കിൽ അത്ര ദൂരം പോകേണ്ട ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു.”

“നമ്മെ പിന്തുടർന്ന ബോട്ട് പോലീസ് ബോട്ട് ആയിരുന്നു.”

“അതുകൊണ്ടല്ലേ അത്രയും ദൂരം പോകേണ്ടിവന്നത്.”

“പക്ഷെ പോലീസ് നിങ്ങളെ ചോദ്യം ചെയ്തെന്നുവരും. അതിൽ നിങ്ങൾക്കും ഒരു പങ്കുണ്ട്.”

“ഇല്ല. നിങ്ങൾ ഓഫർ ചെയ്ത വകയിൽ ഇനിയും പണം തരാറുണ്ട്. അതു തന്നെ മതിയാവൂ.”

“ഞങ്ങൾ അതെക്കുറിച്ച് സംസാരിച്ചു. പക്ഷെ സമ്മതിക്കുന്നില്ല.”

“ആരു സമ്മതിച്ചാലും എനിക്കു വിരോധമില്ല.”

(ബൂട്ടിന്റെ സ്വരം)

“നാളെ രാത്രി ഞാൻ വരും ”

(വാതിൽ അടയ്ക്കുന്ന ശബ്ദം)

“ഇനിയൊന്നെ ചെയ്യാനുള്ളൂ.”

(പുരുഷശബ്ദം)

“എന്താണ്?” (സ്ത്രീസ്വരം)

“അയാളെ വകവരുത്തുക. ആ ജോലി സോണിയുടേതാണ്. അതും നമ്മുടെ പാലസിൽവെച്ച്. നാളെ രാത്രി അയാൾ വരുമ്പോൾ നീ അയാളെ കൂട്ടി പാലസിൽ എത്തുക.”

നീണ്ട നിശബ്ദത

“ഒരു വിസ്കികൂടി കിട്ടിയാൽ നന്നായിരുന്നു”

പുഷ്പരാജ് ടേപ്കോർഡർ ഓഫ് ചെയ്തു.

“എവിടെയാണീ പാലസ്?”

“അതാണ് ഞാൻ ആദ്യം സൂചിപ്പിച്ച രഹസ്യസ്ഥാനം.”

“അങ്ങോട്ടുള്ള വഴി ഗ്രേഡ്സിക്ക് നിശ്ചയമുണ്ടല്ലോ?”

“ഉണ്ട്. നമുക്ക് ഇപ്പോൾത്തന്നെ അവിടെ പോകാം.”

“അവിടെ നാം എന്തു പറഞ്ഞുചെല്ലും?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“അത് ഒരു വിശ്രമസങ്കേതം കൂടിയാണ്. അപൂർവ്വമായി ആളുകൾ അവിടെ താമസിക്കാറുണ്ട്. ഒരു സ്ത്രീകൂടിയുണ്ടെങ്കിൽ അവിടെയുള്ള വാച്ചർ എന്തായാലും സമ്മതിക്കും.”

“അതെന്താണ്?”

“കൂടുതൽ പണം കിട്ടുമെന്ന് അയാൾക്കറിയാം.”

“അങ്ങിനെ നാം അവിടെപോകണോ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“പോകുന്നത് മറ്റാരുമല്ലല്ലോ ഒരാൾ പ്രശസ്ത ഡിറ്റക്ടിവ് ആയ പുഷ്പരാജ് കൂടെയുള്ളത് ഗ്രേഡ്സിയെന്ന നഴ്സ്.”

അവൾ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ശരി സമ്മതിച്ചു. പക്ഷെ മറ്റു കുഴപ്പങ്ങൾ എന്തെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ?”

പുഷ്പരാജ് തിരക്കി.

“അതിനുള്ള വഴി ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. മുറിയെടുത്തശേഷം വാച്ചർ അറിയാതെ ഞാൻ അവിടെനിന്നും തിരിച്ചുപോരാം. ഇല്ലെങ്കിൽ ആപത്തു സംഭവിക്കുവാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. താങ്കൾ മാത്രമല്ലേയുള്ളൂ.”

“ശരിയാണ്. കാർ ഉടൻ തിരിച്ചയക്കേണ്ട, വേറൊന്നുകൂടി ചെയ്യാം. ഗ്രേഡ്സി തന്നിട്ടു തിരികെ പോരേണ്ട. എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് ഇവിടെയുണ്ട്. രഘു.

അവൻ നല്ല ഒരു ഡ്രൈവറാണ്. കാര്യം നമുക്കെടുക്കാം. എന്റെ സുഹൃത്ത് ഒരു ഡോക്ടർ ഉണ്ടിവിടെ. ഡോക്ടർ ബാലചന്ദ്രൻ. ഒരു പ്രൈവറ്റ് ഹോസ്പിറ്റൽ നടത്തുകയാണ്. ”

പുഷ്പരാജ് അപ്പോൾത്തന്നെ ഡോക്ടർ ബാലചന്ദ്രനും രഘുവിനും ഫോൺ ചെയ്തു.

“ഈ പാലസ് ഗ്രേയ്സി എങ്ങിനെയാണ് കണ്ടുപിടിച്ചത്”
പുഷ്പരാജ് തിരക്കി.

“ഞാൻ ഇപ്പോൾ ജോലിചെയ്യുന്ന ഹോസ്പിറ്റലിൽ ഒരു ഡോക്ടർ ഉണ്ട്. പേരു ഞാൻ വെളിപ്പെടുത്തുകയില്ല. അദ്ദേഹം എന്നെ ഒരു പിക്നിക്കിനു ക്ഷണിച്ചു. പിണക്കങ്ങളല്ലോ എന്നുകരുതി ഞാൻ കൂടെപോയി. ചെന്നെത്തിയതു അവിടെയായിരുന്നു. അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ ഇഷ്ടൻ ഭാവമാറ്റം ഉണ്ടായി. പക്ഷെ ഞാൻ വിട്ടു കൊടുക്കുമോ, എന്റെ കയ്യിൽ ഒരു തോക്കുണ്ട്. ഇതാണ് ” ഗ്രേയ്സി തന്റെ വാനിറ്റി ബാഗിൽ നിന്നും ഒരു കൈത്തോക്കു പുറത്തെടുത്തു.

“ഇതു ശരിയായ തോക്കൊന്നുമല്ല. മോഡലാണ്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇതു ധാരാളം മതി. ഇതു ചൂണ്ടി പുറത്തിറക്കി കാറിൽ കയറി ഞാൻ പിൻസീറ്റിൽ ഇരുന്നു. ഞാൻ പറയുന്നതനുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ നമുക്കൊരുമിച്ച് കാറപകടത്തിൽ മരിക്കാമെന്നു മുന്നറിയിപ്പു നൽകി. ജീവിക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം എന്നെ അനുസരിച്ചു. അങ്ങിനെ ഞങ്ങൾ സസുഖം ഇവിടെ തിരിച്ചെത്തി.”

അവൾ വിശദീകരിച്ചു,

“പക്ഷെ ഒരു കാര്യം. ഈ ടേപ്പ് റെക്കോർഡറിൽ പറഞ്ഞ പാലസ് തന്നെയാണ് അതെന്നുള്ളതിനു ഉറപ്പെന്താണ്?”

“താങ്കൾ ഒരു വല്ലാത്ത ചോദ്യമാണ് എന്റെ നേർക്കിട്ടത്. ഞാനും ഡോക്ടറും അവിടെ ചെന്നില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ ആ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ അവിടെയെത്തിയപ്പോൾ അടുത്ത മുറിയിലുള്ള സ്ത്രീ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. അവൾ വാച്ചറുമായി സംസാരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോഴാണ് ഞങ്ങൾ അവിടെയെത്തിയത്. പക്ഷെ ഇപ്പോൾ ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ അവൾ എന്നെ തിരിച്ചറിയുകയില്ല. ഞാൻ അന്ന് ബ്രൗൺ നിറത്തിലുള്ള വിഗ് വച്ചിരുന്നു, ഒരു കണ്ണടയും. ഇപ്പോൾ അതൊന്നും എനിക്കില്ലല്ലോ.”

ബെൽ മുഴങ്ങിയപ്പോൾ അവർ സംസാരം നിർത്തി, വാതിൽ തുറന്നപ്പോൾ രഘു പുറത്തുനിൽക്കുന്നു.

“കാർ കൊണ്ടുവന്നിട്ടുണ്ട് സാർ.”

“രഘു കയറിയിരിക്കൂ. ഞങ്ങൾ ഇതാ വരുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് ഡ്രസ്സ് മാറുവാൻ അടുത്ത മുറിയിലേയ്ക്കു കയറി. അത്യാവശ്യസാധനങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു ബ്രീഫ്കെയ്സുമായി അദ്ദേഹം യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറായി.

അവർ പുറത്തിറങ്ങി.

മണി ഒമ്പത് മുപ്പത്.

നീയോൺ വെളിച്ചം പരന്നിരുന്ന നഗരവീഥിയിലൂടെ കാർ പാഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നു. എഴുപതടി റോഡിലൂടെ കാർ വടക്കോട്ടുപോയി, വലതുവശത്തേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു. പത്തു കിലോമീറ്റർ കാർ പോയശേഷം വീണ്ടും വലതുവശത്തേയ്ക്ക് സ്ലിയറിംഗ് കറങ്ങി. വളവുകൾ പലതും പിന്നിട്ടശേഷം ആൾതാമസം തീരെയില്ലാത്ത ഒരു ചെമ്മൺപാതയിലൂടെ പൊടിപറത്തിക്കൊണ്ട് കാർ കുതിച്ചു. പറക്കിമാവുകൾ ഇരുവശവും വളർന്നുനിൽക്കുന്ന ആ പ്രദേശത്ത് ഒരു വിളക്കുപോലും അവർക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

“ആ കാണുന്ന മൊട്ടക്കുന്നിൻപുറത്ത് ഒരു വെളിച്ചം കാണുന്നില്ലേ? അവിടെയാണ് നമുക്ക് എത്തേണ്ടത്.”

“അവിടെയൊരു പഴയ കൊട്ടാരമുണ്ട്.” പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“എന്ത്? താങ്കൾക്ക് ആ സ്ഥലം പരിചയമുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട് ഗ്രേയ്സി. ഞാൻ ഒരിക്കൽ ആ സ്ഥലം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരിക്കൽ മാത്രം. തനിയെ കാർ ഓടിച്ചുപോയതാണ്. ഏതോ പഴയ രാജാവിന്റെ വകയാണത്. അപ്പോൾ അത് സൂക്ഷിക്കുവാൻ ഒരാളുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വൃദ്ധൻ. വെളുത്തു നീണ്ട ഒരാൾ. അയാളുടെ പുരികക്കൊടികൾക്കുടി പതിഞ്ഞപോലെയിരുന്നു.”

“എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെയാൾ ഒരു തടിയനാണ്. കാഴ്ചയിൽ ഒരു വീപ്പയാണെന്നു തോന്നും. പരുപരുത്തസ്വരമുള്ള ഒരു മനുഷ്യൻ.”

അവൾ കാറ്റിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന തലമുടി ഒതുക്കിവെച്ചു.

“അതിന്റെ മുകളിൽ കയറിയാൽ താഴെനിന്ന് ആരുവന്നാലും

കാണുവാൻ കഴിയും. അതും ഒരു രക്ഷയായി.”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

കാർ വളവുതിരിഞ്ഞ പാതയിലൂടെ കയറ്റം കയറിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

“നാം മുകളിലെത്തിയിരിക്കുന്നു.”

രഘു മുഖം നോക്കാതെ പറഞ്ഞു.

“ഇതൊരു വല്ലാത്ത സ്ഥലമാണ്. ഒരു കാര്യം ചെയ്യൂ, രഘു ഈ സ്ത്രീയേയും കൊണ്ടു മടങ്ങിക്കൊള്ളൂ. എന്നെ ആ കൊട്ടാരത്തിനുമുന്നിൽ ഇറക്കിവിട്ടാൽ മതി.”

പുഷ്പരാജ് നിർദ്ദേശിച്ചു.

“ഇതൊരു അപകടം പിടിച്ച സ്ഥലമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്നുന്നു. ഗ്രേയ്സി എന്നോടൊപ്പമുണ്ടെങ്കിൽ അത് എനിക്കൊരു ഭാരമാണ്. മാത്രമല്ല സമയം വളരെയായിരിക്കുന്നു. ഞാൻ നാളെത്തന്നെ മടങ്ങിയെത്താം ”

“താങ്കൾ തനിച്ചിവിടെ കഴിയുമോ? ”

നിരാശകലർന്ന സ്വരത്തിൽ ഗ്രേയ്സി ചോദിച്ചു.

“നാളെ രാത്രി അവർ അവിടെനിന്നു വന്നതിനുശേഷം.”

“താങ്കളുടെ ഇഷ്ടം. ഞാൻ ഹോട്ടലിൽ തന്നെ കാണും.”

അവൾ താണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

കാർ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പടിക്കൽ എത്തി. പുഷ്പരാജ് വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തിറങ്ങി.

“നിങ്ങൾ പൊയ്ക്കൊള്ളൂ. ഗുഡ്നൈറ്റ്. ”

പുഷ്പരാജ് കൈവീശി.

കാറിന്റെ പിന്നിലുള്ള ചുവന്ന വെളിച്ചം അപ്രത്യക്ഷമായപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് കൊട്ടാരത്തിന്റെ നേർക്കു നടന്നു.

സ്വീകരണമുറിയിൽ ഒരു വിളക്ക് തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് ജനാലയുടെ ചില്ലിൽകൂടി പുഷ്പരാജ് കണ്ടു. ആകപ്പാടെ ആ സ്ഥലം ഭീകരമായിരുന്നു. കൊട്ടാരത്തിന്റെ അങ്കണത്തിൽ വളർന്നു മുറ്റിനിന്നിരുന്ന ഒരു വൻവൃക്ഷത്തിന്റെ പടർന്ന ശാഖകൾ ആകാശത്തിൽ പ്രകാശിച്ചുനിന്നിരുന്ന നിലാവിന്റെ കിരണങ്ങളെ ആവാഹിച്ചാതുകിയിരുന്നു. ഇരുൾ

അടിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്ന ആ കെട്ടിടത്തിന്റെ ചെറുവരാന്തയിൽ കയറി പുഷ്പരാജ് തന്റെ പെൻ ടോർച്ച് തെളിച്ചു. അകത്തുള്ള മണിയുടെ ചങ്ങല അപ്പോഴും അവിടെ ഞാനുകിടന്നിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് ചങ്ങലയിൽ പിടിച്ചു വലിച്ചു. ചില്ലിൽകൂടി അദ്ദേഹം അകത്തേയ്ക്കു നോക്കി.

വിശാലമായ സ്വീകരണമുറിയുടെ വലതുവശത്തുള്ള വാതിൽതുറന്നു ഒരു വലിയ മനുഷ്യൻ പുറത്തുവന്നു. അയാൾ കരിപിടിച്ചു പ്രകാശം പുറത്തേയ്ക്കു വരുവാൻ അറച്ചുനിൽക്കുന്ന ഒരു റാന്തൽ വിളക്ക് കയ്യിൽ തൂക്കിപ്പിടിച്ചിരുന്നു.

സ്വീകരണമുറിയിലെ വിളക്കിന്റെ പ്രകാശം അയാളുടെ മുഖത്തു പിണഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ നെറ്റി ചുളിച്ചു.

“ആരാണത്?”

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“വാതിൽ തുറക്കൂ.... ഞാൻ തന്നെയാണ്.” അധികാരസ്വരത്തിൽ പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

അയാൾ വാതിൽ തുറന്നു.

“നിങ്ങൾ എവിടെനിന്നു വരുന്നു?”

അയാൾ പരുക്കൻമട്ടിൽ ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടി പറയാതെ പുഷ്പരാജ് അകത്തുകടന്നു.

പുഷ്പരാജിന്റെ തീക്ഷ്ണമായ നോട്ടത്തിൽ അയാൾ അമർന്നു പോയിരുന്നു.

“ഈ രാത്രിയിൽ നിങ്ങൾ എന്തിനിവിടെ വന്നു?”

അയാൾ അല്പം പതിഞ്ഞ സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ നിങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങിയതാണ്.”

“എന്നെ അന്വേഷിച്ചോ?”

അയാൾ അത്ഭുതത്തോടെ ചോദിച്ചു.

“അതെ”.

പുഷ്പരാജ് സ്വീകരണമുറിയിലെ സോഫയിൽ ഇരുന്നു.

“ഇരിക്കുക, നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ എല്ലാം അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ ഈ സ്ഥാപനം നിങ്ങൾക്കു സ്വന്തമായി നൽകുവാൻ പോവുകയാണ്. അതിനെക്കുറിച്ച് സംസാരിക്കുവാനാണ് ഞാൻ വന്നത്. ഇനിയെങ്കിലും നിങ്ങൾ സമാധാനമായി ഇരിക്കൂ.”

പുഷ്പരാജിന്റെ സംസാരം കുറിക്കുകൊണ്ടു.

അയാളുടെ മുഖം സന്തോഷം കൊണ്ടുവികസിച്ചു.

“ഇരിക്കൂ. താങ്കൾക്ക് എന്താണ് വേണ്ടത്? സ്കോച്ച് ഇരിപ്പുണ്ട്. കൂടെ ഉണങ്ങിയ മ്ലാവിന്റെ ഇറച്ചിയും വരുത്തേക്കാം. പത്തുമിനിറ്റു ക്ഷമിച്ചാൽ മതി.”

അയാൾ തിരിഞ്ഞു.

“നിൽക്കൂ, അതിനുമുമ്പ് എനിക്കു താമസിക്കുവാൻ ഒരു മുറി ശരിയാക്കൂ. ഞാൻ ആകെ ക്ഷീണിച്ചിരിക്കുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് ആലസ്യഭാവം പ്രകടിപ്പിച്ചു.

“വരൂ. നമുക്ക് രണ്ടാം നിലയിൽ പോകാം. രാജ കുടുംബത്തിൽ നിന്നും വരുമ്പോൾ താമസിക്കാവുന്ന മുറിതന്നെ താങ്കൾക്കുതരാം. താങ്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആളല്ലേ?”

അയാൾ വിളക്കുമായി ഗോവണിയുടെ നേർക്കു നടന്നു.

ബ്രീഫ്കെയ്സുമെടുത്ത് പുഷ്പരാജ് അയാളെ അനുഗമിച്ചു.

ഗോവണിപ്പടി ചവിട്ടി അവർ മുകളിലത്തെ നിലയിലെത്തി.

വലതുവശത്തേയ്ക്ക് തിരിഞ്ഞു രണ്ടാമത്തെ മുറിയുടെ വാതിൽ അയാൾ തുറന്നു.

“ഇതാണ് താങ്കൾക്കുള്ള മുറി.”

അയാൾ പറഞ്ഞു. ഇരുളടഞ്ഞ ആ മുറിയിലേയ്ക്കു പുഷ്പരാജ് നോക്കി.

പതിനൊന്ന്

അയാൾ കയ്യിലിരുന്ന വിളക്കുമായി അകത്തേയ്ക്കു പ്രവേശിച്ചു.

“കടന്നുവരു, ഇതിനകത്തു ആൾ താമസിച്ചിട്ട് വർഷങ്ങളോളമായി.”

ജനാലകൾ തുറക്കുന്നതിനിടയിൽ അയാൾ പറഞ്ഞു.

പുഷ്പരാജ് മുറിക്കുള്ളിൽ കടന്നു. അതിനുള്ളിൽ മടുപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഗന്ധം തങ്ങിനിന്നിരുന്നു. ജനാലകൾ തുറന്നപ്പോൾ ആർത്തിയോടെ കടന്നുവന്ന തണുത്ത കാറ്റ് മുറിക്കുള്ളിലുള്ള കനംതൂങ്ങിയ അന്തരീക്ഷത്തെ ചലിപ്പിച്ചു.

“ഈ മണം ഇപ്പോൾ മാറിക്കൊള്ളും.”

അയാൾ മേശപ്പുറത്തിരുന്ന ഒരു പഴയ വിളക്കിന്റെ ചിമ്മിനി ഉയർത്തിയെടുത്തശേഷം തീപ്പെട്ടിയുറച്ചുകൊള്ളുത്തി.

“എണ്ണ കുറവായിരിക്കും. ഈ വിളക്ക് ഇവിടെയിരിക്കട്ടെ. ഞാൻ ഇതിനുള്ളിൽ എണ്ണയൊഴിച്ചശേഷം താങ്കൾക്കുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങളുമായി മടങ്ങിയെത്താം.”

അയാൾ മറുപടിക്കു കാത്തുനിൽക്കാതെ മുറി വിട്ടുപുറത്തുപോയി.

യക്ഷിക്കഥയിലെ മുറിപോലെ തോന്നിക്കുന്ന അതിനുള്ളിൽ പുഷ്പരാജ് ഒരു അവലോകനം നടത്തി. ചുവരോടുചേർന്ന ചിത്രപ്പണി ചെയ്ത ഒരു കണ്ണാടി അലമാര, കൊത്തുപണികൾകൊണ്ടു മനോഹരമാക്കിയ ഒരു കട്ടിൽ, ഒരു സോഫാ, ഒരു കസേര, ഒരു മേശ ഇത്രയുമെ അതിനുള്ളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൂടാതെ ചുവരിൽ പിടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഒരു എണ്ണച്ചായാചിത്രവും. അതൊരു രാജാവിന്റെയാണെന്ന് ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ തന്നെ മനസ്സിലായി. ചിലന്തിവലകൾകൊണ്ട് ചിത്രം അവ്യക്തമായിരുന്നു.

ആ മുറിയിൽ ആകെ ഒരു വാതിൽ മാത്രമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ ജനാലകൾക്കു കമ്പികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനാലവഴി പുഷ്പരാജ് പുറത്തേക്ക് കണ്ണോടിച്ചു. കയ്യെത്തിയാൽ പിടിക്കാവുന്ന പാകത്തിൽ ഒരു വൃക്ഷശിഖരം ഉണ്ട്. വേണ്ടി വന്നാൽ അതിൽ കൂടി പുറത്തേക്കിറങ്ങാമെന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു.

മുറിയ്ക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന ഗന്ധം മാറിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പുഷ്പരാജ് കസേരയിലെ പൊടിതട്ടിക്കളഞ്ഞശേഷം ഇരുന്നു. എതിർ വശത്തുള്ള ചുവരിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഴൽ ഇളകി. അതിനുള്ളിൽ കയറിയപ്പോൾ മുതൽ അദ്ദേഹത്തെ ഒരു അസ്വസ്ഥത വലയം ചെയ്തിരുന്നു. ആ കെട്ടിടത്തിനു അറുപതിലധികം മുറികൾ കാണുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അതിനുള്ളിൽ താനും വാച്ചറും മാത്രമേ ഉള്ളുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹമായ ഒരു ശക്തി അദ്ദേഹത്തെ ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു.

“അയാൾ വന്നിരുന്നെങ്കിൽ!”

പുഷ്പരാജ് ആഗ്രഹിച്ചു. നരകത്തിൽ തനിച്ചു കഴിയുന്നതിനേക്കാൾ ഭേദം ഒരു പിശാചുംകൂടി കൂട്ടിനുണ്ടെങ്കിൽ അതൊരു ആശ്വാസമാണല്ലോ എന്നദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു.

എന്തെങ്കിലും കഥകൾ ഈ കെട്ടിടത്തെ ചുറ്റിപ്പറ്റി കാണാതിരിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. അയാൾ വരുമ്പോൾ ചോദിക്കാമെന്നു കരുതി ഏകാന്തത അകറ്റുവാൻ ഒരു സിഗരറ്റിനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു പുഷ്പരാജ് ഇരുന്നു.

പതിനഞ്ചു മിനിറ്റിനുള്ളിൽ പൊട്ടിക്കാത്ത ഒരു സ്കോച്ച് വിസ്കിയും ഒരു മഗ്ഗ് നിറയെ തണുത്തവെള്ളവും രണ്ടു ഗ്ലാസ്സുകളും ഒരു പ്ളെയിറ്റിൽ വരുത്ത ബ്ലാവിറച്ചിയുമായി അയാൾ വന്നു.

സ്കോച്ച് അയാൾ തന്നെ പൊട്ടിച്ചു ഗ്ലാസ്സുകളിൽ പകർന്നു.

“ഇതു ഞാൻ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടവർക്കുവേണ്ടി കരുതിവെച്ചിരിക്കുകയാണ്. താങ്കൾ ഇന്ന് ഇവിടുത്തെ മുഖ്യ അതിഥിയല്ലേ, താങ്കളുടെ ആയുരാരോഗ്യത്തിനു. ”

അയാൾ ഗ്ലാസ്സുകൾ കൂട്ടിമുട്ടിച്ചശേഷം കുടിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. .

“താങ്കളുടേയും”

പുഷ്പരാജ് ഗ്ലാസ്സുയർത്തി സിപ്പുചെയ്യുന്ന രീതി അഭിനയിച്ചു.

അയാൾ ഒറ്റവലിയ്ക്കു ഗ്ലാസ്സ് കാലിയാക്കിയശേഷം വീണ്ടും ഗ്ലാസ്സ് നിറച്ചു.

പുഷ്പരാജ് വരുത്ത ഇറച്ചി രുചിച്ചുനോക്കി.

“നന്നായിരിക്കുന്നു.”

അദ്ദേഹം അഭിപ്രായം പാസാക്കി.

“ഇതും ഞാൻ എല്ലാവർക്കും കൊടുക്കുകയില്ല.”

അയാൾ വീണ്ടും ഗ്ലാസ്സ് ചുണ്ടോടടുപ്പിച്ചു.

“നിങ്ങളെ ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് മഗ്നിലുള്ള വെള്ളം അൽപ്പം കുടിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

“താങ്കൾക്കു വിസ്കി ഇഷ്ടമല്ലേ?”

അയാൾ തിരക്കി.

“ഞാൻ കഴിക്കാം. അൽപ്പം മുമ്പു ഞാൻ കുറേയധികം അകത്താക്കി, എങ്കിലും നിങ്ങളെ സമ്മതിക്കണം”

പുഷ്പരാജ് പഴയ പല്ലവി ആവർത്തിച്ചു.

“താങ്കൾ എന്താണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്?”

അയാൾ വിസ്കി അൽപ്പംകൂടി ഗ്ലാസ്സിൽ പകർന്നശേഷം ചോദിച്ചു.

“പ്രേതങ്ങൾ കൂടിയിരിക്കുന്ന ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ താങ്കൾ തനിച്ചെങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു കൂടുന്നു?”

പുഷ്പരാജ് മുഖവുരയിട്ടു.

“ഇതൊക്കെ താങ്കൾ എങ്ങിനെ മനസ്സിലാക്കി?”

അയാൾ തല ഉയർത്തി.

“അദ്ദേഹം ഇതിനെക്കുറിച്ചു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് അജ്ഞാതനായ ആ മനുഷ്യനെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിച്ചു.

“ഇതൊരു പ്രേതഭവനം തന്നെയാണ് പിശാചുക്കളുടെ കൊട്ടാരം. ഞാൻ അല്ലാതെ ഇവിടെയാരും ഒറ്റയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുകൂടുകയില്ല.”

അയാൾ വരുത്ത ഒരു കഷണം ഇറച്ചിയെടുത്തു വായിലിട്ടു.

“എന്താണ് അങ്ങിനെ പറഞ്ഞത്?” പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

കാറ്റ് അവസാനിച്ചിരുന്നു.

നിശ്ശബ്ദത ആ കുറ്റൻ കെട്ടിടത്തിൽ കൂടിയിരുന്നു. പുറത്തു പടർന്നു നിന്നിരുന്ന വൃക്ഷത്തിലെ ഒരു ഇലപോലും ചലിച്ചില്ല. ഒരു സൂചി വീണാൽ ആ കൊട്ടാരത്തിൽ മുഴുവൻ പെരുമ്പറപോലെ

മുഴങ്ങുമെന്നു പുഷ്പരാജിനു തോന്നി. ജനാലകളുടെ ചില്ലിൽ നിഴലുകൾ കറുത്ത ചിത്രങ്ങൾപോലെ നിന്നു.

“ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ അനവധി ദുർമ്മരണങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അതിൽ മിക്കതും സ്ത്രീകളായിരുന്നു. ഇവിടെ താമസിച്ചിരുന്ന രാജാക്കന്മാർ വലിയ സ്ത്രീലബ്ധന്മാർ ആയിരുന്നു. അവർ പലപ്പോഴും സുന്ദരികളായ സ്ത്രീകളെ ഇവിടെ അവരുടെ കാമപൂരണത്തിനുവേണ്ടി കൊണ്ടു വന്നിരുന്നു. അവരുടെ ഇംഗിതത്തിനു വഴിപ്പെടാത്തവരെ അവർ നിഷ്ക്കരണം വധിച്ച് ഈ കൊട്ടാരവളപ്പിൽ കുഴിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട്. രാത്രിയുടെ ചില യാമങ്ങളിൽ അവരുടെ പ്രേതങ്ങൾ ശബ്ദിക്കുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. വളകിലുക്കങ്ങളും ദീനരോദനങ്ങളും ചിലപ്പോൾ കൊട്ടാരത്തിലെ അറകളിൽനിന്നും ഉയരാറുണ്ട്.

ഹോ! ഇന്നു വെള്ളിയാഴ്ചയാണല്ലോ. ഇന്നാണല്ലോ താങ്കൾ വന്നത്. തനിച്ചു കിടക്കുവാൻ ഭയമുണ്ടോ?”

അയാൾ മദ്യത്താൽ കനം തൂങ്ങിയ കണ്ണുകൾ പുഷ്പരാജിന്റെ നേർക്കു തിരിച്ചു.

“എനിയ്ക്കു ഭയമില്ല. എന്തെങ്കിലും ശബ്ദം കേട്ടാൽ അതെന്താണെന്ന് അറിയുവാനുള്ള ജിജ്ഞാസയുള്ളവനാണ് ഞാൻ.”

പുഷ്പരാജ് അൽപ്പം വെള്ളം കുടി കുടിച്ച ശേഷം ഒരു സിഗരറ്റെടുത്തു ചുണ്ടിൽ തിരുകി. ഒരേണ്ണം അയാൾക്കും കൊടുത്തു.

അയാൾ സിഗരറ്റു കത്തിച്ചു.

“അയ്യോ! മുറിവിട്ട് പുറത്തിറങ്ങരുത്, താങ്കൾക്ക് ഒരു അപകടവും ഉണ്ടാവരുതെന്ന് എനിക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്.” അയാൾ വിലക്കി.

“അതു സാരമില്ല. ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ.”

പുഷ്പരാജ് അയാളുടെ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി.

“എന്താണ് താങ്കൾക്കറിയേണ്ടത്?”

അയാൾ അല്പം കുടി അടുത്തേയ്ക്കു നീങ്ങിയശേഷം തറയിൽ ചടഞ്ഞിരുന്നു.

“ഇവിടെ ആരെങ്കിലും താമസത്തിനു വരാറുണ്ടോ?”

“ഇല്ല. മാസങ്ങൾക്കുടി ഇവിടെ അന്തിയുറങ്ങുന്നത് താങ്കൾ മാത്രമാണ്. ഒന്നാമത് ഇവിടെ ആരെയും രാത്രി താമസിപ്പിക്കരുതെന്ന് എനിക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്.”

“എന്തുകൊണ്ട്?”

പുഷ്പരാജ് പെട്ടെന്നുചോദിച്ചു.

“രാത്രി ഇവിടെ താമസിച്ചവർക്കൊക്കെ എന്തെങ്കിലും വിധത്തലുള്ള അപകടങ്ങൾ നേരിട്ടിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് സ്ത്രീകൾക്ക് ഈ സ്ഥലം ഒട്ടുംതന്നെ പറ്റിയതല്ല.”

“അങ്ങിനെയാണോ? ഇവിടെ രാത്രി തങ്ങിയ ഏതെങ്കിലും സ്ത്രീയ്ക്ക് ആപത്തു സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

“ഉണ്ട്. ഒരിക്കൽ ഒരു സ്ത്രീയും പുരുഷനുംകൂടി ഇവിടെ അന്തിയുറങ്ങുവാൻ വന്നു. പക്ഷെ നിർഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ അടുത്തദിവസം രാവിലെ ആ സ്ത്രീ അത്ഭുതകരമാംവിധം അപ്രത്യക്ഷയായി. ആരോടു ചോദിക്കുവാനാണ്. ഞാൻ ആ മനുഷ്യനു മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയതാണ്. കേട്ടില്ല.”

“അയാൾ പോലീസിൽ പരാതിപ്പെട്ടില്ലേ?”

“അറിഞ്ഞുകൂടാ, ആരും ഇവിടെ വന്ന് അന്വേഷിച്ചില്ല. അതുമാത്രമെന്നിക്കറിയാം. ഞാൻ പറയുന്നത് അതല്ല. ബുദ്ധിമുട്ടി എന്തിനാണ് ആളുകൾ ഇവിടെ വന്നു താമസിക്കുന്നത്. പ്രേതങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ഈ കൊട്ടാരത്തിൽ എന്തിനാണ് മനുഷ്യൻ സുഖവാസത്തിനു വരുന്നത്. അവർക്ക് മറ്റെങ്ങും സ്ഥലമില്ലേ”.

അയാളുടെ വാദം ശരിയാണെന്നു പുഷ്പരാജിനു പ്രഥമശ്രവണത്തിൽ തോന്നിയെങ്കിലും ആ സംസാരത്തിനുള്ളിൽ എന്തോ രഹസ്യം മറഞ്ഞിരിപ്പില്ലേ എന്നും അദ്ദേഹം ചിന്തിച്ചു. ആരെയും താമസിപ്പിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ ഇയാൾ ഇത്ര സുഖമായി ഇവിടെയിങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നുവെന്നു പുഷ്പരാജിനു സംശയം ജനിച്ചു. വിദേശത്തുനിന്നു മാത്രം ലഭ്യമാകുന്ന ഈ മദ്യം ഇയാൾക്കെങ്ങിനെ ലഭിച്ചു? എന്തിനാണയാൾ ഇതൊക്കെ സംഭരിച്ചു വെച്ചിരിക്കുന്നത്.

“നിങ്ങൾ പറയുന്നത് ഒരർത്ഥത്തിൽ ശരിയാണ്. എങ്കിലും

ആളുകൾ ഇവിടെ താമസിക്കുന്നുണ്ടെന്നാണ് ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിയത്.”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“ആരോ താങ്കളെ തെറ്റിദ്ധരിപ്പിച്ചതാണ്. സമയം വളരെയായി. താങ്കൾക്ക് ഉറങ്ങേണ്ടേ?”

അയാൾ കൈ തറയിൽകുത്തി എണീറ്റു.

ഇത്രയധികം മദ്യം അകത്താക്കിയിട്ടും അയാളുടെ സംസാരത്തിനു യാതൊരു മാറ്റവും വന്നില്ല.

“ഉറങ്ങണം. നിങ്ങൾ എവിടെയാണു കിടക്കുന്നത്?”

“ഞാൻ താഴെ എന്റെ മുറിയിൽ ”

അയാൾ കുപ്പിയും ഗ്ലാസ്സുകളും പാത്രവുമായി പുറത്തേക്കിറങ്ങി. അയാളുടെ കാലടിശബ്ദം അകന്നകന്ന് ഇല്ലാതായപ്പോൾ പുഷ്പരാജ് എണീറ്റ് വാതിൽ അടച്ചു.

മണി പതിനൊന്നു കഴിഞ്ഞു. എങ്ങും നിശ്ശബ്ദം.

വിളക്കിന്റെ തിരിതാഴ്ത്തി മുറിയുടെ മൂലയോടു ചേർത്തുവെച്ചു. ബ്രീഫ്കെയ്സ് കൊണ്ട് അതു മറച്ചു. മുറിക്കുള്ളിൽ ഇരുളായി. പുഷ്പരാജിനു ഉറക്കം വന്നില്ല. അവിടെ അന്തിയുറങ്ങരുതെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അന്തരംഗം താക്കീതു നൽകി. പ്രത്യേകിച്ച് ഗ്രേസിയുടെ വാക്കുകൾ അപ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാതുകളിൽ മാറ്റൊലികൊണ്ടു.

സിഗരറ്റു പുകച്ചുകൊണ്ട് പുഷ്പരാജ് ജനാലയിൽ കൂടി പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കിയിരുന്നു. അകലെ ചക്രവാളത്തിൽ നഗരത്തിലെ പ്രകാശം ഒരു വളഞ്ഞ വെള്ളിരേഖപോലെ കിടക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു.

പെട്ടെന്നു മച്ചിനു മുകളിൽ ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു.

എലികൾ നാലു ദിക്കിലേക്കും ഓടുകയാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ കടവാതിലുകളും പറക്കുന്നുണ്ട്. അതുവരെ നിശബ്ദമായിരുന്ന കൊട്ടാരം ചലനാത്മകവുമാവുകയാണെന്ന് പുഷ്പരാജിനു തോന്നി.

ഒരു മണിക്കൂർകൂടി കടന്നു പോയതറിഞ്ഞില്ല. മണി പന്ത്രണ്ട്.

ആരോ ഏങ്ങലടിക്കുന്ന ശബ്ദം!

എന്ത്!

പുഷ്പരാജ് അറിയാതെ ഞെട്ടി. ഞാൻ കേട്ടതു ശരിയാണോ?

പുഷ്പരാജ് വീണ്ടും കാരോർത്തു.

ആരോ കരയുന്ന ശബ്ദം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രവണപുടങ്ങളിൽ പതിഞ്ഞതാണ്. ചിലപ്പോൾ അതു തോന്നലാകാനും വഴിയുണ്ട്.

പലതും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നാൽ അങ്ങിനെയുള്ളത് കേൾക്കുക സ്വാഭാവികമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

“രക്ഷിക്കണേ”

“എന്ത്?”

പുഷ്പരാജ് ചാടിയെണീറ്റു.

വാച്ചു നോക്കി മണി പന്ത്രണ്ടു പത്ത്.

ഇപ്പോൾ താൻ കേട്ടത് സത്യമാണെന്നു ഉറപ്പുവരുത്തുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹം മേശപ്പുറത്തുവെച്ചിരുന്ന പെൻ ടോർച്ചുമെടുത്തുകൊണ്ട് വാതിൽ തുറന്നു പുറത്തുവന്നു.

ആ കെട്ടിടത്തെക്കുറിച്ച് യാതൊരു നിശ്ചയവും അദ്ദേഹത്തിനില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും ആ ശബ്ദം കേട്ടത് എവിടെ നിന്നാണെന്നു കണ്ടു പിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. വരാന്തയിൽ വന്നതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഗോവണിപ്പടി ചവിട്ടി താഴെയിറങ്ങി, വലതുവശത്തേക്കു നടന്നു. ഗോവണിയുടെ അടിവശത്തുകൂടി ഒരു ഇടനാഴി പോകുന്നുണ്ട്. പുഷ്പരാജ് അതുവഴി നടന്നു.

“രക്ഷിക്കണേ”

വീണ്ടും ശബ്ദം മുഴങ്ങി. അതൊരു സ്ത്രീശബ്ദമായിരുന്നു.

താൻ നിൽക്കുന്നതിന് തൊട്ടടുത്തുനിന്നാണ് ആ അഭ്യർത്ഥന ഉയർന്നത്. പുഷ്പരാജ് വാതിലിനടുത്തെത്തി ശക്തിയായി അതു അകത്തേയ്ക്കു തള്ളി. പക്ഷേ ഇരുമ്പുകൊണ്ടുള്ള ആ വാതിൽ തുറന്നില്ല. പരിശോധനയിൽ അതു പുറത്തുനിന്നു പൂട്ടിയിരിക്കയാണെന്നു മനസ്സിലായി.

പോക്കറ്റിൽനിന്നും ഏതു പൂട്ടും നിഷ്പ്രയാസം തുറക്കുവാൻ

കഴിയുന്ന തന്റെ ഉപകരണം അദ്ദേഹം പുറത്തെടുത്തു. .

“ആരാണത്?”

പിന്നിൽനിന്നും പരക്കൻ സ്വരം ഉയർന്നു. പുഷ്പരാജ് ടോർച്ചു തെളിച്ചു.

ഒരു വലിയ ഇരുമ്പുകമ്പി ഉയർത്തിക്കൊണ്ട് വാച്ചർ പിന്നിൽ നിൽക്കുന്നു.

പുഷ്പരാജിന്റെ വലതുകാൽ അയാളുടെ നെഞ്ചിൽ പതിഞ്ഞില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ കമ്പി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിരസ്സിൽ ആഞ്ഞുപതിയുമായിരുന്നു. അയാൾ നിലംപതിച്ചു. അയാൾ എഴുന്നേൽക്കുവാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി ബൂട്ടുകൊണ്ടു കമ്പി തട്ടിത്തെറിപ്പിച്ചശേഷം അയാളെ പുഷ്പരാജ് വലിച്ചുയർത്തി.

“അനങ്ങിപ്പോകരുത്. ഇതുകണ്ടോ?”

അദ്ദേഹം തന്റെ റിവോൾവർ കയ്യിലെടുത്തു.

അയാൾ പിന്നോട്ടു മാറി.

“ഈ മുറിയുടെ താക്കോൽ എവിടെ?”

“ഇതാ”

അനുസരണയുള്ള ഒരു കുട്ടിയെപ്പോലെ അയാൾ പെരുമാറി.

“നിങ്ങൾ തന്നെ വാതിൽ തുറക്കൂ.”

പുഷ്പരാജ് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അയാൾ താക്കോൽക്കൂട്ടത്തിൽനിന്നും ഒരു താക്കോൽ തെരഞ്ഞെടുത്ത് വാതിൽ തുറന്നു.

പുഷ്പരാജ് ആ മുറിക്കുള്ളിലേക്കു ലൈറ്റു തെളിച്ചു.

അതിനുള്ളിൽ ഒരു സ്ത്രീ നിൽക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

“പുറത്തേക്കിറങ്ങി വരു. ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വന്നതാണ്.”

അദ്ദേഹം വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

ആ സ്ത്രീ സാവധാനം നടന്നുതു.

അവർ പുറത്തു വന്നയുടനെ പുഷ്പരാജ് വാച്ചറെ അതിനുള്ളിലേയ്ക്കു തള്ളിവിട്ടു വാതിൽ അടച്ചു.

“വരു.”

പുഷ്പരാജ് അവളെ വിളിച്ചു.

“താങ്കൾ ആരാണ്?”

അവൾ ചോദിച്ചു.

“ഇവിടെനിന്നു നാം സംസാരിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. മുകളിലേക്ക് പോകാം. നിങ്ങൾ ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വന്നതാണ്. എനിക്ക് ചില വിവരങ്ങൾ നിങ്ങളിൽനിന്നു അറിയുവാനുണ്ട്.”

അദ്ദേഹം അവളെ മുന്നിൽ നടത്തിക്കൊണ്ട് ഗോവണി ചവിട്ടി മുകളിലെത്തി.

“ഇരിക്കൂ. ഈ മഗ്നിൽ തണുത്തവെള്ളമുണ്ട്. നിങ്ങൾ അൽപ്പം കുടിക്കൂ.”

അദ്ദേഹം മഗ്ഗ് അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തു.

അവൾ ആർത്തിയോടെ വെള്ളം കുടിച്ചു.

ആ മഗ്നിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ അകത്താക്കിയ ശേഷം അവൾ മഗ്ഗ് മേശയിൽ വച്ചു.

“ഞാൻ ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം ഇവിടെ വന്നതാണ്. ഇവിടെ ഞാൻ എങ്ങിനെയാണെത്തിയത്?”

അവൾ സ്വയം തിരക്കി.

“നിങ്ങൾക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?”

“ഇല്ല. എനിക്കു ബോധമില്ലായിരുന്നു.”

“അതുകൊള്ളാം. ഉണ്ടായതു വിശദമായി പറയൂ.”

“ഞാൻ ഒരു ജോലിയ്ക്കുവേണ്ടി ഇന്റർവ്യൂവിനു വന്നതാണ്. എന്നോടു ചില ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിച്ചശേഷം അവർ കുടിക്കുവാൻ എനിക്ക് വെള്ളം തന്നു. പിന്നീടൊന്നും ഓർമ്മയില്ല. ഉണർന്നത് ഇരുളിലായിരുന്നു.”

“എവിടെയാണ് നിങ്ങൾ ഇന്റർവ്യൂവിനു വന്നത്?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു. അവൾ ഒരു സ്ഥാപനത്തിന്റെ പേരു പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ തനിച്ചാണോ വന്നത്?”

അദ്ദേഹം ചോദിച്ചു.

“അതെ.”

“എന്തു ജോലിയായിരുന്നു?”

“ഒരു ടൈപ്പിസ്റ്റിന്റെ വേക്കൻസിയുണ്ടായിരുന്നു.”

“പത്ര പരസ്യം കണ്ടുവന്നതാണോ?”

“അല്ല. ഒരു സ്നേഹിത അയച്ച കത്തിൽനിന്ന് അറിഞ്ഞതാണ്. ഇവിടെ വന്നപ്പോൾ അവരെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.”

“അവർക്കെന്താണു ജോലി?”

“അറിഞ്ഞുകൂടാ.”

“ഈ മനുഷ്യനെ നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?”

അദ്ദേഹം ഒരു ഫോട്ടോ ബ്രീഫ്കെയ്സിൽ നിന്നും പുറത്തെടുത്തു അവളെ കാണിച്ചു.

അവൾ അതിലേയ്ക്ക് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി.

പന്ത്രണ്ട്

“ഈ മനുഷ്യൻ ഇന്റർവ്യൂവിന് ഉണ്ടായിരുന്നു.”

അവൾ പറഞ്ഞു.

“ശരി. നിങ്ങൾ ഒന്നുകൊണ്ടും ഭയപ്പെടേണ്ട, ഞാൻ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കാം. നാളെ പകൽകൂടി നിങ്ങൾ ഇവിടെ കഴിയണം. അതാ, ആ കട്ടിലിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊള്ളൂ. നിങ്ങൾ ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചുകാണുകയില്ലല്ലോ? ഞാൻ കിച്ചനിൽ പോയി മടങ്ങിവരാം.”
പുഷ്പരാജ് പുറത്തിറങ്ങി.

അല്പസമയത്തിനകം അദ്ദേഹം ഒരു റൊട്ടിയും വറുത്ത കുറെ മാംസവും ഒരു പാത്രം വെള്ളവുമായി മുറിയ്ക്കുള്ളിൽ കടന്നുവന്നു. ആ സ്ത്രീ കട്ടിലിൽ കണ്ണടച്ചുകിടക്കുകയായിരുന്നു.

“ഇതാ, ഞാൻ ഭക്ഷണം കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നു.”

അദ്ദേഹം അവളെ ഉണർത്തി.

അവൾ ഉണർന്നു. നന്ദി സ്മരിക്കുന്ന ഭാവത്തോടെ അവൾ അതു കഴിച്ചു.

“ഇനി ഉറങ്ങിക്കൊളു. നാളെ നമുക്ക് എല്ലാറ്റിനും പരിഹാരം ഉണ്ടാക്കാം.”

അദ്ദേഹം ഒരു സിഗരറ്റു വലിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തേക്കു നോക്കിയിരുന്നു.

അവൾ മയങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു.

ഒരു ശിശുവിന്റെ നിഷ്കളങ്കതയോടെ ഉറങ്ങുന്ന അവളുടെ മുഖത്തേക്കു കണ്ണോടിച്ചശേഷം അദ്ദേഹം എണീറ്റു വാതിൽ അടച്ചു സോഫായിൽ ചാരിയിരുന്നു കണ്ണടച്ചു.

നേരം വെളുത്തത് അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞില്ല. അവൾ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുണർത്തി.

“ഹൊ, ഞാൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അപരിചിതരായ നാം വളരെ യാദൃശ്ചികമായാണ് കണ്ടുമുട്ടിയത്. നിങ്ങളെപ്പോലെ കബളിപ്പിക്കപ്പെട്ട ചില സ്ത്രീകളേതെടിയാണ് ഞാൻ ഇവിടെ വന്നത്. ഒരാളെയെങ്കിലും കിട്ടിയല്ലോ. ഇന്നുരാത്രി കൂടി ഇവിടെ കഴിയേണ്ടിവരും. ഒന്നും ഭയപ്പെടേണ്ട. എന്നെ വിശ്വാസമില്ലെ?” പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“അതെ”

അവൾ തലകുനിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ വരു, ഞാൻ ഇവിടെയുള്ള കുശിനി കാണിച്ചുതരാം. അവിടെ ചില ആഹാരസാധനങ്ങൾ ഉണ്ട്. അതു പാകംചെയ്താൽ നമുക്ക് കഴിക്കാം.”

അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

“ഞാൻ ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കാം.”

അവൾ എണീറ്റു. അവൾ കുശിനിയിൽ എത്തി. ആവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു.

പുഷ്പരാജ് ആ കൊട്ടാരം പരിശോധിക്കുവാൻ ഒരുമ്പെട്ടു. യുവതി കിടന്നിരുന്ന മുറിയുടെ അടുത്തമുറി

ഇരുമ്പുവാതിൽകൊണ്ട് ബന്ധിച്ചിരുന്നു. പുഷ്പരാജ് അതു തുറന്നു.

വിദേശത്തു നിന്നും വരുന്ന സ്വർണ്ണ ബാങ്കുകൾ അതിനകത്ത് അടുക്കിവെച്ചിരുന്നു. കയറ്റി അയക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ പ്രതിഫലമായിരിക്കാം അതെന്ന് അദ്ദേഹം ഊഹിച്ചു. കോടിക്കണക്കിനു രൂപാ വിലവരുന്ന സ്വർണ്ണക്കട്ടികൾ ആ രണ്ട് പെട്ടികളിലുമായി നിറച്ചുവെച്ചിരുന്നു.

സന്ധ്യയായി.

പുഷ്പരാജ് യുവതിയെ തന്റെ മുറിയിൽ ആക്കിയശേഷം ആരെങ്കിലും വരുന്നുണ്ടോ എന്നറിയുവാൻ ജനാലയിൽക്കൂടി പുറത്തേക്ക് നോക്കിയിരുന്നു.

മണി 8-30. ഒരു കാർ കയറ്റം കയറിവരുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. പുഷ്പരാജ് സ്വീകരണമുറിയിൽ കടന്നിരുന്നു. അദ്ദേഹം തന്റെ വേഷം ഒരു വൃദ്ധന്റേതാക്കി മാറ്റിയിരുന്നു. നരച്ച താടിമീശയും പുരികവും തലമുടിയും ഒരു തൊണ്ണൂറു വയസ്സുകാരന്റെ ആകൃതി അദ്ദേഹത്തിനു വരുത്തിയിരുന്നു.

കാർ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പടിക്കൽ വന്നുനിന്നു. മണി മുഴങ്ങി. പുഷ്പരാജ് വാതിൽ തുറന്നു.

അതു താൻ പ്രതീക്ഷിച്ചവർ അല്ലായിരുന്നു. പകരം ആജ്ഞാബാഹുവായ ഒരാളായിരുന്നു കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നത്.

“വാച്ചർ എവിടെ”? അയാൾ തിരക്കി.

“അവൻ സുഖമില്ലാതെ ആശുപത്രിയിൽ പോയി. ഞാൻ ഇവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു പാവമാണ്.”

പുഷ്പരാജ് ശബ്ദം മാറ്റി പറഞ്ഞു.

“അയാൾ എന്നാണ് പോയത്?”

“ഇന്നലെ വൈകുന്നേരം.”

“അതിനുശേഷം ആരെങ്കിലും ഇവിടെ വന്നിരുന്നോ?”

“ഇല്ല.”

അതിനിടയ്ക്ക് പുഷ്പരാജ് വാച്ചർക്കു ഇരുപത്തിനാലു മണിക്കൂർ മയങ്ങിക്കിടക്കുവാനുള്ള ഒരു മരുന്നു ഭക്ഷണത്തിന്റെ

കൂടെ കൊടുത്തിരുന്നു.

അയാൾ അകത്തു കടന്നുവന്നു തന്റെ കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന സൂട്ട്കെയ്സ് തുറന്ന് അതിനുള്ളിൽനിന്നും ഒരു വയർലസ് സെറ്റ് പുറത്തെടുത്തു .

“നമ്പർ സെവൻ സംസാരിക്കുന്നു. ഇവിടെ എല്ലാം റെഡിയായിരിക്കുന്നു. വാച്ചർ സുഖമില്ലാതെ പോയിരിക്കുകയാണ്. പകരം ഒരു വ്യഭനാണുള്ളത്. പത്തുമണിയ്ക്ക് ഞാൻ ഇവിടെത്തന്നെ കാണും. ഓകെ.” അയാൾ യന്ത്രം അടച്ചു വെച്ചു.

“ഇതെന്താണ് കുഞ്ഞേ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ഇതൊരു യന്ത്രമാണ്. അപ്പൂപ്പന് വല്ലവരോടും സംസാരിക്കണോ?”

“ഞാൻ ആരോടു പറയാൻ? ഇനി ദൈവത്തോടു മാത്രമേ പറയാനുള്ളൂ. ദൈവത്തെ ഇതിൽ വിളിച്ചാൽ കിട്ടുമോ?” അദ്ദേഹം ചിരിച്ചു.

“തീർച്ചയായും. ഇതാ ഒന്നു വിളിച്ചുനോക്കൂ ”

അയാൾ വ്യഭനോടു കരുണ തോന്നി വയർലസ് യന്ത്രം വീണ്ടും പുറത്തെടുത്തുവെച്ചു.

പുഷ്പരാജ് ആ യന്ത്രം പരിശോധിച്ചു.

“ഞാൻ സംസാരിച്ചുകൊള്ളാം. അതിനുമുമ്പ് കുഞ്ഞിന് എന്തെങ്കിലും കുടിക്കാൻ വേണ്ടേ?”

അദ്ദേഹം കുശിനിയിൽ പോയി അരക്കുപ്പി വിസ്കിയും ഒരു ഗ്ലാസ്സും ഒരു മഗ്നിൽ വെള്ളവുമായി വന്നു.

“കുഞ്ഞ് ഇതു കഴിക്ക്. ഞാൻ ദൈവവുമായി ഒന്നു സംസാരിക്കട്ടെ.”

പുഷ്പരാജ് യന്ത്രം കയ്യിലെടുത്തുകൊണ്ട് കുശിനിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

“അപ്പൂപ്പൻ ഇതെവിടെ കൊണ്ടുപോവുകയാണ്?”

അയാൾ വിസ്കി ഒഴിക്കുന്നതിനിടയിൽ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ ദൈവത്തോടു സംസാരിക്കുന്നതു കുഞ്ഞു കേൾക്കണ്ട.”

അദ്ദേഹം കുശിനിയിലേക്കു നടന്നു.

അയാൾ ഹാസ്യഭാവത്തിൽ വൃദ്ധനെ നോക്കിയിരുന്നു.

അല്പസമയം കഴിഞ്ഞ് യന്ത്രം പുഷ്പരാജ് മടക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു.

“ദൈവം എന്തുപറഞ്ഞു?”

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ആവശ്യപ്പെടുമ്പോൾ സഹായത്തിനുണ്ടെന്ന് അറിയിച്ചു. ദൈവം തക്കസമയത്ത് വരുമോ?”

“സംശയമുണ്ടോ? ഇനി അപ്പൂപ്പന് ദൈവവുമായി കാണുവാൻ അധികം നാൾ ആവശ്യമില്ല.”

അയാൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

“മോനു കിടക്കേണ്ട?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

വേണ്ട. ഞാൻ ഇവിടെയിരുന്നുകൊള്ളാം. ഞാൻ രാത്രിയിൽ ഉറങ്ങാറില്ല.”

അയാൾ ഒരു ചുരുട്ടിനു തീ കൊളുത്തിക്കൊണ്ടു സോഫയിൽ ചാരിയിരുന്നു.

പുഷ്പരാജ് കുശിനിയിലേക്കു പോയി.

“പത്തുമണിക്ക് അവർ എത്തും.”

പുഷ്പരാജ് പിറുപിറുത്തു.

മുകളിലത്തെ മുറിയിൽ പോകാൻ സാധ്യമല്ലാത്ത ഒരു നില അദ്ദേഹത്തിനു വന്നിരുന്നു. അവിടെ പോയാൽ സ്വീകരണമുറിയിൽ ഇരിക്കുന്നയാൾ കാണുവാൻ ഇടയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കുശിനിയിൽത്തന്നെ കഴിച്ചു കൂട്ടുവാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

മണി പത്ത് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഒരു കാർ പടിക്കൽ വന്നുനിൽക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടു. സ്വീകരണമുറിയിൽ ഇരുന്ന ആൾ എണീറ്റു വാതിൽ തുറന്നു. അഞ്ചുപേർ കയറിവന്നു.

മധ്യവയസ്കൻ, ബോട്ട്മെൻ അവരെ കൂടാതെ വേറൊരാൾ. രണ്ടു സ്ത്രീകൾ.

അവർ ഫ്ലോറിഡായും ഗ്രേയ്സിയുമായിരുന്നു.

“ഗ്രേയ്സി!”

പുഷ്പരാജ് വിസ്മയത്തോടെ നോക്കി. അവൾ തന്നെ വഞ്ചിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തീർച്ചയായി. ഒരു കള്ളക്കഥ കെട്ടിച്ചമച്ച് തന്നെ കുടുക്കിയിട്ടുണ്ടാകുകയായിരുന്നു അവൾ ചെയ്തത്. ഇനിയുള്ള ഓരോ നിമിഷവും സൂക്ഷിച്ചു പെരുമാറിയില്ലെങ്കിൽ പോലീസ് എത്തുന്നതിനുമുമ്പ് അവർ തന്റെ കഥ കഴിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനുറപ്പായി.

“നിങ്ങൾ പറഞ്ഞ വ്യഭാൻ എവിടെ?”

മധ്യവയസ്കൻ ചോദിച്ചു.

“അയാൾ കുശിനിയിൽ ഉണ്ട്.”

ആദ്യം വന്നയാൾ പറഞ്ഞു.

അയാളോട് ഭക്ഷണം. തയ്യാറാക്കുവാൻ പറയൂ.”

മധ്യവയസ്കൻ ആജ്ഞാപിച്ചു.

അയാൾ കുശിനിയിൽ കടന്നുവന്നു.

“ഭക്ഷണം ശരിയാക്കണം. അറിയാമല്ലോ?”

അയാൾ പുഷ്പരാജിനോടു ചോദിച്ചു.

“അറിയാം.”

“ശരി, വേഗം വേണം.”

“ഗോൺസാൽവസ്, നിങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ രൂപാ കൂടി വേണമെന്നല്ലെ പറഞ്ഞത്.”

മധ്യവയസ്കൻ ബോട്ടുമെന്റെ നേരെ തിരിഞ്ഞു.

“അതെ.”

“തരാം. പക്ഷേ നിങ്ങൾ ഒരു കാര്യം കൂടി നിർവ്വഹിക്കണം.”

“എന്താണ്?”

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഒരു കൃത്യംകൂടി നിർവ്വഹിക്കണം. നമ്മുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അറിയാവുന്ന ഒരു സ്ത്രീ ഇവിടെയുണ്ട്. അവളെ നിങ്ങൾ ബോട്ടിൽ കൊണ്ടുപോയി കടലിൽ എറിയണം.”

ഒരു കൊലപാതകം നടത്തുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഇനി നിങ്ങളുമായി

ബന്ധം പുലർത്തുവാൻ ഞാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്റെ പണം തന്നാൽ ഞാൻ പൊയ്ക്കൊള്ളാം.” അയാൾ അറിയിച്ചു.

“നിങ്ങൾ ഈ രാത്രിയിൽ എങ്ങിനെ ഇവിടെനിന്നും പോകും?” മദ്ധ്യവയസ്കൻ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ പോകും. ഇതിനാണോ നിങ്ങൾ എന്നെ ഇവിടെ വിളിച്ചു കൊണ്ടുവന്നത്?”

“ഇരിക്കവിടെ!”

മദ്ധ്യവയസ്കന്റെ ശബ്ദം ഉയർന്നു. അയാൾ പരുങ്ങലിലായി.

“ജൂഡോ, നീ ഇയാളെ ആ കിണറ്റിൻകരയിലേയ്ക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകൂ.”

അവരുടെ കൂടെവന്ന ദീർഘകായനായ മനുഷ്യൻ എണീറ്റു. അയാൾ ഗോൺസാൽവസിനെ കടന്നുപിടിച്ചു.

അയാളെയും കൂട്ടിക്കൊണ്ട് ജൂഡോ പുറത്തിറങ്ങി. പുഷ്പരാജ് കുശിനിയിൽനിന്നും പുറത്തേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽകയറി കിണറ്റിൻ കരയിലെത്തി. ഗോൺസാൽവസിനെയും കൊണ്ട് ജൂഡോ അടുത്തുവരുന്നതു പുഷ്പരാജ് കണ്ടു. പിന്നിൽക്കൂടി സാവധാനം നടന്ന് പുഷ്പരാജ് ജൂഡോയുടെ പിന്നിലെത്തി.

അടുത്തനിമിഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതുകരം ഒരു കൂടംപോലെ ജൂഡോയുടെ പിൻകഴുത്തിൽ പതിഞ്ഞു. അയാൾക്കു ശബ്ദിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തറയിൽ കമഴ്ന്നു വീണ് അയാളെ പുഷ്പരാജും ഗോൺസാൽവസും കൂടി എടുത്ത് കുശിനിയിൽ കൊണ്ടുവന്നു കിടത്തി.

“എന്റെ കൂടെ വരു. ധൈര്യമായിരിക്കണം.”

പുഷ്പരാജ് ഗോൺസാൽവസിനെയും കൂട്ടി സ്വീകരണമുറിയിൽ എത്തി.

“നീയെങ്ങനെ ഇവിടെ വന്നു. ജൂഡോയെവിടെ?”

മദ്ധ്യവയസ്കൻ അലറി.

“ഞാനാണ് ഇദ്ദേഹത്തെ ഇവിടെ കൊണ്ടുവന്നത്. അയാൾ വലിയ അഭ്യാസിയായിരുന്നു. പക്ഷേ എന്റെ ഈ കൈ ഉടലിൽ പതിഞ്ഞപ്പോൾ അയാൾ ബോധംകെട്ടു നിലത്തുവീണു.”

പുഷ്പരാജ് വളരെ താണസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

“ഇവൻ മറ്റവനാണ്”

മദ്ധ്യവയസ്കൻ തോക്കു പുറത്തെടുത്തു.

പക്ഷെ മിന്നൽ വേഗത്തിലുള്ള പുഷ്പരാജിന്റെ ആക്രമണത്തിൽ തോക്കു തെറിച്ചുപോയി.

അടുത്തനിമിഷം അവിടെ രണ്ടു വെടി പൊട്ടി.

ആദ്യം കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നയാളും ഗ്രേഡ്സിയും നിലംപതിച്ചു.

അവരുടെ കാലുകളിൽ വെടിയേറ്റിരുന്നു. അവരുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന തോക്കുകൾ തെറിച്ചുപോയി.

ആരാണ് വെടിവെച്ചതെന്നറിയുവാൻ പുഷ്പരാജ് പരതി.

“ഞാൻ തന്നെയാണ്.” ഫ്ലോറിഡാ തോക്കിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു ചരടുപോലെ ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന പുക ഊതിപറത്തിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

“ഫ്ലോറിഡാ വില്യം!”

പുഷ്പരാജിന്റെ അധരം ചലിച്ചു. മദ്ധ്യവയസ്കൻ തിരിഞ്ഞു രൂക്ഷമായി അവളെ നോക്കി.

“ഭയപ്പെടേണ്ട. ഞാൻ തന്നെയാണ്.”

അവൾ മന്ദസ്ഥിതം തൂകി.

“നീയെന്താണ് ചെയ്തത്?”

അയാൾ ചോദിച്ചു.

“ഞാൻ എന്റെ കടമ നിർവ്വഹിച്ചു.”

അവൾ വീണ്ടും ചിരിച്ചു.

“ഗോൺസാൽവസ്, അവരെ കൈ പിന്നിലാക്കി ബന്ധിക്കൂ.”
പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

അഞ്ചു മിനിറ്റുകൂടി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പോലീസ് സ്ഥലത്തെത്തി.

“ഇവരെ കൊണ്ടുപോയ്ക്കൊളു. ഒരു ചെറിയ മുറിവ് ഇവർക്കു രണ്ടുപേർക്കും പറ്റിയിട്ടുണ്ട്. ഇനിയുള്ള ആളെ ഞാൻ നാളെ എത്തിച്ചു കൊള്ളാം.”

വാച്ചറെ ഉദ്ദേശിച്ച് പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

കൊട്ടാരത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന രണ്ടു പെട്ടികളും പുറത്തെടുത്തു. പന്ത്രണ്ടുമണിയായപ്പോൾ പുഷ്പരാജും സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടറും ഫ്ലോറിഡായും ഗോൺസാൽവസും സ്വീകരണമുറിയിൽ ബാക്കിയായി.

“ഫ്ലോറിഡായെ എനിയ്ക്കു പരിചയമില്ല”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“വനിതാ സി. ഐ. ഡി. വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ടതാണ്. ശരിയായ പേര് ഹേമാചന്ദ്രി.”

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ പരിചയപ്പെടുത്തി.

“ഞാൻ ബോംബെയിൽ നിന്ന് അയാളെ പിൻതുടർന്നതാണ്. ഗ്രേഡ്സി അയാളോടൊപ്പം ഉണ്ടായിരുന്നു.”

ഹേമ പറഞ്ഞു.

“ആ സ്ത്രീയുടെ മരണം എങ്ങിനെയാണു നടന്നത്?”

പുഷ്പരാജ് ഗോൺസാൽവസിന്റെ നേർക്കു തിരിഞ്ഞു.

“അതൊരു വിചിത്രമായ സംഭവമാണ്. കാലക്കേടിനാണ് ഞാൻ അതിൽ അകപ്പെട്ടത്. അന്നുരാത്രി”

അയാൾ ചുണ്ടുതുടച്ചശേഷം തുടർന്നു.

“എന്റെ ബോട്ടുമായി ഞാൻ കായൽ തീരത്ത്

കിടക്കുകയായിരുന്നു, ഒരാൾ വന്ന് ബോട്ടാവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ

സമ്മതിച്ചു. ഒരു സ്ത്രീയുമായി മൂന്നുപേർ ബോട്ടിൽ കയറി

പുറംകടലിലേക്ക് പോയികൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കപ്പലിൽ ഈ

സ്ത്രീയെ കയറ്റണമെന്നും നല്ല പ്രതിഫലം തരാമെന്നും അവർ

പറഞ്ഞു. എന്റെ ബോട്ട് മൽസ്യ ബന്ധനത്തിനുള്ളതായിരുന്നതു

കൊണ്ട് പോലീസ് സംശയിക്കുകയില്ലെന്ന് അവർ

അറിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ ബോട്ട് കായൽ കടന്നപ്പോൾ പോലീസ്

ഞങ്ങളെ റെയ്ഡ് ചെയ്തു. സ്ത്രീയെ ബോട്ടിൽ

കമിഴ്ത്തിക്കിടത്തി വലയെടുത്തു മീതെവെച്ചശേഷം അവർ

മൂന്നുപേരും ചുണ്ടൽ വെള്ളത്തിലിട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. പോലീസ്

ബോട്ട് അടുത്തുകൂടി കടന്നുപോയി.

പക്ഷെ പിന്നീട് കപ്പലിലേക്കു പോകുവാൻ വളരെ

ദൂരമുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഒന്നുകൂടി ശ്രമിക്കുവാൻ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ ബോട്ട് കപ്പലിനുനേർക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു. സംശയം തോന്നിയ പോലീസ് ബോട്ട് വീണ്ടും ഞങ്ങളുടെ അടുത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു.

ബോട്ട് തെക്കോട്ടു വിടുവാൻ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഞാൻ അനുസരിച്ചു. വളരെവേഗം ഞാൻ ബോട്ടോടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പുതിയ എൻജിനായിരുന്നതുകൊണ്ട് പോലീസ് ബോട്ടിനേക്കാൾ വേഗതയിൽ ഞങ്ങൾക്കു പോകുവാൻ കഴിഞ്ഞു. പോലീസ് ബോട്ട് അപ്പോഴും വളരെ അകലെയായി പിൻതുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ ആ സ്ത്രീ എണീറ്റു നിലവിളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ഉടനെ അതിലൊരാൾ കൂടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിസ്കി കുപ്പി ബോട്ടിന്റെ അരികിൽ അടിച്ചുപൊട്ടിച്ചു. ചുവട് അടർന്നുപോയ കുപ്പി കൊണ്ട് സ്ത്രീയെ അയാൾ ആഞ്ഞുകുത്തി. അവൾ ബോട്ടിൽ വീണു.

അവളുടെ കൈ ബോട്ടിനുള്ളിലെ ഒരു വളയത്തിൽ അമർന്നു. അവർ അവളെ ഉയർത്തുവാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ പോലീസ് ബോട്ടിന്റെ വേഗത വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഞങ്ങൾ വളരെദൂരം പിന്നിട്ടിരുന്നു ബോട്ടിൽ ഓയിൽ തീർന്നിരിക്കുന്നതായി മീറ്റർ കാണിച്ചു ഞാൻ ബോട്ട് ഇടതുവശത്തേക്കു തിരിച്ചു പാറക്കെട്ടിൽ അടുപ്പിച്ചു. ശക്തിയായ ഓളങ്ങൾ അപ്പോൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് പോലീസ് ബോട്ടുകണ്ടില്ല. ചിലപ്പോൾ അവർക്കു ഓയിൽ തീർന്നതായിരിക്കും കാരണം. ആ സ്ത്രീയുടെ ശരീരം അവർ അവിടെയുള്ള ഒരു പാറയിൽ കിടത്തി.

ബോട്ടുതിരിച്ചുവിടുവാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

വഴിയ്ക്കുവെച്ച് പോലീസ്ബോട്ട് ഞങ്ങൾ കണ്ടു. പക്ഷെ അവർ തിരിച്ചറിഞ്ഞില്ല.”

ഗോൺസാൽവസ് വിശദീകരിച്ചു.

“പിന്നീട് നിങ്ങൾ അവരുമായി ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ആവശ്യത്തിനായി സഹകരിച്ചിട്ടുണ്ടോ?”

പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“ഇല്ല.”

അയാൾ മറുപടി നൽകി.

“ഹേമ എങ്ങിനെയാണ് ഈ കെയ്സുമായി ബന്ധപ്പെട്ടത്?”
പുഷ്പരാജ് ചോദിച്ചു.

“രണ്ടു സ്ത്രീകളുടെ അന്തർധാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് ഞാൻ ഈ കെയ്സിൽ ബന്ധപ്പെട്ടത്. മധ്യവയസ്കന്റെ പേര് ഫ്രാൻസിസ് എന്നാണ്. അയാളാണ് ഇതിന്റെ സൂത്രധാരൻ. അപ്രത്യക്ഷരായ രണ്ടു സ്ത്രീകൾ അയാളോടൊത്തു കാറിൽ സഞ്ചരിച്ചതായി അറിവുകിട്ടിയതിനെത്തുടർന്ന് ഞാൻ അയാളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു. താങ്കളുമായി ഞാൻ അവിടെവെച്ച് പരിചയപ്പെട്ടെങ്കിലും ഞാൻ ഒഴിഞ്ഞുമാറി നിൽക്കുകയായിരുന്നു. എന്റെ ശരിയായ വിവരം വെളിപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ മടിച്ചു. ഹോട്ടലിൽ വെച്ചു നാം കണ്ട ആ നർത്തകിക്കും ഇതിൽ ഒരു പങ്കുണ്ട്. താങ്കളുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ അയാൾ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ അവിടെ വന്നത്. എന്റെ പ്രവർത്തി സുഗമമാകുന്നുണ്ടോ എന്നറിയുവാൻ അവിടെ ആ നർത്തകിയെ അയാൾ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നു. സ്ത്രീകൾക്ക് വിദേശങ്ങളിൽ ജോലി വാങ്ങിക്കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞ് പെൺവാണിഭം നടത്തുകയാണ് ഈ സംഘത്തിന്റെ തൊഴിൽ. അവിടെ തടങ്കലിൽ വെച്ചിട്ടുള്ള യുവതി അവരുടെ ഇടയിൽ നിന്നും ചാടിപോന്നവളാണ്. അങ്ങിനെയാരെങ്കിലും തുനിഞ്ഞാൽ അവരെ വകവരുത്തുകയാണ് അവരുടെ മാർഗ്ഗം. കടൽത്തീരത്തു കണ്ട മൂക്കുവൻ മീൻപിടുത്തക്കാരനല്ലായിരുന്നു. അയാൾ മൂക്കുവനേയല്ലായിരുന്നു. ഇവരുടെ സംഘത്തിൽപ്പെട്ടയാളായിരുന്നു.”

അവൾ പറഞ്ഞു.

“ആ സംശയം അന്നേ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു.”

പുഷ്പരാജ് പറഞ്ഞു.

“നമുക്കു രാത്രിതന്നെ പുറപ്പെടുന്നതല്ലേ നല്ലത്? ഞാൻ രണ്ടു കാറുകൾ വരുവാൻ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്”

സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

“പോകാം. പക്ഷെ വാച്ചർ അബോധാവസ്ഥയിലാണ്. അയാൾ നാളെ പന്ത്രണ്ടു മണിക്കേ ഉണരുകയുള്ളൂ.”

പുഷ്പരാജ് അറിയിച്ചു.

“അതു സാരമില്ല. അയാളെയും നമുക്കു കൊണ്ടുപോകാം”. സർക്കിൾ ഇൻസ്പെക്ടർ പറഞ്ഞു.

“എങ്കിൽ അങ്ങിനെയാവട്ടെ”

പുഷ്പരാജ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു.

ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന യുവതിയെ വിളിച്ചുണർത്തി.

ക്ഷീണംകൊണ്ടു മയങ്ങിയ അവൾ അവിടെ നടന്നതൊന്നും അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അന്നു രാത്രിതന്നെ അവർ നഗരത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. അങ്ങിനെ ആ സംഭവത്തിനു തിരശ്ശീല വീണു.

www.kottayampushpanath.com

Your gateway to knowledge and culture. Accessible for everyone.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Official Telegram channel](#)

[Z-Access](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>